

**การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**

ศวิตา ถาวรพจน์

**การค้นคว้าอิสระ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิชาหลักสูตรและการสอน
กรกฎาคม 2563
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร**

อาจารย์ที่ปรึกษาและหัวหน้าภาควิชาการศึกษา ได้พิจารณาการค้นคว้าอิสระเรื่อง
“การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจใน
การเรียนรู้ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัย
นเรศวร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อ่างใสตติสกุล)

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี)

หัวหน้าภาควิชาการศึกษา

กรกฎาคม 2563

ประกาศคุณูปการ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์โดยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร ธำรงโสทธิสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่งจนการค้นคว้าอิสระเสร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อังคณา อ่อนธานี อาจารย์ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภูริวรรณ วรานุสาสน์ อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร นางสาวนุจรีย์ พ่วงเฟื่อง ครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยาและนายคมกฤช จินกุล ครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า จนทำให้การค้นคว้าครั้งนี้สมบูรณ์ และมีคุณค่า

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร บุคลากร และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงสงคราม (อุตรคอนารักษ์อุปถัมภ์) โรงเรียนบางระกำวิทยศึกษาศาสตร์และโรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการเก็บข้อมูลเหนือสิ่งอื่นใด ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนในทุกๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการค้นคว้าอิสระครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนของประเทศและผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มากนักน้อย

ศวิตา ถาวรพจน์

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ผู้ศึกษาค้นคว้า	ศวิตา ถาวรพจน์
ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อ่างใสตติสกุล
ประเภทสารนิพนธ์	การค้นคว้าอิสระ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2563
คำสำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร, การพูดภาษาจีน, แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนตามเกณฑ์ 75/75 2) ใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน โดยดำเนินการศึกษาตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสม จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงสงคราม (อุตรคอนารักษ์อุปถัมภ์) จำนวน 3 คน นักเรียนโรงเรียนบางระกำวิทยศึกษากำหนดจำนวน 9 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตร E_1/E_2

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t-test)

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จากนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การเตรียมบทละคร ขั้นที่ 2 ขั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง ขั้นที่ 3 ขั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดง เตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงละครและชมละคร ขั้นที่ 5 ขั้นอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อนำไปทดลองใช้ พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ฯ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75

2. ผลการใช้และศึกษาและผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

- 2.2 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

Title	A DEVELOPMENT OF DRAMATIZATION LEARNING ACTIVITY FOR THE IMPROVEMENT OF CHINESE LANGUAGE SPEAKING AND MOTIVATE THE CHINESE LANGUAGE LEARNING FOR 10 TH GRADE STUDENTS
Author	Sawita Thaworapot
Advisor	Assistant Professor Wichian Thamrongsothisakul, Ph.D
Academic Paper	Independent Study M.Ed. in Curriculum and Instruction, Naresuan University, 2020
Keywords	Dramatization learning activity, Chinese language speaking, Motivate the Chinese language learning

ABSTRACT

The purposes of this independent study were: 1) To find out and create the effectiveness of "Dramatization learning activity for the improvement of Chinese language speaking and motivate the Chinese language learning" according to the 75/75 standard. 2) To study and use the result of the implementation of "Dramatization learning activity for the improvement of Chinese language speaking and motivate the Chinese language learning". 3) To study the satisfaction of the students toward the "Dramatization learning activity for the improvement of Chinese language speaking and motivate the Chinese language learning". The study is conducted according to the 3 following steps of research and development.

Step 1: To find out and create the effectiveness of the learning activity. The researcher created Dramatization learning activity for the 3 specialists to evaluate the suitability of the activity. The activity has been implemented on 3 of the 10th grade students of Choomsangsongkram (Udonkhanarakupatham) School, 9 of the 10th grade students of Bangrakamwittayasuksa School which governed by the 39th Department of secondary education, in the 1st semester of 2020. To find out the effectiveness of the learning activity according to the 75/75 standard. The research instruments are

Dramatization learning activity for the improvement of Chinese language speaking and motivate the Chinese language learning. The analytical statistic method is based on median, standard deviation and the performance evaluation is based on E_1 / E_2 formula.

Step 2: To study and use the result of the implementation of "Dramatization learning activity for the improvement of Chinese language speaking and motivate the Chinese language learning". The sample group is 40 of 10th grade students from Prachasongkrowittaya School in 1st semester, which were selected by specific sampling. The research methodology is The One-Group Pretest - Posttest Design. The used instruments are: 1) Dramatization learning activity, 2) Learning management plan, 3) Chinese language test, 4) Chinese language learning motivation test, the analytical statistic method is based on median, standard deviation and T-Test.

Step 3: To study students'satisfaction toward the "Dramatization learning activity for the improvement of Chinese language speaking and motivate the Chinese language learning" from a sample group of 40 students. The used instrument is a satisfaction survey based on the learning activity. The analytical statistic method is based on media, standard deviation.

The results are:

1. The developed Learning activity contains 5 steps: 1) Script preparation, 2) Study and choose the role to play in. 3) Rehearsal, gather the audience and equipment, 4) Perform the role playing for the audiences to watch, 5) Summarize the result of learning. The 3 specialists evaluated the suitability as "most satisfied" and the result of the implementation is 75.56/74.75 which complied with the 75/75 standard.

2. The result of the implementation of the learning activity:

- 2.1 After conducted the activity it is showed that the student abilities in Chinese language speaking are significantly increased .05 point.

- 2.2 The students are more motivated to study Chinese language after conducted the Dramatization learning activity, with the significantly increment of .05 point compared with pre-learning period.

3. The result of the satisfaction survey showed that the students satisfied in the developed learning activity, the overall satisfaction is maximum.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
สมมติฐานของการวิจัย.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และสาระการ เรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการนำไปใช้.....	14
กิจกรรมการเรียนรู้.....	19
วิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร.....	32
การพูดภาษาจีน.....	43
แรงจูงใจ.....	66
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	72
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	76
ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	87
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	88
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	95
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	100

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	103
ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงละคร.....	105
ตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร..	111
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร.....	113
5 บทสรุป.....	116
สรุปผลการวิจัย.....	116
อภิปรายผลการวิจัย.....	117
ข้อเสนอแนะ.....	121
บรรณานุกรม.....	123
ภาคผนวก.....	128
ประวัติผู้วิจัย.....	182

สารบัญญภาพ

ตาราง		หน้า
1	โครงสร้างรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน จ30201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....	18
2	แสดงระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถการพูดภาษาจีน.....	64
3	แสดงการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาและ จำนวนชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ชื่อหน่วยการเรียนรู้ การถามทาง (问路).....	78
4	แสดงการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร.....	80
5	แสดงรูปแบบการทดลองโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	87
6	แบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน.....	90
7	แสดงการวิเคราะห์แบบการวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	91
8	แสดงเกณฑ์การวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	93
9	แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	105
10	แสดงผลการตรวจความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน.....	107
11	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อ พัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียน 3 คน.....	110
12	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อ พัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียน 9 คน.....	111

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ตาราง		หน้า
13	แสดงผลการเปรียบเทียบการพูดภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	111
14	แสดงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	112
15	ตารางแสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	113
16	แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน.....	134
17	แสดงผลการตรวจความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน.....	151
18	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน.....	157
19	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน.....	161
20	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 3 คน.....	162
21	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 9 คน.....	163

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ตาราง		หน้า
22	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 40 คน.....	164
23	แสดงผลคะแนนการพูดภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (25 คะแนน).....	167
24	แสดงผลคะแนนด้านแรงจูงใจของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (50 คะแนน).....	169
25	แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	174
26	แสดงผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	180

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลกนำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา และวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาสเปนล้วนมีความสำคัญและเป็นหนึ่งในภาษาที่มีคนใช้มากที่สุด ภาษาจีนก็ถือว่าเป็นภาษาที่คนใช้มากเป็นอันดับต้นๆของโลก เพราะ ประเทศจีนมีประชากรประมาณ 1,417.89 ล้านคน (Worldmeters.info, 23 มกราคม 2562) และประเทศจีนมีบทบาทในเวทีโลกเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัจจุบันเศรษฐกิจจีนเติบโตเป็นอย่างมาก อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูง และผลิตภัณฑ์รวมในประเทศสูงถึง 6.4% ซึ่งสอดคล้องกับการให้ข้อมูลของ (หลี่ เค่อเฉียง, 2562) นายกรัฐมนตรีประเทศจีน ว่า "เศรษฐกิจจีนจะเติบโตอยู่ในช่วง 6 ถึง 6.5% ในปีนี้" นอกจากนี้สินค้าจีนยังส่งออกไปทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีหรือสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าจีนมีบทบาททางเศรษฐกิจในเวทีโลกเป็นอย่างมาก

จากปัจจัยข้างต้นจึงทำให้ประเทศไทยหันมาสนใจภาษาจีนและได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้น ในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาจีนก็ต่อเมื่อไปต่างประเทศหรือพบเจอชาวต่างประเทศเท่านั้น ประกอบกับภาษาจีนมีลักษณะเฉพาะที่ยาก เพราะเป็นภาษาภาพด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาจีนได้ และคิดว่าภาษาจีนยาก ประกอบกับนักเรียนเห็นว่า ภาษาจีนไม่น่าสนใจ ไม่ทันสมัยเหมือนภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลีหรือภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น จึงทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ดังนั้นทักษะการพูดเป็นทักษะที่ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนา เพราะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ ธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย (สมิตรา อังวัฒน์กุล, 2535, หน้า 167) การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารทางภาษาได้นั้นมีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจ โดยมีการเน้นหนักในระดับคำ เน้นเสียงสูงต่ำในระดับประโยค เพื่อสื่อความหมายได้ นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องมีความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) และมีความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) ในโครงสร้างประโยค

ดังนั้นสาระการเรียนรู้ที่ต้องเร่งพัฒนา คือ สาระการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน, 2558, หน้า 3) ซึ่งเน้นการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 221) ประกอบกับผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้พบปัญหาต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้ ผู้เรียนมีระดับความรู้ความสามารถทางการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งหมายถึง ผู้เรียนมีความสามารถทางการสื่อสารต่ำ โดยการพูด พูดไม่ได้ ไม่เห็นความสำคัญในการนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่เห็นประโยชน์ในการฝึกพูดภาษาจีน โอกาสที่จะได้ฝึกกับเจ้าของภาษามีน้อยมาก พูดโต้ตอบกับครูหรือเพื่อนยังไม่ได้ ประหม่า ตื่นเต้น วิดกกังวล กลัวถูกวิจารณ์ กลัวเสียหน้า ขาดความมั่นใจในการพูด จึงทำให้นักเรียนไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาจีน ส่งผลให้การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาจีนไม่ประสบความสำเร็จ

จากการศึกษาค้นคว้าแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน มีแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนโดยใช้การแสดงละคร ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้

ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ (ทศนา แชมมณี, 2556 หน้า 358) ข้อดีของรูปแบบการสอนโดยใช้การแสดงละคร คือ เป็นวิธีกระตุ้นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้เกิดขึ้นภายในห้องเรียน ภายใต้เงื่อนไขที่มีการควบคุมไว้ ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาสื่อสารเหมือนกับว่ากำลังเผชิญสถานการณ์นั้นในชีวิตจริง ผู้สอนสามารถแสดงให้ผู้เรียนเห็นถึงหน้าที่ของภาษา โดยให้ผู้เรียนเข้าไปมีบทบาทในสถานการณ์ โดยเน้นการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ความสำเร็จของการแสดงละครขึ้นอยู่กับที่ผู้เรียนเข้าร่วมในเหตุการณ์ ความถูกต้องของภาษาจึงมีความสำคัญรองลงมา

ในการจัดการเรียนรู้นั้น ครูผู้สอนที่สามารถนำเอาบริบทรอบตัวผู้เรียนมาผสมผสานเข้าไปในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าครูผู้สอนนำเอาบริบทที่คุ้นเคยของผู้เรียนมาแสดงละคร นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแล้วนั้น ผู้เรียนยังได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย โดยเชื่อมโยงถึงวิธีการดำเนินชีวิตของผู้เรียน ส่งผลให้พัฒนาการพูดภาษาจีนที่สูงขึ้น โดยพิทยา ว่องกุล (2542, หน้า 77) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของสิ่งใกล้ตัวนักเรียนมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า สามารถทำให้นักเรียนได้เรียนเรื่องที่เป็นจริงทางสังคมมากขึ้น และสามารถพัฒนาปัญญาให้สอดคล้องไปกับทิศทางการปฏิรูประบบสังคม โดยการเรียนไม่แยกจากโลกที่เป็นจริง แต่ปัจจุบันการเรียนการสอนจะแยกผู้เรียนออกจากโลกที่เป็นจริง โดยให้ผู้เรียนอยู่ในห้องเรียนแคบๆ และยึดติดกับตำราเรียน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่กับการแยกผู้เรียนจากโลกที่เป็นจริง ทำให้ผู้เรียนคิดไปว่า การเรียนคือการเข้าห้องเรียนและไม่เข้าใจว่าโลกที่เป็นจริง คือโรงเรียนที่ใหญ่ที่สุด และเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ คือการสัมผัสกับปัญหาโดยตรงไม่ใช่การอ้อม การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านการพูดนั้น ครูผู้สอนสามารถพัฒนาและประยุกต์ปรับปรุงสื่อที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน ซึ่งมีสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับนักเรียนมาใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นใกล้ตัวผู้เรียนทั้งสิ้น

มีงานวิจัยหลายเรื่องที่ได้นำแนวคิดการแสดงละครพัฒนาการพูดภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษและพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนภาษา ดังเช่นงานวิจัยของ นิตยา ประพุดติกิจ (2526) วิรงรอง เทพสุริยวงศ์ (2547) Ridel (1975) Whitear (1992) และ Singh (2000) ที่ได้ทำวิจัยการใช้กิจกรรมละครในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียน

จะเห็นได้ว่าการนำรูปแบบการสอนโดยใช้การแสดงละครมาใช้ในการจัดการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนแบบปกติ เพราะไม่เพียงแต่วิธีการสอนนี้จะสามารถสร้างความสนใจให้ผู้เรียนสื่อสารทางภาษาโดยการพูดแล้วนั้น แต่ยังทำให้ผู้เรียนได้ทักษะที่จำเป็นในการจัดการกับสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง เข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของคนอื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้งอีกด้วย

จากความเป็นมาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และพัฒนา กระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูที่เน้นการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นไปตามธรรมชาติ ของการเรียนรู้ โดยเน้นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.1 เพื่อเปรียบเทียบการพูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการศึกษาออกเป็น 3 ขั้นตอน เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาในหน่วยที่ 1 ชื่อหน่วยการถามทาง (问路) หน่วยที่ 2 อาชีพ (职业) และหน่วยที่ 3 การซื้อขาย (买卖) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็น

ในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ประกอบด้วย

1. แหล่งข้อมูลในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ซึ่งมี ดังนี้
 - 1.1 เป็นอาจารย์ระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มีประสบการณ์ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน
 - 1.2 เป็นอาจารย์ระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาตะวันออก (ภาษาจีน) มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาตะวันออก (ภาษาจีน) จำนวน 1 คน
 - 1.3 เป็นครูวิทยฐานะชำนาญการ ที่สำเร็จการศึกษาด้านหลักสูตรและการสอน มีประสบการณ์ด้านพัฒนาหลักสูตร จำนวน 1 คน
2. แหล่งข้อมูลในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ดังนี้
 - 2.1 นักเรียนโรงเรียนชุมแสงสงคราม (อุดรคนารักษ์อุปถัมภ์) จำนวน 3 คน โดยใช้นักเรียนที่สูง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 1 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75
 - 2.2 นักเรียนโรงเรียนบางระกำวิทยศึกษ จำนวน 9 คน โดยใช้นักเรียนที่สูง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 1 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75
 - 2.3 นักเรียนโรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ขอบเขตด้านตัวแปร ประกอบด้วย

- 1.ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. ความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
3. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ประชากร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน จำนวน 1 ห้องเรียน โดยการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาในหน่วยที่ 1 ชื่อหน่วยการถามทาง (问路) หน่วยที่ 2 อาชีพ (职业) และหน่วยที่ 3 การซื้อขาย (买卖) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. การพูดภาษาจีน
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประเด็นในการประเมิน 4 ด้าน ประกอบด้วย

1. ด้านเนื้อหาสาระ ประเมินความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนรู้
2. ด้านกระบวนการเรียนรู้ ประเมินกระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. ด้านการวัดผลและประเมินผล ประเมินผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้
4. ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ประเมินเจตคติที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน ซึ่งผ่านการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

นียมศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เตรียมบทละคร ผู้สอนและผู้เรียน ควรมีการอภิปรายกันถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้ละคร เป็นวิธีการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ผู้เรียนควรมีบทบาทในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดง ผู้สอนอาจเตรียมบทละครให้ผู้เรียนแสดง โดยต้องเตรียมเนื้อหาการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบและต้องเตรียมบทละคร หรือบทพูดของตัวละครต่างๆ หรืออาจให้ผู้เรียนช่วยกันเขียนบทละคร

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทละครและเลือก (หรือผู้สอนกำหนด) บทบาทที่จะแสดง ผู้สอนและผู้เรียนควรช่วยกันเลือกว่าใครควรจะแสดงบทอะไร โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมและความสามารถของผู้เรียนกับบทที่จะแสดง

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาบทที่จะแสดง ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชมและจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์สำหรับการแสดง ผู้แสดงแต่ละคนต้องศึกษาเรื่องราวและบทของตนเป็นพิเศษ ต้องพยายามจำบทของตนให้คล่องแคล่ว เพื่อการแสดงจะได้ไม่ติดขัดและจะต้องมีการฝึกซ้อมการแสดงร่วมกัน ส่วนผู้เรียนที่ไม่ได้แสดงจะเป็นผู้ชมการแสดงและผู้ช่วยจัดการแสดง เช่น ทำหน้าที่กำกับการแสดง บอกบท ช่วยจัดฉาก แต่งตัวผู้แสดงและช่วยจัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการแสดง

ขั้นตอนที่ 4 แสดงหรือชมละคร ในขณะที่แสดงผู้สอนและผู้ชมไม่ควรขัดการแสดงกลางคัน และควรให้กำลังใจผู้แสดงโดยการตั้งใจชมการแสดง ปรบมือให้กำลังใจ ผู้ชมควรตั้งใจสังเกตการแสดงในจุดสำคัญที่ครูให้คำแนะนำเป็นพิเศษและอาจจับบันทึกสิ่งที่สังเกตเห็นเพื่อกันลืม ผู้แสดงก็ควรแสดงให้สมบทบาทมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 5 อภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น ผู้เรียนช่วยกันสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการแสดงละคร เพื่อเป็นการตรวจสอบผู้เรียนว่า ผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่เพื่อนแสดงหรือไม่ ดังนั้นการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น จึงต้องมุ่งไปที่เรื่องราวที่แสดงออกมาและการแสดงของผู้แสดงว่าสามารถแสดงได้สมจริงเพียงใด

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้เวลาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 12 ชั่วโมง ประกอบด้วย 3 เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ 1 การถามทาง (问路)

เรื่องที่ 2 อาชีพ (职业)

เรื่องที่ 3 การซื้อขาย (买卖)

2. การพูดภาษาจีน หมายถึง คุณลักษณะของผู้เรียนที่พูดภาษาจีนได้ ประกอบด้วย 1) การออกเสียง 2) คำศัพท์ จำนวนและโครงสร้างทางภาษา 3) เนื้อหา 4) ความคล่องแคล่ว 5) การแสดงท่าทางประกอบการพูด วัดโดยแบบทดสอบวัดความสามารถการด้านพูดภาษาจีนเป็นแบบวัดเชิงสถานการณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เรียนแสดงละครตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 3 สถานการณ์ เกณฑ์การวัดคะแนนเป็นแบบ Scoring Rubrics

3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน หมายถึง แรงผลักดันที่อยู่ภายในตัวผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากจะทำภาษาจีน ประกอบด้วยแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก วัดโดยแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เป็นแบบวัดมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 ข้อ

4. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร หมายถึง ผลที่ได้จากการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากผู้เชี่ยวชาญโดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์ $\bar{X} \geq 3.51$, S.D. < 1

5. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ผลที่ได้จากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการประเมินความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ ได้แก่ 75/75

75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดเป็นร้อยละเฉลี่ยของคะแนนที่นักเรียนได้จากการทำกิจกรรมและแสดงละครในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 75

75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คิดเป็นร้อยละเฉลี่ยของคะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีนและแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน คิดเป็นร้อยละ 75

6. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนในด้านสื่อการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ โดยวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีลักษณะเป็น มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) กำหนดค่าระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ

สมมติฐานของการวิจัย

1. การพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารตามหัวข้อต่อไปนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการนำไปใช้
 - 1.1 เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับ
 - 1.3 คำอธิบายรายวิชาภาษาจีน
 - 1.4 โครงสร้างรายวิชาภาษาจีน
2. กิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.2 แนวคิด ทฤษฎี และหลักการเกี่ยวข้องกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.3 รูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.4 องค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.5 ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.6 ขั้นตอนในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.7 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.8 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้
3. วิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 3.1 ความหมายวิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 3.2 แนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องของวิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 3.3 วัตถุประสงค์ของการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 3.4 ความสำคัญของการสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 3.5 องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร
 - 3.6 ขั้นตอนสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

3.7 เทคนิคและข้อเสนอแนะต่างๆ ในการใช้วิธีสอนโดยการแสดงละครให้มีคุณภาพ

3.8 จุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

3.9 ข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

4. การพูดภาษาจีน

4.1 ความหมายของการพูด

4.2 วัตถุประสงค์ของการพูด

4.3 องค์ประกอบของการพูด

4.4 หลักในการพูด

4.5 ความสำคัญของการพูด

4.6 หลักการสอนทักษะการพูด

4.7 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

5. แรงจูงใจ

5.1 ความหมายของแรงจูงใจ

5.2 ทฤษฎีแรงจูงใจ

5.3 องค์ประกอบของแรงจูงใจ

5.4 ประเภทของแรงจูงใจ

5.5 ประโยชน์ของแรงจูงใจ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการนำไปใช้

1.1 เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้สอนภาษาอังกฤษเริ่มจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี ภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านและภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

ดังนั้น ถ้าสถานศึกษาใดจะจัดการเรียนการสอนภาษาจีน จะใช้เวลาจากส่วนไหน จำนวนเท่าไรและจัดรูปแบบใด สามารถดำเนินการได้ดังนี้

1. ใช้เวลาจากรายวิชาหรือกิจกรรมที่สถานศึกษาจัดเพิ่มเติมตามความพร้อมและจุดเน้นตามชั่วโมง

2. รูปแบบการสอนภาษาจีนสถานศึกษาจัดได้ ดังนี้

2.1 สอนเป็นรายวิชา (วิชาภาษาจีน)

2.1.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 สอนปีละ 40 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

2.1.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สอนปีละ 40 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมงหรือตามที่โรงเรียนเห็นสมควร

2.1.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สอนปีละ 80 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงหรือตามที่โรงเรียนเห็นสมควร

2.2 จัดเป็นกลุ่มสนใจ ชมรม ค่ายภาษาจีนและอาจเทียบเคียงในลักษณะการสอนเป็นรายวิชาก็ได้

2.3 การเทียบหน่วยกิต (นก.) วิชาภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา คิดได้จากการกำหนดเวลาสอน คือ

2.3.1 ใช้เวลา 20 ชั่วโมง/ ภาคเรียน คิดเป็น 0.5 หน่วยกิต

2.3.2 ใช้เวลา 40 ชั่วโมง/ ภาคเรียน คิดเป็น 1.0 หน่วยกิต

2.3.2 ใช้เวลา 80 ชั่วโมง/ ภาคเรียน คิดเป็น 2.0 หน่วยกิต

2.4 การวัดและประเมินผล

2.4.1 ตัดสินผลการเรียนรู้รายวิชาเป็น 8 ระดับ

2.4.2 ตัดสินเป็นรายกิจกรรมในรูปแบบ ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ข้อสำคัญ สถานศึกษาควรนำเสนอต่อคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานได้รับทราบ และอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรสถานศึกษา

คุณภาพผู้เรียนของผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟัง และอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรองและบทละครสั้นถูกต้องตาม หลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่ อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟัง หรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟัง และการอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้เคียงตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและ เหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความ ต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่าง เหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและ ประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคมและโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ

สาระสำคัญภาษาจีน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระสำคัญของ ภาษาต่างประเทศทุกภาษารวมทั้งภาษาจีนไว้ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นต่างๆ และสร้างสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม เป็นการให้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน ความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทยและการนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นการให้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตนเอง

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก เป็นการให้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่างๆทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน สังคมและโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนกับสังคมโลก

คำอธิบายรายวิชาภาษาจีน

คำอธิบายรายวิชาภาษาจีน

รหัสวิชา จ 30201 รายวิชา ภาษาจีนพื้นฐาน 1
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
เวลา 40 ชั่วโมง จำนวน 1 หน่วยกิต

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำและคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อธิบาย ประโยคหรือข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่เสียง รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่เสียง รูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคหรือข้อความที่ฟังหรืออ่าน ใช้คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายในสถานการณ์ต่างๆ พูดและเขียนแสดงความต้องการขอและเสนอให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ เปรียบเทียบและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ที่ฟังหรืออ่านพูดและเขียน นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าวเหตุการณ์หรือเรื่อง ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม เลือกใช้ภาษาน้ำเสียงและกิริยาท่าทางเหมาะสมกับ บุคคล โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรม อธิบายเข้าร่วมและจัดกิจกรรม เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ ประเพณี ภาษาและวัฒนธรรมของจีนตามความ สนใจ เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ชีวิต ความเป็นอยู่ ความเชื่อและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย ค้นคว้า รวบรวมและสรุปข้อมูลหรือ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้และนำเสนอด้วยวิธีการที่

หลากหลาย โดยใช้กระบวนการทักษะทางภาษา เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน และค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เพื่อให้เกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ในการซื่อสัตย์ สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทยและภูมิใจในภาษาที่ศึกษา

ผลการเรียนรู้

1. เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
2. มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
3. นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน
4. เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
5. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
6. ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน
7. ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม
8. ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

รวมทั้งหมด 8 ผลการเรียนรู้

ตาราง 1 โครงสร้างรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 รหัสวิชา จ30201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จ30201 ภาษาจีน			
รายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4		กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เวลา 40 ชั่วโมง	
หน่วย ที่	ชื่อหน่วย	ผลการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	问路	ข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 3	4
2	职业	ข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 3	4
3	买卖	ข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 3	4
4	动物	ข้อที่ 3 ข้อที่ 5 ข้อที่ 6 ข้อที่ 7	8
5	朋友	ข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 7	10
6	名人	ข้อที่ 3 ข้อที่ 4 ข้อที่ 8	10

จากโครงสร้างรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน รหัสวิชา จ30201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้
ศึกษาในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 问路 จำนวน 4 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 职业 จำนวน

4 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 买卖 จำนวน 4 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีน และแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. กิจกรรมการเรียนรู้

2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของ กิจกรรมการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

อุบลรัตน์ เฟิงสถิต (2542, หน้า150) ได้ให้ความหมายว่ากิจกรรมการเรียนรู้ คือ กระบวนการการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนองบ่อยๆ ครั้ง จนในที่สุดกลายเป็นพฤติกรรมที่ปรากฏขึ้นอย่างถาวร

สำลี รักสุธี และคณะ (2550, หน้า 54) ได้ให้ความหมายว่ากิจกรรมการเรียนรู้ คือการนำ วิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน การวัดและประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระ และ จุดประสงค์การเรียนรู้ย่อยๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพผู้เรียนในด้านวัสดุ อุปกรณ์และตรงกับชีวิตในท้องถิ่น ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่ง แผนการจัดการเรียนรู้ คือการเตรียมการสอนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือวางแผนการสอนของครูนั่นเอง

ชนาธิป พรกุล (2552, หน้า 7) ได้ให้ความหมายว่ากิจกรรมการเรียนรู้ คืองานที่ผู้เรียนทำ แล้วเกิดการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยแสดงพฤติกรรมที่ผู้สอนกำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 72) ได้ให้ความหมายว่ากิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุสู่จุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

จากความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้คือการปฏิบัติการสอนที่มีลำดับขั้นตอน โดยผู้เรียนแสดงพฤติกรรม ที่ผู้สอนกำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้

2.2 แนวคิด ทฤษฎี และหลักการเกี่ยวข้องกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้

สมเดช บุญประจักษ์ (2540, หน้า 64) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนบุคคลของผู้เรียน
2. เน้นความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก
3. การพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน
4. การจัดกิจกรรมให้น่าสนใจ ไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย

5. ความเมตตา กรุณาต่อผู้เรียน
6. การท้าทายให้ผู้เรียนอยากรู้
7. การตระหนักถึงเวลาที่เหมาะสมที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้
8. การสร้างบรรยากาศ หรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง
9. การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้
10. การมีจุดมุ่งหมายของการสอน
11. ความเข้าใจผู้เรียน
12. ภูมิหลังของผู้เรียน
13. การไม่ยึดวิธีการใดวิธีการหนึ่งเท่านั้น
14. การเรียนการสอนที่ดีควรเป็นพลวัต (dynamic) กล่าวคือ มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งในด้านกิจกรรม การสร้างบรรยากาศ รูปแบบเนื้อหาสาระ เทคนิควิธีการ

15. การสอนในสิ่งที่ไม่ไกลตัวผู้เรียน
16. การวางแผนการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 73) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรนึกถึงหลักการต่อไปนี้

1. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร หลักสูตรฉบับปัจจุบันมีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข บนพื้นฐานของความเป็นไทย สามารถคิดค้นคว้าแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียน และรักการเรียนรู้ ผู้สอนจึงต้องสอน วิธีการคิด วิธีการทำ วิธีการแก้ปัญหา และสอนอย่างมีลำดับขั้นตอนที่มีประสิทธิภาพจัดกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ใช้วิธีสอนที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะตามที่หลักสูตรมุ่งหวัง ผู้สอนจึงต้องศึกษาหลักสูตร แล้วจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร

2. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน กล่าวคือ ผู้สอนต้องพิจารณาว่าจุดประสงค์ในการสอน มุ่งเน้นพฤติกรรมด้านใด เช่น สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการเย็บกระดุมใบตอง 4 มุม มีจุดประสงค์การสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเย็บกระดุมได้สวยงามถูกต้องตามขั้นตอนและรูปแบบที่กำหนดให้การสอนมีจุดประสงค์เน้นพฤติกรรมด้านทักษะ ดังนั้นผู้สอนต้องจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะ

3. จัดกิจกรรมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน เช่น นักเรียนประถมศึกษาชอบเรียนป็นเล่น ครูจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาท ได้แข่งขัน ได้เล่นเกม ได้ร้องเพลง ได้เต้น ได้แสดงออกตามวัย ผู้เรียนจะเรียนด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน

ดีกว่าที่จะนั่งฟังครูพูดอธิบายแต่เพียงอย่างเดียว เช่น การสอนเกี่ยวกับประเพณีวันลอยกระทงในชั้น ป.3 ผู้สอนอาจจัดให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนได้ โดยให้นักเรียนส่วนหนึ่งออกมารำวง อีกส่วนหนึ่งร้องเพลงลอยกระทง ผู้เรียนจะเรียนด้วยความสนุกสนานและสนใจ

4. จัดกิจกรรมให้มีลำดับขั้นตอน

จากแนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้นั้นควรคำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอน ต้องมีวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งด้านรูปแบบ เนื้อหาสาระ เทคนิคและวิธีการเพื่อให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะตามหลักสูตรมุ่งหวังไว้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูผู้สอนต้องมีจุดมุ่งหมายของการสอนคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะ

2.3 รูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 76-77) กล่าวว่าไว้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยทั่วไปแบ่งได้ 2 รูปแบบ ได้แก่

1. กิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง เป็นกิจกรรมที่ครูเป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติกิจกรรม ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทในการเรียนการสอนมากกว่านักเรียนโดยเริ่มจากการเป็นวางแผนการเรียนการสอนเป็นผู้นำในขณะปฏิบัติกิจกรรม เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ การเรียนการสอนในชั้นเรียนจึงมีลักษณะเป็นสื่อสารทางเดียว นักเรียนเป็นผู้รับความรู้ กิจกรรมที่ครูใช้ เช่น การบรรยาย การสาธิต การถามตอบ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าครูจะเป็นแกนกลางของการจัดกิจกรรม แต่นักเรียนก็ยังมีโอกาสร่วมกิจกรรมบ้างภายใต้การนำของครู

2. กิจกรรมการเรียนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นกิจกรรมที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียน มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอย่างแท้จริง คือเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวเอง ส่วนครูเป็นผู้ประสานงานให้คำแนะนำ เป็นผู้อำนวยความสะดวก ช่วยแก้ปัญหาเมื่อนักเรียนต้องการกระตุ้น ให้นักเรียนทำกิจกรรม และเป็นผู้สรุปประเด็นสำคัญ การเรียนการสอนดำเนินไปโดยการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน เช่น การอภิปรายการทำกิจกรรมกลุ่ม การทดลอง การประดิษฐ์การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

2.4 องค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้องค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2545, หน้า 22) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ผลการเรียนรู้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.1 จุดประสงค์ปลายทาง
 - 2.2 จุดประสงค์นำทาง
3. เนื้อหาสาระ
4. กิจกรรมการเรียนรู้
5. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งเรียนรู้
6. การวัด และประเมินผล
 - 6.1 วิธีวัด และประเมินผล
 - 6.2 เครื่องมือวัด และประเมินผล

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2547, หน้า 157) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. พฤติกรรมที่คาดหวังว่าจะให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน ได้แก่ อาการต่างๆ ของผู้เรียนที่ สังเกตได้ เช่น อ่านเล่าเรื่อง อธิบาย บอก ชี้ หยิบ เลือก ตอบ สรุป ทำ เขียน ฟัง ปฏิบัติ จับใจความ ฯลฯ
2. สถานการณ์หรือเงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรม ได้แก่ โอกาส หรือสภาพทำให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมออกมา เช่น เมื่อกำหนดข้อความให้ เพื่อฟังคำโฆษณาแล้ว หลังจากฟังเพื่อนเล่านิทานแล้ว เมื่ออ่านในใจจากบทเรียนแล้ว
3. เกณฑ์ หรือระดับความสามารถของพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกมามีขั้นต่ำที่สุดที่ยอมรับได้ว่าผู้เรียนเกิดความรู้จริง นั่นคือผ่าน หรือไม่ผ่านจุดประสงค์ เช่น ทำได้ทุกข้อ อ่านได้ถูกต้อง เขียนคำให้ได้ 8 ใน 10 คำ บรรยายภาพ
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการระบุวิธีสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการสอนที่หลากหลาย เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวครบถ้วนแล้ว ผู้เรียนจะได้ความรู้ ทักษะ กระบวนการ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

5. การวัดและประเมินผล เครื่องมือวัดและประเมินผล ตลอดจนเกณฑ์การประเมินผล ซึ่งควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดด้วยและควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าถึงวิธีการและเกณฑ์ในการประเมิน

6. สื่อและแหล่งเรียนรู้ ในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ เอกสารเพิ่มเติมสำหรับครูผู้สอนตามความเหมาะสมและบอกแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

7. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับให้ครูผู้สอนได้บันทึกผลการจัดการเรียน การสอนในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปปรับปรุง และพัฒนาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้บรรลุเป้าหมายต่อไป โดยชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในกิจกรรม นั้น ได้อย่างไร พฤติกรรมการเรียนรู้เป็นอย่างไร ได้ผลในระดับใด มากน้อยแค่ไหน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลได้ผลตามเกณฑ์หรือไม่ อย่างไร ในระดับใด มีกิจกรรมหรือองค์ประกอบใดบ้างที่ประสบผลสำเร็จ และผู้สอนมีความชื่นชอบประทับใจ หรือได้ผลเกินคาด และหากมีปัญหาต้องระบุไว้ด้วยว่าแก้ไขอย่างไร และในกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีโอกาเลือกเรียนตามความสนใจ และความถนัดได้ผลอย่างไร ควรบันทึกไว้เป็นผลหลังสอนด้วย หากมีร่องรอยของการพัฒนางาน เช่น ชิ้นงาน ภาพ ความเห็นของผู้ปกครองก็นำมาใส่ไว้พอ สังเกต เพื่อให้เห็นการพัฒนาที่ชัดเจน เป็นรูปธรรม

จิราภรณ์ บุญประเสริฐ และคณะ (2550, หน้า 55) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ (Objective) คือ สิ่งที่ต้องการเกิดขึ้นกับผู้เรียน
2. การเรียนการสอน (Learning) คือ กระบวนการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3. การวัดและประเมินผล (Evaluation) คือ สิ่งที่ต้องการตรวจสอบผู้เรียนว่าเกิดการ เรียนรู้ และมีพฤติกรรม หรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, หน้า 114) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ หน่วยที่จัดการเรียนรู้ และสาระสำคัญของเรื่อง
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. สาระการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้

5. สื่อการจัดการเรียนรู้

6. วัดผล และประเมินผล

เอกรินทร์ สมหาคาล (2551, หน้า 82) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. สารสำคัญ หรือความคิดรวบยอด แต่ละกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องระบุสาระสำคัญ ที่เป็นข้อความครอบคลุมทั้งสาระ และทักษะกระบวนการที่บ่งบอกว่าผู้เรียนเรียนรู้อะไร และสามารถปฏิบัติอะไรได้บ้างในหน่วยการเรียนรู้นั้นๆ การเขียนโดยการหลอมรวมตัวชี้วัด และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในหน่วยการเรียนรู้เข้าไว้ด้วยกัน

2. ตัวชี้วัด หรือจุดประสงค์การเรียนรู้ เขียนในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้งด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านจิตพิสัย เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลังจากเรียนรู้แล้วผู้เรียนจะสามารถบรรลุผลตามตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ คำที่ใช้เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้เป็นคำกริยา เรียกว่า Action Word

จากองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังนี้

1. คำชี้แจงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นส่วนที่อธิบายรายละเอียดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล

2. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการระบุวิธีสอนหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้

2.5 ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ว่าประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้ สำลี รัชฤทธิ์ (2544, หน้า 78) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้ได้มีโอกาสศึกษาหลักสูตร แนวการสอน วิธีวัดผล ประเมินผล ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง และบูรณาการกับวิชาอื่น

2. ทั้งในเรื่องทรัพยากรของโรงเรียน ทรัพยากรของท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อ และสภาพเป็นจริงของท้องถิ่นตลอดจนการเชื่อมโยงสัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย

3. เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้น ท่านจะเหมือนนักรบที่เดินลงสนามหญ้าอย่างองอาจกล้าหาญ

4. ผู้สอนสามารถใช้ข้อมูลที่ถูกต้อง เพียงตรง เสนอแนะแก่บุคคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเพื่อนครูที่สอนวิชาอื่น

5. ใช้เป็นคู่มือครูที่สอนแทนได้

6. เป็นการพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนต้องได้รับการฝึกฝน โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพ

บุรชัย ศิริมหาสารคาม (2547, หน้า 16-17) ได้กล่าวไว้ว่าประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นครูมืออาชีพ โดยมีการเตรียมการล่วงหน้า กิจกรรมการเรียนรู้ของครูสะท้อนให้เห็นถึงเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ นวัตกรรม และจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็ก มาผสมผสานหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน

2. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ครูศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับ หลักสูตร เทคนิค การจัดการเรียนรู้ สื่อ นวัตกรรม วิธีการวัดและประเมินผล เพื่อพัฒนาวิชาชีพของตน

3. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ครูผู้สอน และครูที่ทำการสอนแทน สามารถจัดกิจกรรมได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งต่อไป

5. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญ ในวิชาชีพซึ่งสามารถ นำไปเป็นผลงานทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาความดี ความชอบประจำปี เพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและเพื่อใช้ประกอบการขอใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

จากประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้น

2. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ครูศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิค การจัดการเรียนรู้ สื่อ นวัตกรรมวิธีวัดและการประเมินผลเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตน

3. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ครูผู้สอนและครูที่ทำการสอนแทน สามารถจัดกิจกรรมได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

2.6 ขั้นตอนในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ขั้นตอนในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ไว้ดังนี้ กรมวิชาการ (2545, หน้า 7) ได้ให้ขั้นตอนในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ได้ดังนี้

1. ทำความเข้าใจกับหลักสูตร ทั้งหลักการ จุดหมาย สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อนำมาใช้เป็นแนวปฏิบัติในการวางแผนและจัดการเรียนการสอน

2. เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้สำหรับเนื้อหาวิชานั้นๆ ในลักษณะจุดประสงค์ปลายทาง ที่ควรเกิดขึ้นกับนักเรียน เมื่อได้เรียนวิชานั้นจนครบถ้วนแล้ว

3. เขียนโครงสร้างของวิชาที่จะสอนทั้งวิชา โดยกำหนดส่วนประกอบคือ

3.1 หัวข้อย่อยๆ อาศัยจากเนื้อหาวิชาที่อ่านจากคำอธิบายรายวิชา และหนังสืออ้างอิงอื่นๆ

3.2 จำนวนคาบที่ใช้ในการสอนแต่ละหัวข้อเรื่องย่อย อาศัยการคำนวณจากจำนวนคาบที่มีจริงตลอดภาคเรียนตามกำหนดของหลักสูตร และพิจารณาน้ำหนักของปริมาณเรื่องราวที่กล่าวถึงในข้อเรื่องนั้นๆ

3.3 สาระสำคัญที่เน้นถึงความคิดรวบยอด หรือหลักการ หรือทักษะ หรือลักษณะนิสัยที่ต้องการปลูกฝังให้เกิดกับนักเรียนในแต่ละหัวข้อเรื่องนั้นๆ

3.4 จุดประสงค์การเรียนรู้ในลักษณะจุดประสงค์นำทางประกอบ หัวข้อเรื่องย่อยๆ แต่ละข้อ

4. สร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยหยิบหัวข้อเรื่อง จำนวนคาบ สาระสำคัญ และจุดประสงค์การเรียนรู้มาทำแผนการสอน

จิราภรณ์ บุญประเสริฐ และคณะ (2550, หน้า 55) ได้ให้ขั้นตอนในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นการกำหนดสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุผลจุดประสงค์การเรียนรู้ใน 3 ด้านได้แก่

1. พุทธิพิสัย (Cognitive) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นความสามารถทางสมอง (Brain) ความรอบรู้ในเนื้อหาสาระหรือในทฤษฎี

2. ทักษะพิสัย (Skill) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติ (Hand)

3. จิตพิสัย (Affective) จุดประสงค์ที่เน้นคุณธรรม เจตคติและความรู้สึก

ขั้นที่ 2 การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน (Instruction) การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน หรือจัดการเรียนรู้จาก

ขั้นที่ 1 ซึ่งในขั้นนี้จะกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะทำให้ จุดประสงค์การเรียนรู้บรรลุผล ได้แก่ การกำหนดหัวข้อรายละเอียดที่จำเป็นในการจัดทำแผนการสอน หรือแผนการ

จัดการเรียนรู้ เช่น สารสำคัญ เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งเรียนรู้ ฯลฯ

ขั้นที่ 2 เป็นการจัดการเรียนการสอน (Instruction) ซึ่งผู้สอน จะต้องเตรียมการวางแผนในการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบว่า ในแผนการสอนมีจุดเน้น สาร เนื้อหาที่สำคัญจะใช้รูปแบบการถ่ายทอดความรู้ หรือรูปแบบที่จะทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้แบบใด เช่น การอภิปราย การสาธิต การสืบค้น การจัดทำโครงการ การวิจัย การทดลองปฏิบัติจริง

ขั้นที่ 3 การกำหนดวิธีวัดและประเมินผล (Evaluation) การวัดผล และการประเมินผล เป็นกิจกรรมที่สำคัญที่จะต้องกำหนดไว้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบของการวัดและประเมินผลประกอบด้วย การวัดผล (Measurement) คือ การตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้ ทักษะ เจตคติ เป็นตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ด้วยการใช้เครื่องมือวัดผลแบบด้านต่างๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การตรวจแบบฝึกหัด การใช้แบบทดสอบ การประเมินด้วยแฟ้มผลงานของนักเรียน การประเมินผล (Evaluation) คือการตัดสินคุณภาพของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด เมื่อนำผลจากคะแนนหรือการปฏิบัติงานมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เช่น ผ่านเกณฑ์การประเมิน ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน ดีมาก ดี พอใช้ ต้องปรับปรุง ต้องแก้ไข ปัจจุบันการประเมินกำหนดไว้ 4 ประเภทหลักๆ ได้แก่

1. การประเมินผลก่อนเรียน (Placement Test) เป็นการตรวจสอบความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียนที่จะเริ่มเรียนว่าอยู่ในระดับใด จะต้องพัฒนาเรื่องใดบ้าง

2. การประเมินเพื่อปรับปรุงผลการเรียน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผล ระหว่างการเรียนการสอนเพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน และของผู้สอนไป พร้อมๆ กัน

3. การประเมินผลเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง (Diagnostic Evaluation) ได้แก่ การประเมินผลที่ผู้สอนประเมินผลผู้เรียนที่มีปัญหาด้านวิชาการเพื่อค้นหาสาเหตุสำหรับการแก้ไขดังกล่าว

4. การประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินผลระหว่างช่วงเวลาที่กำหนด เช่น กลางภาค สิ้นภาคเรียนและสิ้นปีการศึกษา เป็นต้น

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2551, หน้า 121-122) ได้ให้ขั้นตอนในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ศึกษา และวิเคราะห์ สารการเรียนรู้ที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา

- 1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 1.3 คำอธิบายรายวิชา
- 1.4 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา
- 1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้
- 1.6 แผนการเรียนรู้

2. ศึกษาแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ

2.1 ศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้ กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละช่วงชั้น และระดับชั้นว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่เพื่อเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

2.2 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้หรือไม่ สอดคล้องควรปรับ และนำไปเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้ชัดเจน

2.3 นำกิจกรรมในแนวการจัดการเรียนรู้มาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมในกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

3. การเขียนกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ขึ้นเขียนกิจกรรมการเรียนรู้เป็นขั้นสำคัญ ซึ่งผู้เขียนต้องวางแผนอย่างรอบคอบ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง กำหนดสื่อการจัดการเรียนรู้และการวัดผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ อย่างไรก็ตามควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร กล่าวคือ ควรได้จัดการเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ และใช้กระบวนการต่างๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการ 9 ประการ เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการ สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ จากขั้นตอนในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษา และวิเคราะห์ สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 ศึกษาแนวการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 4 สร้างกิจกรรมการเรียนรู้

2.7 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

รัตนะ บัวสนธ์ (2540, หน้า 494-500) ได้อธิบายไว้ว่าการหา ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้นเป็นต้นแบบ ไปทดลองใช้ (Try out) ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแต่ละระบบเพื่อปรับปรุงให้เกิดผลตามเกณฑ์ ที่กำหนด แล้วจึงนำไปทดลองสอนจริง

(Trial run) แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อน ที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก การนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ทดลองใช้ และปรับปรุงแล้วไปสอนจริงในชั้นเรียน อาจใช้เวลา 1 ภาคเรียน เป็นอย่างน้อย ซึ่งประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ควรมีลักษณะดังนี้

ขั้นที่ 1 ทดลองแบบเดี่ยว เป็นการทดลองครู 1 คนต่อผู้เรียน 1 คน โดยทดลองกับผู้เรียน อ่อนก่อน จากนั้นนำไปทดลองกับผู้เรียนระดับปานกลาง และเก่งตามลำดับหลังจากที่คำนวณหา ประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น ถ้าเวลาไม่อำนวยและสภาพการณ์ไม่เหมาะสมก็ทดลองกับ ผู้เรียนอ่อนหรือปานกลางก็ได้ โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดียวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่า เกณฑ์มากแต่เมื่อปรับปรุงแล้วคะแนนจะสูงขึ้นอีกในการทดลองแบบกลุ่มต่อไปในขั้นนี้จะมี ประสิทธิภาพประมาณ 60/60

ขั้นที่ 2 ทดลองแบบกลุ่ม เป็นการทดลองครู 1 คนต่อผู้เรียน 6-10 คนโดยคณะผู้เรียนห้าม ทดลองกับเด็กที่เรียนอ่อนหรือเก่งล้วน เมื่อคำนวณหาค่าประสิทธิภาพแล้วจึงนำมาปรับปรุง ข้อบกพร่องอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์โดยเฉลี่ยจะห่าง จากเกณฑ์ประมาณ 10%

ขั้นที่ 3 ทดสอบภาคสนาม เป็นการทดลองครู 1 คน ต่อผู้เรียนทั้งชั้น ที่เลือกมาทดลอง จะต้องมียุทธศาสตร์กันไม่ควรเลือกห้องที่เรียนเก่งหรือเรียนอ่อนล้วน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้ว ทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน 2.5% ถือว่ายอมรับได้ หาก แตกต่างกันมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนใหม่โดยยึดสภาพการณ์ตาม ความเป็นจริง สถานที่เวลาสำหรับชุดการสอนแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม ควรใช้เวลานอกชั้นเรียนหรือ แยกผู้เรียนมาเรียนต่างหากจากห้องเรียนอาจเป็นห้องประชุมโรงเรียนโรงอาหารหรือสนามได้หรือไม่ ก็ได้

2.8 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึงระดับประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตกิจกรรมการเรียนรู้จะพึงพอใจว่า หากกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้วกิจกรรมการเรียนรู้นั้นก็มีความคุ้มค่าต่อการลงทุนผลิตออกมาเป็น จำนวนมาก

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่า ประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง คือประเมินผลต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลายๆ พฤติกรรมของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่มและรายงานบุคคล ได้แก่ งานที่

มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้ประเมินพฤติกรรมผลลัพธ์ คือ ประเมินผลลัพธ์ ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียน ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้จะกำหนด เป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่น่าพอใจ โดยกำหนดให้เป็นร้อยละของผลเฉลี่ยของคะแนนจากการทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผล การทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด E_1/E_2 คือประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของ ผลลัพธ์ วิธีประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ทำได้ 2 วิธี ประเมินโดยอาศัยเกณฑ์ การประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการตรวจสอบหรือประเมินประสิทธิภาพของ กิจกรรมการเรียนรู้ที่นิยมประเมินจะเป็นกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับกลุ่มกิจกรรมหรือกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ใช้ในศูนย์การเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 เป็นเกณฑ์ประเมินสำหรับเนื้อหาประเภท ความรู้ ความจำ และใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 สำหรับเนื้อหาที่เป็นทักษะ สำหรับความหมายของ ตัวเลข และเกณฑ์มาตรฐานดังกล่าว มีความหมายดังนี้คือ 90 ตัวแรก หมายถึง ค่าร้อยละของ ประสิทธิภาพในด้านกระบวนการของกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย ผลของการปฏิบัติการกิจ ต่างๆ เช่น งานและแบบฝึกของผู้เรียน โดยนำคะแนนที่ได้จากการวัดผลภารกิจทั้งหลายทั้ง รายบุคคลและกลุ่มย่อยทุกชิ้นมารวมกัน และคำนวณหาร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วน 90 ตัวหลังนั้น หมายถึงคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทุกคน นำมาคำนวณหาร้อยละค่าเฉลี่ย ก็จะได้ค่าตัวเลขทั้งสองเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานต่อไป

การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานนั้น ผู้สอนอาจจะกำหนดขึ้นตามความเหมาะสม แต่โดยปกติ เนื้อหาที่เป็นความรู้มักจะต้องไว้ที่ 80/80, 85/85, 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติ อาจตั้ง ไว้ต่ำกว่า 70/70 หรือ 75/75 ทั้งนี้ หลังจากการประเมินประสิทธิภาพแล้วผลลัพธ์ควรใกล้เคียงกับ เกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่มีข้อแม้ว่า ต้องไม่ต่ำกว่าเกินกว่า 2.5% ประเมินโดยไม่ได้ตั้งเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า เป็น การประเมินด้วยการเปรียบเทียบผลการสอบของผู้เรียนภายหลังจากที่เรียนจากกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นแล้วว่าสูงหรือต่ำกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หากผลการเปรียบเทียบพบว่า ผู้เรียนได้ คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ก็แสดงว่ากิจกรรมการศึกษานั้นมี ประสิทธิภาพ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2537, หน้า 101-102) ได้กำหนดเกณฑ์การหาประสิทธิภาพ โดยเน้นกระบวนการและผลลัพธ์และกำหนดตัวเลขเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ค่าเป็น E_1/E_2 โดย มีการคำนวณค่าสถิติจากสูตรดังนี้

75 ตัวแรก หมายถึงค่าประสิทธิภาพของพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในตัวนักเรียนคิดเป็น ร้อยละเฉลี่ยของคะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบฝึกหัด และกิจกรรมระหว่างเรียน

75 ตัวหลัง หมายถึงค่าประสิทธิภาพของพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในตัวนักเรียนคิดเป็นร้อยละเฉลี่ยของคะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนทุกคน

N แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างเรียน

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้

$\sum F$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทุก

N แทน จำนวนผู้เรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ 75/75 ตามแนวคิดของรัตนะ บัวสนธ์ และคณะ(2537, หน้า 496-497) ในการหาประสิทธิภาพ 2 แบบดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและได้แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่าค่าเฉลี่ยมา 1 คน และคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางหรือใกล้ ๆ ค่าเฉลี่ยมา 1 คน และคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ยมาอีก 1 คน

2. การประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและได้แก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จำนวน 9 คน แบ่งเป็นมีคุณลักษณะสูง 3 คน ปานกลาง 3 คน และต่ำกว่าปานกลาง 3 คน ในกรณี การประเมินแบบหนึ่งต่อสาม

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นกระบวนการและผลลัพธ์ กำหนดตัวเลขเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยมีค่าเป็น E_1/E_2 โดยมีการคำนวณค่าสถิติจากสูตรดังนี้

75 ตัวแรก หมายถึงประสิทธิภาพของกระบวนการหาได้จากค่าเฉลี่ยจากการทำใบงาน ในกิจกรรมการเรียนรู้ และการแสดงละครในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75

75 ตัวหลัง หมายถึงประสิทธิภาพของผลลัพธ์หาได้จากค่าเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบ วัดความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75

3. วิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร (Dramatization Method)

3.1 ความหมายของวิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร

นักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยการแสดงละคร ไว้ดังนี้

ทิสนา แชมมณี (2550, หน้า 353) ได้กล่าวว่าวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดง ละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้น จนจบเรื่อง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมาและสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเกิดความเข้าใจและ จดจำเรื่องนั้นได้นาน

บุญชม ศรีสะอาด (2541, หน้า 267) อธิบายว่า การแสดงละครเป็นวิธีการอีกแบบหนึ่ง ซึ่งอาจจะใช้เป็นกิจกรรมขั้นสุดท้ายหลังจากผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า หรือจบการเรียนการสอนเรื่อง นั้นๆ ไปแล้ว ส่วนมากใช้ในการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ วิชาภาษาไทย เช่น เรื่องพระนเรศวร มหาราชชนกกับพระอุปราชา พระยาตากสินตีเมืองจันทบุรีหรือศึกกลาง ในวิชาภาษาไทยผู้เรียนที่ จะแสดงเป็นตัวละครนั้นๆ จะต้องศึกษาค้นคว้าอย่างมากที่เดียวเกี่ยวกับบทโต้ตอบ นิสัยใจคอ การ แต่งกาย ฯลฯ แต่เป็นการศึกษาค้นคว้าที่นักเรียนทำด้วยความเต็มใจกระตือรือร้นมากกว่าการเรียน การสอนปกติ ทั้งจะสัมพันธ์กับการเรียนวิชาอื่นๆ ด้วย เช่น ศิลปศึกษา งานช่าง งานประดิษฐ์ เพราะจะต้องจัดหาวัสดุอุปกรณ์จัดทำเครื่องแต่งตัวและเครื่องใช้ เครื่องอาวุธประกอบการแสดง ละครด้วย

การแสดงละครต่างกับการแสดงบทบาทสมมติในตอนที่ว่า การแสดงละครนั้นต้องมีการ วางแผนร่วมกัน ปรีกษาหารือกันก่อนแล้วแบ่งงานกันไปทำและต้องใช้เวลาเตรียมการพอสมควร

ส่วนการแสดงบทบาทสมมตินั้นไม่มีการชักซ้อมล่วงหน้าและไม่จำเป็นต้องใช้หรือเตรียมเครื่องแต่งกายอื่นๆ มาประกอบก็ได้ ทั้งใช้เวลาไม่มากนัก

จึงสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นการสอนที่ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนกำหนดไว้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงละครที่เป็นเรื่องราวตามบทเรียนหรือเนื้อหาที่ผู้สอนกำหนด ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น

3.2 แนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องของวิธีการสอนโดยใช้การแสดงละคร ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้

3.2.1. ทฤษฎีวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning Cycle Theory)

Kolb (1984; อ้างอิงในเกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2547) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนแต่ละคนเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อย่างเป็นกระบวนการ การที่ดำเนินกันไปเป็นวงจรซึ่งแต่ละขั้นของการเรียนรู้ก็จะส่งเสริมการเรียนรู้ของขั้นต่อไปด้วย การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่ใช้วงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์มีจุดมุ่งหมายที่จะ ให้ผู้เรียนใช้ความรู้ภาษาจีนที่ได้เรียนและเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนโดยให้โอกาสผู้เรียนได้รับประสบการณ์อย่างเป็นรูปธรรมที่ทำให้ผู้เรียนสามารถค้นหากฎเกณฑ์ของภาษาด้วยการลองผิดลองถูก การให้ข้อมูลย้อนกลับหรือการสนับสนุนเกี่ยวกับภาษา และทบทวนข้อสรุปเพื่อที่จะได้ฝึกฝน ให้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาเช่น การเล่นบทบาทสมมติ การแสดงละครหรือสถานการณ์จำลอง เกมการใช้ภาษาการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าอาจารย์ผู้สอนไม่เพียงแต่มีหน้าที่ที่จะบอกผู้เรียนว่าภาษามีหน้าตาอย่างไร แต่ยังให้โอกาสผู้เรียนในการใช้ภาษาจีนด้วยวิธีการที่ผู้เรียนต้องจัดการกับปัญหา ขณะเดียวกัน ก็ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรม

ทฤษฎีวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ Kolb (1984, p. 27- 49 อ้างอิงในเกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2547) เรียกว่า กระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของบุคคล ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนที่เป็นวงจรต่อเนื่องกัน ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ประสบการณ์รูปธรรมเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเข้าไป มีส่วนร่วมและรับรู้ประสบการณ์ต่างๆ เน้นการใช้ความรู้สึก และ ยึดถือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงตามที่ตนประสบในขณะนั้น

ขั้นที่ 2 การไตร่ตรองเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมุ่งที่จะทำความเข้าใจความหมายของประสบการณ์ที่ได้รับโดยการสังเกตอย่าง รอบคอบเพื่อการไตร่ตรองพิจารณา

ขั้นที่ 3 การสรุปเป็นหลักการนามธรรม เป็นขั้นที่ผู้เรียน ใช้เหตุผลและใช้ความคิดในการสรุปรวบยอดเป็นหลักการต่างๆ

ขั้นที่ 4 การทดลองปฏิบัติจริง เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำเอาความเข้าใจที่สรุปได้ในขั้นที่3 ไปทดลองปฏิบัติจริง เพื่อทดสอบ ว่าถูกต้องหรือขั้นตอนนี้เน้นที่การประยุกต์ใช้

จากทฤษฎีนี้ Kolb ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนแต่ละคนจะเน้นใน ขั้นต่างๆ แตกต่างกันทำให้มีการใช้ขั้นต่างๆ ในการเรียนรู้ไม่เท่า กัน บางคนเน้นที่ขั้นที่1 บางคนเน้นที่ขั้นที่2 บางคนเน้นที่ขั้นที่3 และบางคนเน้นที่ขั้นที่ 4

แนวความคิดจากทฤษฎีดังกล่าว Kolb ได้นำมาจำแนก ผู้เรียนเป็น 4 แบบ ดังนี้คือ

1. แบบคิดนอกเนกนัย หรือ Divergers หมายถึง รูปแบบ การเรียนที่เน้นขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 เป็นแบบที่ผู้ เรียนมีความสามารถในการรับรู้และการสร้างจินตนาการต่างๆ ขึ้นเอง สามารถไตร่ตรองจนมองเห็นภาพโดยส่วนรวม ผู้เรียนที่ มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการ ความคิดหลากหลาย เช่น การระดมสมอง

2. แบบดูดซึม หรือAssimilators หมายถึง รูปแบบการ เรียนที่เน้นขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 เป็นรูปแบบการ เรียนที่ผู้เรียนมีความสามารถในการสรุปหลักการหรือกฎเกณฑ์ผู้ เรียนที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้มักสนใจในหลักการที่เป็นนามธรรม มากกว่าแต่ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติ และมักไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎี ไปประยุกต์ใช้

3. แบบคิดเอกนัย หรือ Convergors หมายถึง รูปแบบ การเรียนที่เน้นขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 เป็นรูปแบบ การเรียนที่ผู้เรียนมีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้สามารถสรุป วิธีที่ถูกต้องที่สุดเพียงวิธีเดียวที่จะสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหา ได้ไม่ชอบใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาแต่ใช้เหตุผล ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่าทำงานกับบุคคล มักมีความสนใจที่เฉพาะเจาะจงใน สิ่งใดสิ่งหนึ่ง และมีความเชี่ยวชาญในสิ่งนั้น 4. แบบปรับปรุง หรือAccommodators หมายถึง รูป แบบการเรียนที่เน้นขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่4 และขั้นที่1 ผู้เรียนที่ มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะชอบลงมือปฏิบัติชอบทดลองและจะ ทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว มีแนวโน้มจะแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ตนนึกคิดขึ้นเองในลักษณะที่ชอบลอง ผิดลองถูก และชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น (Kolb, Rubin,& Osland, 1991, p. 23-40)

3.2.2. ทฤษฎีรูปแบบการเรียนของ Honey และ Mumford

Honey และ Mumford (1992, p.6) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จากประสบการณ์ เนื่องจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานแต่มีความสำคัญยิ่งต่อการแสวงหาความรู้ ถ้าหากผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ผู้เรียน จะไม่สามารถแสวงหาความรู้หรือฝึกฝนทักษะต่างๆ และอาจจะทำผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในที่สุดก็จะไม่สามารถปรับตัวให้ทันกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้การเรียนรู้จากประสบการณ์ จึงมีความสำคัญมากที่สุด

บรรดาทักษะการดำรงชีวิตเนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดจากการกระทำล้วนเป็นผลที่ได้จากประสบการณ์ จากแนวคิดดังกล่าว Honey และ Mumford ได้กำหนดแนวทาง การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามขั้นตอนต่างๆ ในทฤษฎี วงจรการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 การได้รับประสบการณ์ (Having an Experience) เป็นขั้นตอนการรับรู้ด้วยการมีความรู้สึกต่อประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม กระบวนการเรียนการสอนต้องทำให้ผู้เรียนมีโอกาสสังเกตไตร่ตรองเพื่อให้เข้าใจว่า ทำไมจึงต้องเรียนเรื่องที่กำลังเรียน ครูควรให้ผู้เรียนค้นหาความสัมพันธ์เชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนเข้ากับสถานการณ์ในชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้และทักษะจากการเรียนในมุมมองที่ตนเองได้ค้นพบให้เข้ากับสถานการณ์อื่นๆ ทั้งของตนเองและผู้อื่น

ขั้นตอนที่ 2 การทบทวนประสบการณ์ (Reviewing the Experience) เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์เพื่อหาเหตุผลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับในขั้นตอนแรกว่าประสบการณ์ที่ได้รับมีผลกระทบอย่างไรต่อตนเอง เรื่องที่เรียนเกี่ยวข้องกับความเชื่อความรู้สึกและความคิดเห็นของตนอย่างไร กระบวนการเรียนการสอนในขั้นตอนนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนอธิบายเหตุผลตามความคิดของแต่ละคน

ขั้นตอนที่ 3 การสรุปจากประสบการณ์ (Concluding) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเชื่อมโยงการรับรู้ข้อมูลในขั้นตอนที่ผ่านมาโดยการดูการเห็น หรือการรับรู้ข้อมูลอย่างไตร่ตรอง เพื่อสร้างความคิดรวบยอดหรือข้อสรุปที่เป็นหลักการหรือทฤษฎีถ้าผู้เรียนได้รับการส่งเสริมให้รู้จักการประยุกต์ใช้หลักการหรือทฤษฎีก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 การวางแผนการปฏิบัติตนในขั้นต่อไป (Planning) เป็นขั้นตอนที่เกิดจากการรับรู้ความคิดรวบยอดแล้วมาสู่การลงมือปฏิบัติหรือทดลองกระทำตามความคิดของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นตอนนี้จะต้องให้โอกาสผู้เรียนได้เลือกทำงานตามความสนใจและความถนัดของเขา ครูควรจัดกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้เลือกและอธิบายแนวทางการทำงานหรือให้ตัวอย่างเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษารายละเอียดหรือขั้นตอนการทำงานและสามารถพัฒนาเป็นแนวทางตามลักษณะเฉพาะของตนเองต่อไป ผู้สอนควรผสมผสานวิธีการต่างๆ และจัดกิจกรรมตลอดจนสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ในขั้นตอนต่างๆ ของวงจรการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยทักษะและความรู้ของตนอย่างเต็มที่ ประเมินผลการเรียน มุ่งเน้นพัฒนาการของผู้เรียนในภาพรวมมากกว่าจะพิจารณาจากผลการทดสอบทางวิชาการและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเองด้วย

จากทฤษฎีวงจรการเรียนรู้ดังกล่าว Honey และ Mumford จึงแบ่งรูปแบบการเรียนออกเป็น 4 แบบคือ

1. Activist หมายถึง ผู้เรียนซึ่งชอบการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ ชอบการลองผิดลองถูก มีความกระตือรือร้นที่จะทำ กิจกรรมหรือการแก้ปัญหาด้วยการระดมความคิด มีความสุขกับ การทำงานกับผู้อื่น วิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนแบบ Activist เรียนรู้ ได้ดีที่สุดคือ การแข่งขัน การทำงานเป็น ทีม การเล่นเกม เป็นต้น แต่ผู้เรียนแบบนี้จะเรียนรู้ได้น้อยที่สุด ถ้ามอบหมายให้อ่านหนังสือ หรือฟัง บรรยายเกี่ยวกับทฤษฎีผู้เรียนแบบ Activist ไม่ชอบทำงาน ตามลำพังหรือการทำงานที่ต้องเตรียม ตัวมากมาย

2. Reflector หมายถึง ผู้เรียนซึ่งชอบการคิดพิจารณา ไตร่ตรองในหลายๆ แง่มุมการเก็บ ข้อมูลและวิเคราะห์โดยละเอียด ก่อนที่จะสรุปเป็นหลักการ ผู้เรียนแบบ Reflector ชอบสังเกตการ ทำงานของผู้อื่น ถ้าเป็นสถานการณ์ในห้องเรียน ผู้เรียนแบบนี้มัก จะชอบนั่งด้านหลังห้องเรียน มากกว่าหน้าห้องเรียน จะเรียนรู้ได้ดี ที่สุดถ้าได้มีโอกาสฟังและสังเกตการณ์ เนื่องจากต้องการ โอกาส ในการเก็บข้อมูลรายละเอียดและมีเวลาคิดก่อนลงมือทำงาน แต่ จะไม่ประสบผลสำเร็จใน การเรียนรู้ถ้าไม่มีเวลาในการวางแผนและ มีข้อมูลไม่เพียงพอในการทำงาน แบบฝึกหัดที่ให้ผู้เรียน ประเมิน ตนเอง ใบงานหรือแบบฝึกหัดประเภทงานเขียนที่สามารถเอากลับไป ทำที่บ้านได้ เหมาะสมกับผู้เรียนแบบนี้

3. Theorist หมายถึง ผู้เรียนซึ่งชอบการวิเคราะห์และ การสังเคราะห์ ผู้เรียนแบบนี้สามารถ เชื่อมโยงและผสมผสาน ข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากข้อเท็จจริงและการสังเกตการให้มีความต่อ เนื่องเป็น เหตุเป็นผลซึ่งกันและกันได้ผู้เรียนแบบ Theorist มักจะ มีวิธีคิดอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและมักยึดถือ ทฤษฎีและหลักการเป็น สำคัญ ดังนั้นผู้เรียนแบบนี้จะเรียนรู้ได้ดีที่สุดถ้าได้ทำงานตามระบบ แนวคิด และทฤษฎีที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน ชอบ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูล แต่จะเรียนรู้ได้น้อย ที่สุดถ้าพวกเขาถูกขอให้ทำงานที่ไม่ได้กำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน และไม่มีข้อมูลที่ สมบูรณ์ มากำหนดทิศทางในการทำงาน

4. Pragmatist หมายถึง ผู้เรียนซึ่งชอบทดลองว่า แนวคิดทฤษฎีและเทคนิควิธีต่างๆ ที่ได้ เรียนไป แล้วสามารถนำไปปฏิบัติได้ผลดีจริงหรือไม่ ชอบ กิจกรรมที่ท้าทายการตัดสินใจและการ แก้ปัญหา ผู้เรียนแบบ Pragmatist จะเรียนรู้ได้ดีที่สุดถ้าได้ ทำกิจกรรมการเรียนที่เป็นการเชื่อมโยง ระหว่าง วิชาการและการงานอาชีพที่ตนคาดหวังหรือ กำลังกระทำอยู่ เนื่องจากผู้เรียนแบบนี้เป็น "นัก วางแผน" จึงชอบที่จะได้มีโอกาสนำเอาเทคนิคหรือกระบวนการ ต่างๆ ที่นำไปใช้ได้ผลจริง แต่ พวกเขาจะเรียนรู้ได้น้อยที่สุดถ้าให้ พวกเขาทำงานที่นำไปใช้จริงไม่ได้หรือทำกิจกรรมที่มีได้เป็นผล ประโยชน์ใดๆ ต่อตนเองเลย ผู้เรียนแบบนี้ควรได้รับการฝึกสอน หรือคำแนะนำที่เป็นข้อมูล บ้อนกลับจากผู้เชี่ยวชาญ (Honey & Mumford, 1992, p.17-21)

แนวทางการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับรูปแบบ การเรียนต่างๆ อาจารย์ผู้สอน ควรคำนึงอยู่เสมอว่าการที่ผู้เรียนส่วน ใหญ่มีรูปแบบการเรียนแบบหนึ่งมิได้หมายความว่ารูปแบบ การ เรียนอื่นๆ จะไม่มีประโยชน์ ประเด็นสำคัญคือทำอย่างไรจึงจะ จัดการเรียนการสอนให้ สอดคล้องกับรูปแบบของผู้เรียนได้มากที่สุด เมื่อพบว่าผู้เรียนในแต่ละกลุ่มที่สอนนั้นมีรูปแบบการ เรียนแตกต่างกันผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียน ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำงานได้มีโอกาสเรียนรู้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างไปจากตน เป็นการ กระตุ้นให้ผู้ เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้มากขึ้นเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน โดยอาจใช้หลักการ เบื้องต้น 4 ประการ ดังนี้คือ

1. ในกรณีที่ผู้เรียนชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือ ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้สอนอาจ ใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วม มือ เป็นการจัดการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ รับผิดชอบกันและกัน ช่วยเหลือกันเพื่อให้สำเร็จ บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. ถ้าผู้เรียนชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยการกระทำนั้นทำเพื่อให้บรรลุตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในรายวิชาหรือบรรลุ วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ผู้สอนอาจใช้การสอนแบบสืบค้น แบบ CIPPA Model แบบบทบาทสมมติแบบอภิปราย การแสดงละครและการ ใช้เกมต่างๆ

3. ถ้าได้สอนผู้เรียนแบบชอบฟังผู้อื่นไม่สนใจวิชาการมากนักและมักจะใช้ครูและเพื่อน เป็นแหล่งความรู้ ควรใช้การสอนแบบบรรยาย แบบสาธิตและการเรียนแบบรอบรู้ (Mastery Learning)

4. ถ้าได้สอนผู้เรียนที่ชอบคิดด้วยตนเอง ชอบทำงาน ด้วยตนเอง มีลักษณะมั่นใจใน ความสามารถของตนเอง ควรใช้การสอนแบบที่เน้นการเรียนโดยลำพัง (Individualized Learning) เช่น การสอนเป็นรายบุคคล การค้นคว้าอิสระ การเรียนด้วยบทเรียนโมดูล การเรียนด้วยการนำ ตนเอง การใช้บทเรียนโปรแกรม หรือคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

สรุปได้ว่าการศึกษารูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี การเรียนรู้แบบประสบการณ์ ทำให้ อาจารย์ผู้สอนเข้าใจผู้เรียนมากขึ้นสามารถใช้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนของ ผู้เรียนเป็นข้อมูลในการวางแผนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจต่อการเรียนมากที่สุด ดังนั้นในการ จัดการสอนโดยยึดรูปแบบ การเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น ควรจัดให้มีกิจกรรมหลากหลายในการ ผักผ่อน ทักษะด้านต่างๆ เพื่อตอบสนองวิธีการเรียนรู้ให้มากที่สุด

3.3 วัตถุประสงค์ของการสอนโดยใช้การแสดงละคร

วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพของเรื่องราวที่ต้องการ เรียนรู้ประจักษ์ชัดด้วยตาตนเอง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และจดจำได้นาน (ทศนา แหมมณี, 2550, หน้า 353)

3.4 ความสำคัญของการสอนโดยใช้การแสดงละคร

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540, หน้า 268) กล่าวถึงการแสดงละครว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับความรู้จากการชม เพราะได้เห็นได้ฟังเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการแสดงด้วยตัวเอง
2. ช่วยให้เป็นไปตามเนื้อหาของเรื่องที่จะสอนได้
3. ทำให้การเรียนน่าสนใจและสนุกสนานยิ่งขึ้น
4. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามบุคลิกภาพและฝึกทักษะทางด้านภาษา
6. ส่งเสริมการคิดและการแก้ปัญหาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม
7. ช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อบทเรียน

3.5 องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

ทิตนา เขมมณี (2550, หน้า 353) อธิบายถึงองค์ประกอบของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร ประกอบด้วย

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีบทละคร คือ เรื่องที่มีเนื้อหาและบทพูดกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ
3. มีการแสดงตามบทที่กำหนด หรือการชมและสังเกตการแสดง
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดง การแสดงของผู้รับบทบาทต่าง ๆ
5. มีการสรุปการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้จากการแสดงและชมการแสดง
6. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.6 ขั้นตอนสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

ทิตนา เขมมณี (2550, หน้า 353-354) ได้เสนอขั้นตอนของการสอนไว้ดังนี้

1. ผู้สอน / ผู้เรียนเตรียมบทละคร
2. ผู้เรียน ศึกษาบทละครและเลือก (หรือผู้สอนกำหนด) บทบาทที่จะแสดง
3. ผู้เรียนศึกษาบทที่จะแสดง ซ้อมการแสดงและจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์
4. ผู้เรียนแสดงหรือชมละคร ผู้สอนให้คำแนะนำในการชมการแสดงแก่ผู้เรียนที่เป็นผู้ชม
5. ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น เรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการแสดงละคร

3.7 เทคนิคและข้อเสนอแนะต่างๆ ในการใช้วิธีสอนโดยการแสดงละครให้มีคุณภาพ

ทศนา แคมมณี (2550, หน้า 354-355) การแสดงละครเพื่อการเรียนรู้มีหลายแบบ ดังนี้

ก. การแสดงละครเป็นแบบทางการ หรือการแสดงนาฏการ (dramatization) เป็นการแสดงละครที่มีการเตรียมบทละครตั้งแต่ต้นจนจบไว้และผู้แสดงจะต้องมีการซักซ้อม การแสดงก่อนการแสดงจนผู้แสดงสามารถแสดงได้ตามบทและมีการจัดฉากเวทีให้ดูสมจริง ตัวอย่างการแสดงนาฏการที่นิยมกันมาก ได้แก่ การแสดงเหตุการณ์ประวัติศาสตร์หรือชีวประวัติของบุคคลสำคัญๆ เป็นต้น

ข. การแสดงละครเป็นแบบไม่เป็นทางการ หรือเรียกสั้นๆ ได้ว่า เป็นการแสดง (acting) เรื่องราวหรือเหตุการณ์สั้นๆ เฉพาะจุดเฉพาะประเด็นเพื่อช่วยทำให้เรื่องราว / เหตุการณ์ / จุด / ประเด็น เหล่านั้นมีความกระจ่างชัดขึ้น การแสดงแบบนี้ ผู้สอนสามารถใช้สอดสอดแทรกในการสอนเนื้อหาสาระต่างๆ ได้มาก เช่น การแสดงวิธีการจัดโต๊ะอาหาร การแสดงพิธีแต่งงาน พิธีทำขวัญ วิธีผายปอด วิธีการช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุ วิธีการป้องกันตัวตลอดจนการแสดงบทบาทหน้าที่ของบุคคลในอาชีพต่างๆ เป็นต้น

ค. การแสดงละครใบ้ เป็นการแสดงที่ผู้แสดงใช้การแสดงออกท่าทางสื่อความหมายเรื่องราวให้ผู้ชมเข้าใจโดยไม่ใช้ภาษาพูดเลย แต่อาจมีการใช้การบรรยายประกอบท่าทางได้ เพื่อช่วยให้ผู้ชมมีความเข้าใจมากขึ้น เช่น การแสดงละครใบ้สื่อความหมายเกี่ยวกับปรัชญาในการดำรงชีวิต ความคับข้องใจ การแก้ปัญหาต่างๆ เป็นต้น

ง. การแสดงละครเลียนแบบ เป็นการแสดงที่ผู้แสดงพยายามแสดงลักษณะท่าทางเลียนแบบบุคคล สัตว์ หรือสิ่งของต่างๆ เช่น การแสดงละครเลียนแบบดารา นักร้อง นักพูดที่มีชื่อเสียง การแสดงท่าทางและเสียงร้องเลียนแบบสัตว์ต่างๆ เช่น สุนัข แมว สิงโต นกต่างๆ หรืออาจแสดงเลียนแบบกลไกทำงานของสิ่งต่างๆ เช่น หุ่นยนต์ คอมพิวเตอร์ รถไฟ รถเมล์ เครื่องบิน เป็นต้น

จ. การแสดงละครล้อเลียน เป็นการแสดงละครที่มีเนื้อหาสาระเสียดสีบุคคล สังคม เรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อเน้นเจตคติ ค่านิยม หรือพฤติกรรมใดๆ ที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน โดยการแสดงถึงความไม่ชอบด้วยเหตุและผลของสิ่งนั้น เช่น การแสดงละครล้อเลียนพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมือง การแสดงละครล้อเลียนเรื่องราวหรือเหตุการณ์ทางสังคม เป็นต้น

ฉ. การแสดงการขีดละครหุ่น เป็นการแสดงที่ผู้แสดงใช้หุ่นหรือวัสดุอื่นๆ เป็นตัวแทนในการแสดงออก ผู้แสดงจะไม่ปรากฏกายหรือแสดงพฤติกรรมต่างๆ ให้เห็น แต่จะขีดตัวหุ่นให้แสดง

ตามที่ตนปรารถนา ซึ่งก็คือ การขีดหุ่นให้แสดงบทบาทและเรื่องราวที่ได้เตรียมไว้ หุ่นที่ใช้ในการแสดงมีมากมายหลายประเภท เช่น หุ่นกระบอก หุ่นนิ้วมือ หุ่นสวมมือ หุ่นเสียบไม้หุ่นนั่งตะลุง หุ่นดิน เป็นต้น หุ่นดังกล่าวอาจเป็นหุ่นรูปคน หุ่นรูปสัตว์ หรือหุ่นรูปร่างของต่างๆ หุ่นเหล่านี้เป็นตัวแทนในการแสดงออกท่าทางของผู้แสดง แต่ผู้แสดง (ผู้ขีดหุ่น) ยังเป็นผู้แสดงออกทางบทพูดอยู่หรือบางกรณีที่ผู้ขีดหุ่นยังไม่ชำนาญ อาจมีผู้แสดงหลายคน เช่น คนหนึ่งเป็นผู้ขีดหุ่น อีกคนหนึ่งเป็นผู้พากย์ ผู้แสดงบทพูดอาจมีคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ แล้วแต่ความสามารถของผู้แสดง

การแสดงละครไม่ว่าจะเป็นแบบใด หากจะให้มีประสิทธิภาพ คือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรมีการเตรียมการและดำเนินการอย่างเหมาะสม ดังนี้
(ทีศนา แชนมณี, 2550, หน้า 355-356)

1. การเตรียมบทละคร ผู้สอนและผู้เขียนควรมีการอภิปรายกันถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้ละครเป็นวิธีการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดผู้เรียนควรมีบทบาทในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดง ผู้สอนอาจเตรียมบทละครให้ผู้เรียนแสดง โดยต้องเตรียมเนื้อหาการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบและต้องเตรียมบทละคร หรือบทพูดของตัวละครต่างๆ หรืออาจให้ผู้เรียนช่วยกันเขียน ซึ่งในทั้งสองกรณีทั้งผู้สอนและผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาเนื้อหาหรือเรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้เนื้อหา / เรื่องราว ที่ตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุดและอาจจำเป็นต้องแสวงหาบุคคลผู้มีประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นมาให้คำปรึกษา เช่น การแสดงละครทางประวัติศาสตร์ การแสดงละครทางวรรณคดี เป็นต้น การแสดงละครที่ใช้เป็นวิธีสอนนี้จะแตกต่างจากการแสดงละครที่เป็นศิลปะการแสดง การใช้ละครในการเรียนรู้ ไม่จำเป็นต้องจัดทำทุกสิ่งทุกอย่างให้สมบูรณ์เหมือนความเป็นจริง แต่ต้องพิถีพิถันในจุดที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จุดนั้นจะต้องเด่นชัด การแสดงในจุดนั้นต้องให้เห็นสาระที่ต้องการชัดเจน องค์ประกอบอื่นๆ ที่เป็นส่วนเสริม ไม่จำเป็นต้องจัดทำให้สมบูรณ์ แต่ควรจะต้องตรงตามความเป็นจริง ผิดกับละครที่เป็นศิลปะการแสดงซึ่งจะต้องจัดทำทุกสิ่งให้สมบูรณ์ตามความเป็นจริง

2. การศึกษาบทละคร และเลือกบทบาทที่จะแสดง ผู้สอนและผู้เรียนควรช่วยกันเลือกว่าใครควรจะแสดงบทอะไร โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมและความสามารถของผู้เรียนกับบทที่จะแสดง ควรจะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่องและมีความสามารถที่จะตีบทแตก คือ เล่นได้ดี เล่นได้ตรงกับเนื้อหาของเรื่องมากที่สุด เนื่องจากการแสดงละครเน้นที่การให้ผู้เรียนเห็นภาพหรือเรื่องราวที่ตรงกับเรื่องราวและความเป็นจริงมากที่สุด ดังนั้น ผู้แสดงควรมีความเต็มใจที่จะแสดง เพื่อให้การแสดงออกมาดีที่สุด

3. การศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ เมื่อได้ตัวแสดงแล้ว ผู้แสดงแต่ละคนต้องศึกษาเรื่องราวและบทของตนเป็นพิเศษ ต้องพยายามจำบทของตนให้คล่อง

เพื่อการแสดงจะได้ไม่ติดขัดและจะต้องมีการฝึกซ้อมการแสดงร่วมกัน ในบางกรณี หลังการฝึกซ้อม อาจจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนตัวแสดงหากพบว่า ผู้ที่เลือกไว้ไม่สามารถแสดงได้ดี โดยปกติ การสอน ด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมด ผู้ที่ไม่แสดงจะเป็นผู้ชมการแสดงและผู้ช่วยจัดการแสดง เช่น ทำหน้าที่กำกับการแสดง บอกรบท ช่วยจัดฉาก แต่งตัวผู้แสดงช่วยจัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการแสดง เป็นต้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรจัดแบ่งงานตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียนและให้ คำแนะนำในการชมละครว่า ควรสังเกตและให้ความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องอะไรบ้าง

4. การแสดงละครและชมละคร เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว จึงเริ่มการแสดงในขณะที่แสดง ผู้สอนและผู้ชมไม่ควรขัดการแสดงกลางคันและควรให้กำลังใจผู้แสดงโดยการตั้งใจชมการแสดง ปรบมือให้กำลังใจ ผู้ชมควรตั้งใจสังเกตการแสดงในจุดสำคัญที่ครูให้คำแนะนำเป็นพิเศษและอาจ จดบันทึกสิ่งที่สังเกตไว้เพื่อกันลืม ผู้แสดงก็ควรแสดงให้สมบทบาทมากที่สุด

5. การอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการแสดงละคร มุ่งที่จะ ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่แสดง ผู้สอนใช้การแสดงเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้ เรื่องราวต่างๆ โดยได้เห็นเป็นภาพและการกระทำจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและจดจำเรื่อง นั้นได้อย่างดีและจดจำได้นาน ดังนั้นละครที่แสดงออกมาจึงควรสะท้อนเรื่องราวความเป็นจริงนั้น ให้เห็นชัด การอภิปรายเพื่อการเรียนรู้ จึงต้องมุ่งไปที่เรื่องราวที่แสดงออกมาและการแสดงของผู้ แสดงว่าสามารถแสดงได้สมจริงเพียงใด

3.8 จุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

มีนักวิชาการกล่าวจุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครไว้ ดังนี้

ทิสนา แชมมณี (2550, หน้า 357) กล่าวถึง จุดเด่นของการสอนใช้การแสดงละคร ดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมา ทำให้การเรียนรู้มีความเป็นจริง และมีความหมายสำหรับผู้เรียน
2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง
3. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การเขียน การแสดงออก การจัดการ การแสวงหาข้อมูลความรู้และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นต้น

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540, หน้า 268-269) กล่าวว่า จุดเด่นของการจัดการแสดง คือ

1. คุณค่าทางประสบการณ์
 - 1.1 จูงใจให้ทำคุณงามความดี
 - 1.2 ทำให้มีประสบการณ์ด้านต่างๆ และสามารถแก้ไขด้วยตนเองได้

2. คุณค่าทางด้านการแสดงออก

2.1 ปรับปรุงวิธีการพูดในที่สาธารณะ การใช้ภาษาและการออกเสียง

2.2 สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง

3. คุณค่าทางความสามารถ

3.1 เสริมความทรงจำ

3.2 เปิดโอกาสให้ค้นพบและใช้ความคิด

4. คุณค่าในทางก่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปะ คือ

4.1 ทำให้เห็นคุณค่าของวรรณคดี ประวัติศาสตร์ ศาสนาและประเทศชาติมากยิ่งขึ้น

4.2 ทำให้เห็นคุณค่าของการละคร ซึ่งเป็นสิ่งที่รวมศิลปะแขนงต่างๆ เช่น การดนตรี

การพ้องร่ำและจิตรกรรม ฯลฯ

5. คุณค่าทางด้านการศึกษา

5.1 เสริมความเข้าใจในการศึกษาวิชาสาขาอื่นๆ ด้วย

5.2 แสดงให้เห็นขอบเขตของการเรียนรู้

5.3 เป็นการเรียนโดยการปฏิบัติร่วมกัน

สรุปได้ว่าจุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครได้ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมา ทำให้เกิดความเข้าใจได้เห็นคุณค่าของศิลปะด้านต่างๆ

2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและมีส่วนร่วม

3. ฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ เช่น การพูด การเขียน การแสดงออกและการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

4. ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าแสดงออก

3.9 ข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

นักวิชาการกล่าวถึงข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครไว้ ดังนี้

ทิศนา แคมมณี (2550, หน้า 357) กล่าวว่า ข้อจำกัดของการสอนใช้การแสดงละคร มีดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก ต้องมีการจัดเตรียมบทละครและการแสดงที่ยุ่งยาก

2. เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องแต่งกายประกอบการแสดง ซึ่งอาจทำให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น

3. เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการแสวงหาข้อมูลที่ถูกต้องมาใช้ในการเขียนบท หากผู้สอนไม่มีข้อมูลเพียงพอหรือไม่สามารถแสวงหาข้อมูลที่ต้องการได้ จะทำให้เรื่องราวหรือการแสดงไม่สมบูรณ์

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540, หน้า 269) กล่าวว่า การสอนโดยใช้การจัดการแสดงมีข้อจำกัด คือ จะต้องใช้ทุนมากในการสร้างอุปกรณ์การแสดงและสิ่งต่างๆ ที่นำมาประกอบในการสอนและต้องใช้เวลาทำการสอนมากเป็นพิเศษด้วย ทำให้เสียเวลาเรียนเพราะต้องมีการฝึกซ้อม

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร (2534 : 146 – 148) อ้างอิงใน เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540, หน้า 269) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนแบบการแสดงละครว่า ถ้าผู้สอนไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ อาจจะทำให้การสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควรและจะกลับเป็นทางลบเสียด้วย แต่ถ้าผู้สอนเข้าใจการสอนก็จะได้ผลอย่างคุ้มค่า เพราะเป็นการสอนแบบใหม่ที่ได้ผลตามความต้องการ

สรุปได้ว่าข้อจำกัดของการสอนโดยใช้การแสดงละครหรือการจัดการแสดงนั้นคือ ต้องใช้เวลามากในการจัดเตรียมบทละครและการฝึกซ้อมและต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูงในการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องแต่งกาย อีกทั้งหากผู้สอนไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้หรือไม่มีข้อมูลที่เพียงพอจะทำให้เรื่องราวและการแสดงไม่สมบูรณ์ ทำให้การสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร

4. การพูดภาษาจีน

4.1 ความหมายการพูด

Dannis Mccell (2005) กล่าวว่า การพูด หมายถึงการให้และการรับความหมาย การถ่ายทอดและการรับสาร ซึ่งรวมถึงแนวคิดของการโต้ตอบ แบ่งปัน และมีปฏิสัมพันธ์กันด้วย

Wilbur Schramm ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือ กระบวนการแลกเปลี่ยนข่าวสาร เกิดขึ้นโดยการถ่ายทอดสารจากบุคคลฝ่ายหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่ส่งสารผ่านสื่อหรือช่องทางต่าง ๆ ไปยังผู้รับสารโดยมี วัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง

สมุน อยู่สิน กล่าวว่า การพูด คือ กระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารระหว่างบุคคลต่อบุคคลหรือบุคคลต่อกลุ่ม โดยใช้สัญลักษณ์ สัญญาณ

4.2 วัตถุประสงค์ของการพูด

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (2551, หน้า 17) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการพูดไว้ดังนี้

1. เพื่อแจ้งให้ทราบ (inform) ในการทำการสื่อสาร ผู้ทำการสื่อสารควรมีความต้องการที่จะบอกกล่าวหรือชี้แจงข่าวสาร เรื่องราว เหตุการณ์ หรือสิ่งอื่นใดให้ผู้รับสารได้รับทราบ

2. เพื่อสอนหรือให้การศึกษา (teach or education) ผู้ทำการสื่อสารอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อจะ ถ่ายทอดวิชาความรู้ หรือเรื่องราวเชิงวิชาการ เพื่อให้ผู้รับสารได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

3. เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (please or entertain) ผู้ทำการสื่อสารอาจใช้วัตถุประสงค์ในการสื่อสารเพื่อสร้างความพอใจ หรือให้ความบันเทิงแก่ผู้รับสาร โดยอาศัยสารที่ตนเองส่งออกไป ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของการพูด การเขียน หรือการแสดงกิริยาต่างๆ

4. เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ (Propose or persuade) ผู้ทำการสื่อสารอาจใช้วัตถุประสงค์ในการสื่อสารเพื่อให้ข้อเสนอแนะ หรือชักจูงใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อผู้รับสารและอาจชักจูงใจให้ผู้รับสารมีความคิดคล้อยตาม หรือยอมปฏิบัติตามการเสนอแนะของตน

5. เพื่อเรียนรู้ (learn) วัตถุประสงค์นี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้รับสาร การแสวงหาความรู้ ของผู้รับสาร โดยอาศัยลักษณะของสาร ในกรณีนี้มักจะเป็นสารที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาความรู้ เป็นการหาความรู้เพิ่มเติมและเป็นการทำความเข้าใจกับเนื้อหาของสารที่ผู้ทำการสื่อสารถ่ายทอดมาถึงตน

6. เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ (dispose or decide) ในการดำเนินชีวิตของคนเรามี สิ่งหนึ่งที่ต้องกระทำ อยู่เสมอก็คือ การตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งการตัดสินใจ นั้นอาจได้รับการเสนอแนะ หรือชักจูงใจให้กระทำอย่างนั้นอย่างนี้จากบุคคลอื่นอยู่เสมอ ทางเลือกในการตัดสินใจของเราจึงขึ้นอยู่กับข้อเสนอแนะนั้น

4.3 องค์ประกอบของการพูด

ธอร์นเบอร์รี่ (2011) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้สองส่วนดังนี้

1.1 การผลิตคำพูด (Speech production) แนวความคิดและการกำหนดเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูด (conceptualization and formulation) ในการพูดนั้นจะต้องมีการคิดว่าจะพูดเรื่องอะไร จากนั้นจึงกำหนดหรือสร้างแผนผังความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด ได้แก่ ระดับของบทสนทนา ไวยากรณ์ คำศัพท์ จากนั้นจึงสร้างโครงร่างว่าจะพูดอะไรก่อนหรือหลังเป็นลำดับ ในการพูดภาษาอังกฤษนั้นจะแบ่งการพูดออกเป็นสองส่วน ได้แก่ หัวข้อ คือสิ่งที่กำลังพูดถึง และคำอธิบาย คือสิ่งที่ต้องการพูดเกี่ยวกับหัวข้อนั้น

1.2 แนวความคิดและการกำหนดเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูด (conceptualization and formulation) ในการพูดนั้นจะต้องมีการคิดว่าจะพูดเรื่องอะไร จากนั้นจึงกำหนดหรือสร้างแผนผังความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด ได้แก่ ระดับของบทสนทนา ไวยากรณ์ คำศัพท์ จากนั้นจึงสร้างโครงร่างว่าจะพูดอะไรก่อนหรือหลังเป็นลำดับ ในการพูดภาษาอังกฤษนั้นจะแบ่งการพูดออกเป็นสองส่วน ได้แก่ หัวข้อ คือสิ่งที่กำลังพูดถึง และคำอธิบาย คือสิ่งที่ต้องการพูดเกี่ยวกับหัวข้อนั้น

1.3 การออกเสียง (articulation) การออกเสียงเกิดจากการใช้อวัยวะต่างๆ เพื่อผลิตเสียง กระแสลมที่ผลิตจากปอดเคลื่อนผ่านเส้นเสียง และถูกทำให้เกิดเป็นเสียงโดยตำแหน่ง และการเคลื่อนที่ของอวัยวะในช่องปาก เช่น ลิ้น ฟัน และริมฝีปาก เสียงสระผลิตจากลิ้นและริมฝีปาก เสียงพยัญชนะเกิดจากการกักลมที่บริเวณริมฝีปากหรือฟัน ซึ่งผู้ที่พูดภาษาอังกฤษสามารถผลิตหน่วยเสียงที่มีความหมายได้มากกว่า 40 หน่วยเสียง โดยแบ่งเป็นเสียงสระและพยัญชนะเท่าๆกัน

1.4 การตรวจสอบตนเองและแก้ไขขณะที่พูด (self-monitoring and repair) การตรวจสอบตนเองในขณะที่พูดเป็นกระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูด การกำหนดสิ่งที่จะพูด และการออกเสียง การคิดทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดในช่วงเตรียมการพูดอาจจะเป็นการละทิ้งคำพูดทั้งหมด คือคิดไว้แล้วว่าจะพูดอะไรแต่ไม่พูด เช่น เมื่อผู้พูดกำลังจะพูดถึงบุคคลอื่น แล้วพบว่าบุคคลนั้นอยู่ในระยะที่สามารถได้ยินสิ่งที่ผู้พูดพูดได้ ผู้พูดก็จะไม่พูดสิ่งที่เตรียมไว้ การตรวจสอบตนเองในช่วงกำหนดสิ่งที่จะพูดอาจจะแสดงผลออกมาโดยการพูดซ้ำลง หรือการหยุดพูดแล้วพูดโดยใช้คำใหม่ การตรวจสอบตนเองในช่วงการออกเสียงเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดออกเสียงผิดหรือออกเสียงไม่ถูก การตรวจสอบขณะพูดคือความสามารถในการแก้ไข รวมทั้งเป็นการตอบสนองต่อการตรวจสอบตนเองหรือส่งสารโดยคู่สนทนา

1.5 การพูดได้อย่างอัตโนมัติ (automaticity) การพูดได้อย่างอัตโนมัติเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้พูดประสบความสำเร็จในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว การพูดก็เหมือนกับทักษะอื่นๆ เช่น การขับรถ หรือการเล่นดนตรี การฝึกฝนบ่อยๆ จะช่วยให้ให้มีทักษะพูดที่ดีขึ้น

1.6 การพูดคล่องแคล่ว (fluency) การพูดคล่องแคล่วไม่ได้หมายถึงการพูดเร็วเพียงอย่างเดียว ความเร็วในการพูดเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งเท่านั้น ในการพูดคล่องแคล่วนั้น การหยุดถือเป็นเรื่องหนึ่งปัจจัยที่มีความสำคัญเท่ากับความเร็ว การหยุดที่ถูกที่ถูกจังหวะและความถี่ของการหยุดถือเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อให้เกิดการพูดคล่องแคล่วผู้พูดจะใช้กลวิธีการพูด ได้แก่ การใช้คำเสริมช่วงหยุด (pause fillers) เช่น ar uh และ um การใช้ข้อความแสดงความคลุมเครือของผู้พูด (vagueness expressions) เช่น sort of และ I mean และการพูดซ้ำ (repeats) คำตรงที่ผู้พูดหยุด เช่น well, what's the... what's the failure with football, I mean this... this I don't really see I mean it... Cos the money... how much does it cost to get it down the road now?

ลักษณะของการพูดคล่องแคล่วสามารถสรุปได้ดังนี้

- อาจจะมีการหยุดบ้างแต่ไม่หยุดบ่อย
- ในการการหยุดจะต้องใช้คำเสริมเข้ามาช่วย
- การหยุดจะเกิดขึ้นในช่วงจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ

- มีการพูดติดต่อกันยาวหลายคำสลับกับการหยุด

1.7 การจัดการพูด (managing talk) ในการพูดนั้นจะต้องมีการจัดการสองสิ่งด้วยกันคือการปฏิสัมพันธ์และการลำดับการพูด ในการพูดทุกครั้งจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แม้ว่าการพูดนั้นจะเป็นการสื่อสารทางเดียว เช่น การบรรยาย การปราศรัยของนักการเมือง และทอล์คโชว์ ผู้พูดก็ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังเช่นกัน ในส่วนของการพูดสนทนา นั้นมีกฎทั่วไปของการสนทนา เช่น การลำดับก่อนหลังในการเป็นผู้พูดผู้ฟัง ควรหลีกเลี่ยงการเงียบเป็นเวลานานวงสนทนา ฟังเมื่อคนอื่นพูด ส่งสัญญาณเมื่อต้องการพูด และส่งสัญญาณให้รู้ว่ากำลังฟัง เช่น เมื่ออยู่ในที่ประชุมหรือในห้องเรียนเราให้สัญญาณเมื่อต้องการพูดโดยการยกมือ

2. ความรู้ของผู้พูด แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.1 ความรู้นอกเหนือจากภาษาศาสตร์ (extralinguistic knowledge) คือ ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม บริบท และความคล้ายคลึงกันของวัฒนธรรมของผู้พูดคนอื่นๆ ความรู้ด้านสังคมเป็นความรู้เกี่ยวกับคุณค่าทางสังคมและพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานของคนในสังคมนั้นๆ เราได้รับความรู้ด้านสังคมเหล่านี้ได้ผ่านภาษา ความรู้ทางด้านสังคมจึงเป็นได้ทั้งความรู้ นอกเหนือจากภาษาศาสตร์และความรู้ด้านภาษาศาสตร์ เช่น ในการทักทายนั้นบางสังคมใช้การจับมือ บางสังคมต้องโอบกอด หรือบางสังคมต้องโค้งคำนับ และเรารู้ว่าคนในสังคมนั้นๆ พูดว่าอะไรเมื่อกล่าวทักทายกัน

2.2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ (linguistic knowledge) ประกอบไปด้วย

2.2.1 ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (genre knowledge) แบ่งตามเป้าหมายในการใช้ภาษาออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. ภาษาเพื่อดำเนินการ (transactional) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อการถ่ายโอนข้อมูล และส่งเสริมการซื้อขายสินค้าและบริการต่างๆ การพูดโดยใช้ภาษาเพื่อดำเนินการอาจจะใช้เมื่อต้องการโทรจองโต๊ะที่ร้านอาหาร เป็นต้น

2. ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น การพูดโดยใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์อาจจะใช้ในการสนทนากับเพื่อน ที่ร้านอาหาร เป็นต้น

2.2.1 ความรู้เกี่ยวกับสัมพันธสาร (discourse knowledge) คือ ความรู้ในการจัดการและเชื่อมโยงคำ และการลำดับการพูดและฟังของคู่สนทนาในการสนทนาโต้ตอบกัน ซึ่งเรียกว่า ความสามารถในการใช้ภาษาระดับสัมพันธสาร

2.2.2 ความรู้เกี่ยวกับวัจนปฏิบัติ (pragmatic knowledge) คือ ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและบริบทในการใช้ภาษา รวมถึงเป้าหมายของการใช้ภาษา

ผู้พูดต้องรู้ว่าควรปรับข้อความให้สอดคล้องกับบริบท และผู้ฟังใช้ข้อมูลในบริบทนั้นมาช่วยในการทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้ยินอย่างไร

1. วัจนกรรม (speech acts) คือ การที่ผู้พูดพูดถึงสิ่งหนึ่งในขณะที่พูดก็ทำสิ่งนั้นด้วย และผู้พูดต้องใช้ภาษาได้ตรงตามหน้าที่ของภาษา เช่น บอกเล่า แนะนำ ขอร้อง ปฏิเสธ สั่ง เป็นต้น

2. หลักการร่วมมือกัน (the co-operative principle) คือ ในการสนทนานั้นเมื่อมีผู้ถามก็ต้องมีผู้ตอบ แต่ในได้ตอบการสนทนานั้นจะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นที่พอใจทั้งสองฝ่าย

3. ความสุภาพ (politeness) ในการพูดนั้นผู้พูดควรจะพูดอย่างสุภาพ และไม่พูดให้ผู้อื่นเสียหาย หรือรู้สึกเสียใจ ผู้พูดสามารถใช้คำที่มีความเชิงบวกตามหลักการทางภาษานั้นๆ มาใช้ในการพูดเพื่อให้เกิดความสุภาพ

4. ทำเนียบภาษา (register) คือ ความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับขอบเขต (field) บุคคล (tenor) และรูปแบบ (mode)

5. โครงสร้าง (structure) โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ใช้ในการพูดนั้นแตกต่างจากการเขียน เนื่องจากการพูดเกิดขึ้นในทันทีซึ่งต่างจากการเขียนที่มีเวลาตรวจทานการใช้ภาษา ในการพูดมักจะใช้ question tags เพื่อถามผู้ฟังว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" นอกจากนั้น tense ที่ถูกนำมาใช้ในการพูดมากที่สุดคือ present simple tense และ present progressive tense

6. คำศัพท์ (vocabulary) ในภาษาพูดนั้นมีความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์และการแสดง ความหมายที่แสดงให้เห็นความคิดของผู้พูดอยู่ คำศัพท์ที่ผู้พูดใช้จะเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายสอดคล้องกับบริบทนั้นๆ เช่น I, me, then, now, here, there เป็นต้น

7. วลีหรือกลุ่มคำ (chunk) คือ คำหลายคำที่นำมารวมกัน แบ่งเป็นประเภทย่อยๆ ดังนี้

- การจัดวางกลุ่มคำที่ต้องใช้ควบคู่กันในประโยค (collocations) เช่น densely populated, rich and famous, set the table

- วลี (phrasal verbs) เช่น get up, log on, run out of,
go on about

- สำนวน (idioms) เช่น part and parcel, make ends meet, as cool as a cucumber, speak of the devil

- ส่วนประกอบของประโยคที่ใช้ขึ้นต้นประโยค (sentence frames) เช่น would you like a...? The thing is ..., What really gets me is...

- คำที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ (social formulas) เช่น see you later, have a nice day, mind your head

- คำเชื่อมความ (discourse markers) เช่น if you ask me, by the way, I take your point, to cut a long story short...

8. การออกเสียง (phonology) สิ่งสำคัญในการออกเสียงของผู้พูดคือการออกเสียงสูงต่ำ (intonation) การออกเสียงสูงต่ำทำให้เห็นข้อมูลที่สำคัญของการพูดนั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในการพูดภาษาอังกฤษนั้นจะเห็นได้ว่าระดับเสียง (pitch) ที่สูงขึ้นกับข้อมูลใหม่นั้นมีความสัมพันธ์กัน และเมื่อระดับเสียงลดลงนั้นแสดงว่าการพูดได้สิ้นสุดลงแล้ว

2.3 ความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขการพูด (speech condition) เงื่อนไขการพูดมีส่วนช่วยในการที่จะพูดได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วและประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อเงื่อนไขการพูด ได้แก่ปัจจัยดังต่อไปนี้

2.3.1 ปัจจัยด้านองค์ความรู้ (cognitive factors) เมื่อผู้พูดได้พูดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดคุ้นเคย หรือเป็นสิ่งที่ผู้ต้องการสื่อสารและมีความสนใจ โดยผู้พูดได้พูดกับคู่สนทนาที่คุ้นเคยก็จะช่วยให้ผู้พูดพูดได้ง่ายขึ้น

2.3.2 ปัจจัยด้านความรู้สึก (affective factors) เมื่อผู้พูดได้พูดเกี่ยวกับเรื่องที่ตนชอบก็จะพูดได้ดี แต่ถ้าหากผู้พูดต้องมีความรู้สึกว่าจะถูกจับผิดอยู่ เช่น รู้ว่ากำลังถูกประเมินการพูด อาจทำให้ผู้พูดรู้สึกกังวลในขณะที่พูด

2.3.3 ปัจจัยด้านการพูด (performance factors) การพูดกับคู่สนทนาแบบพบหน้ากัน หรือการพูดรายงานหน้าชั้นที่โรงเรียนจะช่วยให้การพูดพัฒนามากกว่าการฝึกพูดกับตัวเองคนเดียว เนื่องจากมีเพื่อนคอยให้คำแนะนำ นอกจากนั้นแล้วผู้พูดควรได้ฝึกพูดในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และมีการเตรียมตัวก่อนพูดจะช่วยให้พูดได้ดีขึ้น

4.4 หลักในการพูด

การพูดจะประสบความสำเร็จตรงตามจุดประสงค์หรือไม่ผู้สื่อสารควรคำนึงถึงหลักการพูด ดังนี้ (ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี, 2542, หน้า 13-14)

1. ผู้พูดที่จะสื่อสารให้ได้ผลและเกิดประโยชน์ จะต้องทำความเข้าใจเรื่ององค์ประกอบในการพูดและปัจจัยทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับระบบการรับรู้ การคิด การเรียนรู้ การจำ ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพ ในการพูด

2. ผู้ที่จะพูดต้องคำนึงถึงบริบทในการพูด บริบทในการพูด หมายถึง สิ่งที่อยู่แวดล้อมที่มีส่วนในการกำหนดรู้ความหมายหรือความเข้าใจในการสื่อสาร

3. คำนึงถึงกรอบแห่งการอ้างอิง (frame of reference) มนุษย์ทุกคนจะมีพื้นความรู้ทักษะ เจตคติ ค่านิยม สังคม ประสบการณ์ ฯลฯ เรียกว่าภูมิหลังแตกต่างกัน ถ้าผู้สื่อสารใดมีกรอบแห่ง การอ้างอิงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน จะทำให้การสื่อสารง่ายขึ้น

4. การพูดจะมีประสิทธิผล เมื่อผู้ส่งสารส่งสารอย่างมีวัตถุประสงค์ชัดเจน ผ่านสื่อหรือช่องทาง ที่เหมาะสม ถึงผู้รับสารที่มีทักษะในการสื่อสารและมีวัตถุประสงค์สอดคล้องกัน
5. ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ควรเตรียมตัวและเตรียมการล่วงหน้า เพราะจะทำให้การพูดราบรื่น สะดวก รวดเร็ว เป็นไปตามวัตถุประสงค์และสามารถแก้ไขได้ทันท่วงที หากจะเกิดอุปสรรค ที่จุดใดจุดหนึ่ง
6. คำนี้ถึงการใช้ทักษะ เพราะภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์ตกลงใช้ร่วมกันในการ สื่อความหมาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจในการสื่อสาร คู่สื่อสารต้องศึกษาเรื่องการใช้ภาษา และสามารถใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล เนื้อหาของสาร และช่องทางหรือสื่อ ที่ใช้ในการ สื่อพูด
7. คำนี้ถึงปฏิบัติการตอบกลับตลอดเวลา ถือเป็นการประเมินผลการสื่อสาร ที่จะ ทำให้คู่สื่อสารรับรู้ผลของการสื่อสารว่าประสบผลดีตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่ ควรปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขข้อบกพร่องใด เพื่อที่จะทำให้การพูดเกิดผลตามที่ต่อ

4.5 ความสำคัญของการพูด

การพูดมีความสำคัญดังนี้

1. การพูดหรือสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย ไม่มีใครที่จะดำรงชีวิตได้ โดยปราศจากการพูด ทุกสาขาอาชีพก็ต้องใช้การพูดหรือการสื่อสารในการปฏิบัติงาน การทำธุรกิจต่างๆ โดยเฉพาะสังคมมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตลอดเวลา พัฒนาการทางสังคม จึงดำเนินไปพร้อมๆ กับพัฒนาการทางการสื่อสาร
2. การพูดก่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและสังคม ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม ช่วยสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี สะท้อนให้เห็นภาพความเจริญรุ่งเรือง วิถีชีวิตของผู้คน ช่วยธำรงสังคมให้อยู่ร่วมกันเป็นปกติสุขและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ
3. การพูดเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทั้งตัวบุคคลและสังคม การพัฒนาทางสังคมในด้านคุณธรรม จริยธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ฯลฯ รวมทั้งศาสตร์ในการสื่อสาร จำเป็นต้องพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง การสื่อสารเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์และพัฒนาความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ

4.6 หลักการสอนทักษะการพูด

การพูด คือ การเปล่งเสียงด้วยคำ เพื่อบอกเล่าถึงความรู้สึกนึกคิดเป็นภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารระหว่างกัน และการพูดของคนนั้นย่อมมีกำเนิดมาจากความจำเป็นของตนเองที่จะใช้เสียงพูดให้เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างกันซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากกว่าเรื่องอื่นๆ การสอนพูดจึงดูจะเป็นปัญหาใหญ่ๆ สำหรับครูผู้สอน ครูบางคนพยายามพูดกับนักเรียนในชั้นเรียน

เสมอๆ ซึ่งเป็นโอกาสดีสำหรับนักเรียนที่จะได้มีโอกาสฝึกฝนพูดภาษานั้น โดยที่ครูย่อมจะต้องคิดหาวิธีการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นภายในขอบเขตความรู้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนมีอยู่ จุดประสงค์ที่สำคัญในการสอนพูดก็เพื่อจะให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมายได้ วิธีการสอนพูดแบบพื้นฐานคือ การเลียนแบบเสียงของเจ้าของภาษาให้ถูกต้อง โดยการให้พูดเป็นคำเป็นวลี และเป็นประโยคเรื่อยๆ ไป แต่เนื้อหาที่จะนำมาสอนพูดนั้นควรเป็นเนื้อหาที่นักเรียนเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันมากที่สุด หรือถ้ามีบทเรียนบทสนทนาหรือเอกสารประกอบกับเทปที่บันทึกเสียงพูดของเจ้าของภาษาก็จะยิ่งทำให้นักเรียนมีความเข้าใจและสามารถจับสำเนียงของภาษาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น การสอนพูดนั้นควรสอนควบคู่ไปกับการฟัง บทพูดที่จำเป็นและสำคัญที่สุดคือ บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่มีโครงสร้างสั้นๆ และง่ายๆ สามารถสื่อความหมายได้มากที่สุดสำหรับการสอนพูดนั้น สุโร พงษ์ทองเจริญ (2525) ได้กล่าวแยกเนื้อหาการสอนพูดออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation) ได้แก่ การสอนการออกเสียงที่เป็นปัญหาทั้งเสียงสระเสียงพยัญชนะ การฝึกเสียงเน้นหนักเบา สำเนียงสูงต่ำในประโยครวมทั้งการฝึกจังหวะการพูดอีกด้วย

2. การฝึกพูดเพื่อสนทนาได้ตอบกับผู้อื่น (Speaking for communication) การพูดในรูปแบบนี้จะมีแทรกอยู่ในทุกวิชาที่เรียน เช่น การอ่าน การเขียน เพราะในการฝึกเนื้อหาเหล่านี้จะใช้การฝึกปากเปล่า เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในเนื้อหานั้นๆ การฝึกพูดนี้รวมถึงการสนทนาขั้นพื้นฐาน ซึ่งนักเรียนควรมีความรู้เบื้องต้น เช่นการตอบคำถามง่ายๆ ตอบรับหรือตอบปฏิเสธ การสนทนาเรื่องราวต่างๆ การบรรยายภาพเหตุการณ์ เป็นต้น

4.6.1 เทคนิคการสอนการพูด

การพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างดีนั้นเป็นขบวนการที่ยากอันหนึ่ง จึงมีการฝึกฝนทักษะได้หลายแบบ เช่น

1. การฝึกโดยการพูดตาม

ในระยะเริ่มต้น นักเรียนควรจะได้มีการฝึกพูดเป็นคำๆ และเป็นประโยคต่างๆ ตามครู นักเรียนจะต้องจำประโยคพื้นฐาน (basic sentence) เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นกับตนเอง และจะมีความสามารถที่จะพูดภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นก็จะเพิ่มรูปประโยคให้มากและยากขึ้นเพื่อให้นักเรียนจะได้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ตัวอย่างเช่น

ก. พูดเป็นคำๆ

bit bet bat

pit pet pat

ข. พูดเป็นประโยค

John walks along the road.

What do you learn at school?

ค. พูดเป็นประโยคโดยลงเสียงเน้นหนัก (Stress & Intonation)

Mary will come here tomorrow night.

When do you get up?

ในการฝึกแบบนี้ ครูควรพูดเป็นตัวอย่างหรือเปิดเทปบันทึกเสียงเจ้าของภาษาให้นักเรียนฝึกตาม เมื่อนักเรียนพูดตามแล้ว ครูต้องคอยแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดของนักเรียนด้วยและช่วยแก้ไขจนนักเรียนสามารถพูดได้ถูกต้องมากขึ้น

2. การฝึกพูดแนะนำตนเองหน้าชั้นเรียน

การฝึกพูดแบบนี้เป็นกระบวนการเบื้องต้นที่จะฝึกฝนให้ผู้เรียนเริ่มมีความกล้าในการพูดเพื่อแสดงตัวต่อหน้าเพื่อนๆ และครูผู้สอน ผู้เรียนอาจขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความประหม่าและไม่รู้จะเริ่มต้นพูดอย่างไร เป็นต้น ลักษณะนี้เป็นอาการของผู้ที่ยังไม่ได้รับการฝึกพูดมาก่อน จึงมีข้อควรปฏิบัติดังนี้

ก. เมื่อครูผู้สอนเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้นแล้ว ครูควรให้นักเรียนหัดกล่าวคำทักทายอย่างง่ายๆ กับเพื่อนๆ เช่น

Good morning, everybody

ข. หลังจากนั้นให้นักเรียนหัดกล่าวแนะนำตนเอง เช่น

My name is

ค. เมื่อบอกชื่อนามสกุลตนเองแล้ว นักเรียนก็อาจจะเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เช่น การศึกษาที่ผ่านมา และบอกความรู้สึกที่ได้มาเรียนในชั้นนี้ ในตอนท้ายก็ให้บอก "สวัสดี" ก่อนที่จะกลับไปนั่งที่เมื่อนักเรียนแนะนำตนเองแล้ว ครูอาจจะกล่าวชมหรือในขณะเดียวกันก็ให้คำแนะนำว่า การออกเสียงชัดเจนใหม่ การลงเสียงหนักเบาถูกต้องหรือไม่ เป็นต้น การฝึกพูดแนะนำตัวหน้าชั้นนี้เป็นการฝึกพูดเบื้องต้นเท่านั้น ครูผู้สอนอาจมีแนวปฏิบัติอื่นๆ ที่ดีที่จะมาฝึกหัดนักเรียนต่อไปได้

3. การฝึกพูดด้วยบทสนทนา (Dialogue)

บทสนทนามีประโยชน์ต่อการเรียนภาษา และเป็นเครื่องมือที่ใช้สอนภาษาได้ดี เพราะบทสนทนาเป็นภาษาพูดที่ใช้พูดแบบในชีวิตประจำวัน สามารถสื่อความคิดของบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งได้ มีการตอบโต้กลับไปมาซึ่งกันและกัน ภาษาที่ใช้ในบทสนทนาจึงแสดงความหมายที่แท้จริงออกมา ครูผู้สอนสามารถสอนบทสนทนาได้ทุกชั่วโมงที่มีการเรียนภาษาอังกฤษ การสอน

ต้องพยายามให้นักเรียนเข้าใจความหมายของบทสนทนาและให้นักเรียนเลียนแบบพูดได้ถูกต้อง และคล่องแคล่วโดยการเริ่มจดจำรูปแบบ และโครงสร้างประโยค สำเนียงที่ใช้ในการพูดเป็นต้น

4.6.2 ลักษณะของบทสนทนาที่ดี

บทสนทนาที่จะนำมาใช้สอนนั้น ครูผู้สอนควรจะต้องเลือกให้เหมาะกับชั้นเรียนถ้าเป็นเด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ครูอาจเลือกบทสนทนาสั้นๆ ง่ายๆ มีความยาวประมาณ 6-10 บรรทัด และประโยคแต่ละประโยคก็ไม่ควรยาวเกินกว่านักเรียนจะพูดตามได้ ภาษาและสถานการณ์ที่ใช้ในบทสนทนาควรจะไม่ใกล้เคียงกับภาษาที่คนทั่วไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ไม่ควรมีการต้องจำคำศัพท์มากและครูก็ไม่ควรใช้เวลามากเกินไปสำหรับการสอนบทสนทนา ถ้าบทสนทนาสนุกนักเรียนก็จะกระตือรือร้นที่จะเรียน และเป็นการปูพื้นฐานที่ดีต่อผู้เรียนด้วย

4.6.3 ขั้นตอนในการสอนบทสนทนา

1. ครูเปิดเทปให้ผู้เรียนฟังบทสนทนานั้นสัก 2-3 ครั้ง และให้สังเกตถึงการออกเสียง การเว้นจังหวะ เสียงสูง ต่ำของเจ้าของภาษา ในระยะแรกนี้ผู้เรียนเพียงแต่ฟังบทสนทนาอย่างเดียว
2. ผู้เรียนฝึกพูดบทสนทนาตามครู ในขั้นแรกเริ่มฝึกทั้งชั้นโดยการว่าตามครู บรรทัดต่อบรรทัด ในระหว่างนั้นครูควรสังเกตว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่ รวมทั้งการเว้นจังหวะและเสียงสูงต่ำด้วยและควรจะต้องเร่งว่าให้พูดด้วยความเร็วที่เป็นธรรมชาติพอสมควร
3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างของประโยคที่อาจเป็นของใหม่สำหรับนักเรียน รวมทั้งสำนวนภาษาที่ปรากฏในบทสนทนา หรือครูอาจถามผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาของบทสนทนานั้นอย่างคร่าวๆ
4. หลังจากได้ฝึกพร้อมกันทั้งชั้นแล้ว ครูอาจแบ่งเป็นกลุ่มๆ โดยให้กลุ่มที่หนึ่งพูด ส่วน A กลุ่มที่สองพูดส่วน B สลับกันไป สุดท้ายจึงจะฝึกเป็นทีละคู่ และทีละคนตามลำดับ ในการสอนบทสนทนานั้น ครูผู้สอนควรจะได้สอนเป็นขั้นตอนตามที่ได้กล่าวมาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถจำรูปแบบของประโยค รวมทั้งโครงสร้างประโยค และนำมาใช้สนทนากับผู้อื่นได้ อย่างไรก็ตาม การสอนบทสนทนานั้นถ้าเป็นแต่ในด้านความจำมากเกินไป นักเรียนก็จะเบื่อหน่ายได้ง่าย ครูจึงควรมีหลายๆ วิธีที่จะสอนบทสนทนาให้น่าสนใจและสนุกสนานที่จะได้เรียนการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

1. การใช้รูปภาพประกอบบทสนทนา ครูหารูปภาพมาติดที่กระดานดำและให้ประโยคที่เข้ากันกับรูปภาพที่ติดไว้ในลักษณะที่เป็นบทสนทนาโต้ตอบในเรื่องเดียวกัน ครูจะชี้ที่รูปและให้

นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูสัก 2-3 ครั้ง ต่อจากนั้นก็ฝึกให้พูดเป็นกลุ่มเล็กๆ และทีละคนตามลำดับ

2. การวาดรูปในกระดานดำ ครูอ่านบทสนทนาจากหนังสือ และวาดรูปไว้บนกระดานดำให้เข้ากันกับเรื่องที่ปรากฏในบทสนทนา เมื่อเวลาที่ครูสอน ครูก็ชี้ภาพไปพร้อม

John: What did you do last weekend?

Bill: I stayed home. What did you do?

John: I played basketball. What did you do at home?

Bill: I studied for a test.

John: Did you study all day?

Bill: No, I played the guitar and I watched television.

3. การนำรูปภาพมาติดบนป้ายสำลี (Flannel Board) ในปัจจุบันนี้มีบริษัทบางบริษัทที่ผลิตอุปกรณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เป็นต้น ได้คิดผลิตรูปภาพเป็นเรื่องๆ สำหรับใช้เฉพาะกับป้ายสำลี ซึ่งครูสามารถนำมาใช้สอนประกอบบทสนทนาได้อย่างสะดวกและช่วยให้บทเรียนน่าสนใจมากขึ้น

4.6.4 ประโยชน์ของการสอนบทสนทนาในชั้นเรียน

1. บทสนทนาช่วยในการสอนการออกเสียงและไวยากรณ์ต่างๆ ถ้านักเรียนได้ฝึกบทสนทนาน้อย นักเรียนก็จะสามารถใช้ไวยากรณ์นั้นได้น้อยไปด้วย

2. บทสนทนาเป็นภาษาที่ใช้พูดในสังคม จึงทำให้นักเรียนสามารถจดจำและนำไปใช้ได้ในการพูดคุยต่อไป

3. มีวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สอดแทรกอยู่ในบทสนทนานั้นๆ เช่น การสั่งอาหารเช้าแบบ American Breakfast แตกต่างกับแบบ Continental Breakfast

4. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)

การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีสอนอีกแบบที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด พูด ฟัง และแสดงกริยาตามสภาพต่างๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารที่ใกล้กับความเป็นจริงในชีวิต ซึ่งสามารถใช้ในการฝึกพูดบทสนทนาได้ การแสดงนี้อาจจะทำให้นักเรียนที่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนกลับกลายเป็นผู้ที่กล้าพูดและสนุกต่อการแสดงบทบาทสมมตินั้นด้วย

กิจกรรมการสอนการแสดงบทบาทสมมติอาจมีได้ในหลายลักษณะ ดังนี้

1. แบบที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า การแสดงบทบาทสมมติแบบนี้ นักเรียนควรจะได้เรียนโครงสร้างของประโยคและมีความรู้เรื่องคำศัพท์ต่างๆ มากพอที่จะฝึกได้อย่างอิสระ

2. การกำหนดบทบาททางสังคม การแสดงบทบาทสมมติแบบนี้เพื่อให้นักเรียนได้ประสบการณ์และมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษามากขึ้น เช่น อาจเป็นการแนะนำตัวเองต่อเพื่อน หรือคนแปลกหน้าอื่นๆ หรือแนะนำคนอื่นให้รู้จักกับเพื่อนเรา และการตอบเมื่อได้รับการแนะนำ หรือการสั่งอาหารกับคนเสิร์ฟในร้านอาหาร เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น

Situation 1: Introduction

Introducing another person: - This is my friend – Mary.

- Margaret, This is Mary.
- Have you met Mary yet?
- Do you know Mary?

Responses to an introduction:

- How do you do?
- How do you do? I'm glad to meet you.
- I'm glad to meet you, too.
- Yes, we've already met.

Situation 2: Shopping

If you are a clerk or salesperson:

- May I help you, madam?
- Is there something I can do for you?
- Can I do something for you, sir?
- Can I help you?

If you are a customer:

- Can you help me, please?

Situation 3: Ordering a Meal

Have? Order?

A: What would you like to eat?

Would you like to have some salad?

Have some pancakes.

Take the Italian spaghetti.

B: I think I'll

- Yes, that sounds good.

- No, thanks. I don't care for that.

Please bring me some steak.

3. การสร้างสถานการณ์ ครูจะสร้างสถานการณ์ให้นักเรียน อาจเป็นการเล่นละครสั้นๆ ง่ายๆ เช่น ที่คลินิกหมอ (การนัดหมายเพื่อพบหมอ) การถามทาง (สำหรับคนแปลกหน้า) เป็นต้น ครูจะต้องแนะนำนักเรียนว่าจะต้องพูดและแสดงบทบาทอย่างไร จะมีการเขียนบทบาทของแต่ละคนลงในกระดาษที่แยกกัน การสร้างสถานการณ์นี้ควรมี หลายๆ แบบที่ใกล้ความจริงในชีวิตด้วย และควรเริ่มจากแบบง่ายๆ ไปหายาก เช่น ตัวอย่างที่ 3.3 นี้ ที่ต้องใช้เวลาเตรียมตัวเพื่อจะแสดงบทบาทสมมติแบบนี้ คือ การให้นักเรียนไปคิดหาคำพูดมาเองเพื่อนักเรียนจะได้ฝึกคิดและพูดเองมากขึ้น

ตัวอย่าง

การนัดหมาย (Making an Appointment)

Receptionist: What can I do for you?

Patient: I'd like to see Dr. Anderson.

Receptionist: I'm sorry. She isn't available now.

Would you like to come back some other time?

Patient: Yes, I'd like to make an appointment if possible.

Receptionist: All right. What's your name, please?

Patient: Kathy McGrown.

Receptionist: And your telephone number?

Patient: 081-6227012.

Receptionist: Fine, see you on Friday at five.

Patient: Thank you. Goodbye.

การถามทาง

Stranger: Excuse me. I'm visiting Boston for the first time. Would you please help me?

Policeman: Haven't you got a map?

Stranger: No, I haven't. Where could I get one?

Policeman: You can get from any gas station.

Stranger: Well, first of all, I'd like to go to Cedar Street.

Is it near here?

Policeman: No, it's in downtown. You could go there by subway.

Stranger: Is there a subway near here?

Policeman: Yes, the Seventh Avenue subway is one block from here.

Stranger: Thank you very much.

Policeman: You're welcome.

The Hitchhiking

Mr. Sam Snuggle and his family have met on a chilly fall evening to discuss a vacation trip that Susie, his sixteen-year-old daughter, wants permission to take hitchhiking from Baltimore, their hometown, to New York City. Her boyfriend, Bill Bland, wants to accompany her. Sam wants to discuss the plan with the whole family before giving his approval.

They want to talk about:

Why do Susie and Bill want to hitchhike to New York?

They are both broke. Will the family finance the trip?

Wouldn't a different mode of transportation be better?

Is there any way for the family to know if Susie and Bill are safe?

Should Sam set a time limit for the trip?

Present at the Snuggle home tonight are:

Susie Snuggle and Bill Bland

Sam and Sally Snuggle, Susie's parents

Mr. and Mrs. Bland, Bill's conservative grandparents

Cathy Snuggle, Susie's younger sister, who thinks that Susie is always allowed to do what she wants Bicks Blackwell, Susie's uncle, a member of a religious cult that believes in total freedom of the individual

Eloise Ellesher, a friend of the family who is a policeman

Some friends of Bill and Susie who hitchhike all the time

ขั้นตอนการสอนบทบาทสมมติ แบ่งเป็น 4 ขั้น คือ

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) ครูสามารถใช้ภาพ เทป หนังสือเรียนหรือการสนทนาเพื่อนำไปสู่เรื่องที่จะสอน

2. **ขั้นให้ความรู้ (Presentation)** ครูให้ฟังเทปบทสนทนาหรืออ่านบทสนทนาให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นก็อธิบายคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างใหม่ๆ ในบทสนทนาเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น

3. **ขั้นฝึก (Practice)** ครูแบ่งให้นักเรียนฝึกกันเป็นคู่ๆ หรือเป็นกลุ่มนักเรียนก็จะฝึกพูดหรือแสดงตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้

4. **ขั้นแสดง (Production)** ให้นักเรียนแสดงโดยอิสระ อาจจะเป็นในด้านที่นักเรียนสร้างสถานการณ์เอง ตลอดจนคิดหาประโยคและคำพูดมาพูดเองโดยอาจเลียนแบบจากตัวอย่างที่ครูให้ก็ได้

ประโยชน์ของการใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติ (Role Playing)

1. ให้นักเรียนสนุกสนานและสนใจในการเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน
2. ให้นักเรียนทุกคนในชั้นได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง
3. ให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการแสดงออกทั้งทางการพูด และกิริยาท่าทางของตนเอง

4. **การฝึกเล่าเรื่อง (Oral Production)**

การฝึกแบบนี้ต้องอาศัยรูปภาพ การ์ตูน หรือหนังสือที่จะเป็นเครื่องช่วยดำเนินการสนทนาอีกทั้งยังขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย ถ้าเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ครูอาจให้นักเรียนดูรูปภาพและเล่าเรื่องจากภาพนั้น โดยที่ครูไม่ต้องแนะนำอะไรทั้งสิ้น ให้นักเรียนมีโอกาสเต็มที่ในการบรรยาย แต่ถ้านักเรียนชั้นต่ำลงมาอาจไม่สามารถบรรยายภาพที่เห็นได้ ครูต้องช่วยแนะนำนักเรียนโดยวิธีการช่วยกันถามและตอบซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถพูดถึงสิ่งที่ตนเห็นและกระตุ้นให้อยากบรรยายภาพนั้นออกมา โดยวิธีนี้จะทำให้ทั้งครูและนักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันอีกด้วย

4.6.5 **การฝึกการสนทนาแบบอิสระ (Free Conversation)**

การฝึกพูดแบบนี้เหมาะสำหรับนักเรียนระดับสูงที่มีความรู้ความสามารถทาง ภาษาอังกฤษดีพอที่จะพูดแบบอิสระได้ และนักเรียนจะต้องมีการเตรียมตัวมาให้พร้อม พอควร การฝึกพูดแบบนี้ อาจแบ่งได้หลายๆ แบบ เช่น

1. **การแบ่งกลุ่มอภิปรายปัญหา (Discussion Group)** ครูอาจให้พูดในเรื่องง่ายๆ ทั่วไป เช่น การพูดถึงรายการวิทยุ โทรทัศน์ หรือการไปเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ เป็นต้น

ก. **การเตรียมตัว (Preparation)** นักเรียนฝึกตั้งคำถาม 2-3 คำถามเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายให้ไปอ่าน หรือให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ไปอ่าน

ข. การสนทนาทั้งห้อง (Whole – class conversation) นักเรียนทุกคนนั่งเป็นวงกลมใหญ่ๆ ครูให้นักเรียนคนหนึ่งถามปัญหาเพื่อให้เพื่อนๆ ที่เหลือเป็นคนตอบ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสพูดแสดงความคิดเห็นโดยทั่วถึง

ค. การสนทนาเป็นกลุ่มย่อย (Small – group conversation) ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ให้แต่ละกลุ่มซักถามกัน ผลัดกันแสดงความคิดเห็นส่วนตัว ครูเองต้องคอยดูแลให้กลุ่มแต่ละกลุ่มได้มีโอกาสถกเถียงกันในบางหัวข้อ และครูควรย้ายจากกลุ่มหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่งเรื่อยๆ ไป เพื่อดูว่า จะต้องแก้ไขนักเรียนอย่างไรในตอนท้ายชั่วโมง

2. การโต้วาที (Debates) ครูควรเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลืออย่าง ใกล้ชิดในการจัดโต้วาที นับแต่การเลือกหัวข้อที่จะโต้วาที การแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มฝ่าย เสนอหรือฝ่ายค้าน การค้นคว้าและการเตรียมการพูด ส่วนขั้นสุดท้ายคือการดำเนินการโต้วาที ครูจะต้องเป็นคนควบคุมเวลาโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนทั้งสองฝ่ายได้มีโอกาสพูด อย่างทั่วถึงและพอเหมาะ กับเวลาที่กำหนดให้

3. การจัดกลุ่มความสนใจ (Panel Discussions) ครูเสนอหัวข้อที่น่าสนใจง่ายๆ แล้วให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตามความสนใจทำการศึกษาเฉพาะหัวเรื่องที่ตนเองมีความถนัดและสนใจ โดยครูจะส่งให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าเรื่องนั้นๆ มาแล้วนำความรู้ที่ได้ค้นคว้ามาเสนอให้กับเพื่อนๆ ในห้องเรียนต่อไป

ในการฝึกแบบนี้ การวางแผนงานของครูเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะเมื่อนักเรียนได้หัวข้อที่นักเรียนสนใจแล้ว ครูควรให้คำแนะนำหรือเสนอรายชื่อหนังสือที่นักเรียนจะไปทำการค้นคว้าในห้องสมุดต่อไป เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เสียเวลาไปค้นหาหนังสือเอง นอกจากนี้ในขณะที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มๆ นั้น ครูควรเดินดูแต่ละกลุ่มสลับกันไป พร้อมให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน เช่น ให้คำแนะนำเรื่องการพูดออกเสียงคำใหม่ๆ หรือคำแนะนำในเรื่องการทำเรื่องย่อ เป็นต้น

4.7 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้ที่ออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และนอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังได้แสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า ต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ 2532, หน้า 53-54) แฮร์ริส (Harris 1988, p.81-82) กล่าวว่า

ความสามารถในการพูด หมายถึงความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการมาใช้ในการ
กระบวนการพูด องค์ประกอบเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียง ซึ่งหมายถึง การออกเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียงระดับเสียงสูงต่ำใน
ประโยค ตลอดจนถึงจังหวะในการพูด

2. โครงสร้างไวยากรณ์

3. การใช้คำศัพท์

4. ความคล่องแคล่ว

5. ความเข้าใจ ซึ่งหมายถึง ปริมาณและคุณภาพของความเข้าใจของผู้ฟังต่อคำพูดที่พูด
ออกไป

บาร์ทซ์ (Bartz 1979, p.18-22) เสนอความคิดเห็นว่า การกำหนดความสามารถในการพูด
จะต้องประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติใน
การพูด

2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

3. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

4. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่
สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจมนสิ่งที่ตนพูด
โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

เทลเลอร์ (Taylor 1996, p. 132) แบ่งความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่
ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติมีความสัมพันธ์ของ
ข้อความ แปละการหยุดระหว่างพูด

2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์

3. ขอบเขต มีวงคำศัพท์และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับที่ดำเนินการสื่อสารจนจบ

4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูงต่ำและ
ระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

อัจฉรา วงษ์โสธร (2543, หน้า 79-80) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์การแบ่งระดับ
ความสามารถในการพูด ดังต่อไปนี้

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่ เพียงใด มีการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่

3. ศัพท์ สำนวนที่ใช้เหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่

5. สามารถพูดได้ใจความสำคัญของการพูดหรือไม่

6. รายละเอียดสนับสนุน หรือ ได้แย้ง พร้อมทั้งการให้เหตุผลหรือไม่

7. สรุปประเด็น หรือ การขมวดท้ายคาพูดหรือไม่

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่ใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสมหรือไม่

องค์ประกอบเหล่านี้ เป็นแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความสามารถทางการพูดที่จะใช้เป็นหลักเกณฑ์วัดความสามารถในการพูดว่าอยู่ในระดับใด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2538, หน้า 64-68) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการพูดสามารถทำได้ 6 วิธี ดังนี้

1. ให้นักเรียนดูรูปภาพ หรือวีดิทัศน์ แล้วอธิบายโดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้วและให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาพเรื่อง เพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สีหน้า น้ำเสียง อากัปกริยา และความรู้สึก ตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้องคู่สนทนาในภาพหรือวีดิทัศน์

2. ให้สนทนาเป็นคู่ๆ โดยกำหนดสร้างสถานการณ์ให้

3. ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป

4. ให้รายงานเพื่อนๆ ในชั้น หลังจากสำรวจว่ากิจกรรมที่เพื่อนๆ ทำมากที่สุดในวัน

อาทิตย์

5. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

6. ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

อัจฉรา วงษ์โสธร (2543, หน้า 146-148) ได้แบ่งรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรงเพราะผู้พูดได้แสดงทักษะการพูดจริงตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะการพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นและช่วยให้คุ้นกับ

สถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่น่าทึ่งที่อาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชม การแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อและอื่นๆ

3. การอภิปรายหรือโต้เถียงที่มีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill 1988, p. 44-87) ได้เสนอกิจกรรมการวัดประเมินผลการพูดไว้ 19 แบบ ดังต่อไปนี้

1. การอภิปราย หรือ การสนทนาระหว่างผู้เข้าสอบ
2. การรายงาน
3. การอภิปราย เพื่อเลือกวิธีการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม
4. การแสดงบทบาทสมมติ
5. การสัมภาษณ์
6. การบรรยายวิธีการปฏิบัติให้เพื่อนสร้างรูปแบบใดๆ
7. การกรอกแบบฟอร์ม แล้วสนทนากับผู้สัมภาษณ์
8. การสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์สั้นๆ ที่กำหนดให้
9. การถาม – ตอบ ชุดคำถามที่เรียนตามลำดับความยาก
10. การบรรยายภาพหรือภาพประกอบเรื่อง
11. การอธิบายเกี่ยวกับวัตถุ หรือกระบวนการใดๆ ในชีวิตประจำวัน
12. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้อ่าน
13. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้ฟัง
14. การอ่านออกเสียงจากบทอ่านที่ได้อ่านแล้ว
15. การแปลความหรือตีความบทอ่านเป็นภาษาอังกฤษ
16. การพูดเติมข้อความให้สมบูรณ์จากสื่อที่ได้อ่านหรือได้ฟังมา
17. การให้แก้อธิบายผลจากสื่อที่ได้อ่านหรือฟังโดยการพูด
18. การพูดเปลี่ยนประโยคที่กำหนด ให้อยู่ในรูปที่ใช้ไวยากรณ์ต่างจากเดิม
19. การพูดซ้ำประโยคต่างๆ ที่เพิ่มความซับซ้อนตามลำดับ

แครร์รอล (Carroll 1982, p. 53-55,134-139) ได้ให้แนวทางการให้คะแนนการพูดไว้ดังนี้

- 5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด
- 4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ
- 3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลังเล ไม่ตอบทันที
- 2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่แก้ไขให้ถูกต้องได้
- 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง
- 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

สมมติ ศรีแก้ว (ม.ป.ป., หน้า 33) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. การออกเสียง

- 1.1 การออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเน้นหนักในคำ / ประโยคอย่างสมบูรณ์ 3 คะแนน
- 1.2 การออกเสียงคำและประโยคได้ถูกต้อง มีเน้นหนักในคำ / ประโยคเป็นส่วนใหญ่ 2 คะแนน
- 1.3 การออกเสียงคำและประโยคผิดหลักการ ไม่เน้นเสียง ทำให้สื่อสารไม่ได้ 1 คะแนน

2. พูดตามห้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย

- 2.1 พูดตรงตามห้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 3 คะแนน
- 2.2 พูดเบี่ยงเบนเล็กน้อยจากห้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 2 คะแนน
- 2.3 พูดไม่ตรงตามห้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 1 คะแนน

3. ความคล่องแคล่ว

- 3.1 พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ 3 คะแนน
- 3.2 พูดตะกุกตะกักบ้างแต่ยังพอสื่อสารได้ 2 คะแนน
- 3.3 พูดเป็นคาๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารไม่ชัดเจน 1 คะแนน

4. การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด

- 4.1 แสดงท่าทาง พูดด้วยน้ำเสียงได้ตามบทบาทและสถานการณ์ 3 คะแนน
- 4.2 พูดโดยไม่ค่อยแสดงท่าทางประกอบ 2 คะแนน
- 4.3 พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติ ยืนนิ่งๆ ไม่มีท่าทางทำให้การสื่อสารขาดความน่าสนใจ 1 คะแนน

ความสามารถในการพูดมีหลายระดับและมีองค์ประกอบในการวัดหลายอย่าง เช่น ความคล่องแคล่ว การออกเสียง ท่าทาง ความเข้าใจ ความถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์

ความพยายามในกาสื่อสาร และนอกจากนี้การวัดและประเมินผลความน่าสนใจในการพูดภาษาอังกฤษก็สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งผู้ประเมินสามารถเลือกและปรับใช้ให้เหมาะสมกับการประเมินของตนเองได้จากการศึกษาองค์ประกอบของความสามารถในการพูด เกณฑ์การแบ่งระดับความสามารถในการพูดและวิธีการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากเอกสารข้างต้นผู้วิจัยได้ปรับวิธีประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้นักเรียนพูดหรือสนทนาตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดและได้ปรับระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับนักเรียนดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด

ระดับ	5 (ดีมาก)	4 (ดี)	3 (พอใช้)	2 (ปานกลาง)	1 (ต้องปรับปรุง)
ประเด็นการประเมิน					
ด้านการออกเสียง	ผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างชาติประเทศ	ผู้พูดออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดได้เป็นอย่างดี	การออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังยังต้องตั้งใจฟัง จึงสามารถทำความเข้าใจ และมักจะออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนในบางครั้ง	การออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมาก จนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆ ว่าพูดอะไร	การออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมาก จนไม่เข้าใจคำพูดได้เลย
คำศัพท์	ใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์
สำนวนและโครงสร้างทางภาษา	สำนวนและโครงสร้างประโยคถูกต้อง	สำนวนและโครงสร้างประโยคถูกต้อง แต่ยังไม่หลากหลาย	สำนวนและโครงสร้างประโยคถูกต้อง แต่ไม่หลากหลาย	สำนวนและโครงสร้างประโยคแบบง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดมาก	สำนวนและโครงสร้างประโยคแบบง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดมาก
เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาถูกต้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดบ้าง	เนื้อหาไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดมาก

ตาราง 2 (ต่อ)

	ระดับ					
	คะแนน	5 (ดีมาก)	4 (ดี)	3 (พอใช้)	2 (ปานกลาง)	1 (ต้องปรับปรุง)
ประเด็นการประเมิน						
ความคล่องแคล่ว	พูดได้เป็นอย่างดี เป็นธรรมชาติ คล่องแคล่ว สื่อสารได้ ชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา	พูดติดขัดบ้าง ครั้ง แต่ยังสามารถ สื่อสารได้ ชัดเจน	พูดคล้ายแบบ ท่องจำพอ สื่อสารได้บ้าง สื่อสารได้ เล็กน้อย	พูดแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารได้ เล็กน้อย	พูดแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารไม่ได้เลย	
การแสดงท่าทางประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียงที่เหมาะสม กับบทบาทและ สถานการณ์ใน ได้ดีมาก	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียงที่เหมาะสม กับ บทบาทและ สถานการณ์ใน ระดับดี	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียงที่เหมาะสม กับ บทบาทและ สถานการณ์ ในระดับ พอใช้	พูดโดยไม่ แสดงท่าทาง น้ำเสียงคล้าย การอ่าน	พูดโดยไม่ แสดงท่าทาง ประกอบ น้ำเสียงพูด เป็นแบบ ท่องจำ	

ปัจจุบันคนเราไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไร ก็ย่อมจะใช้ปากพูดไม่มากก็น้อย ซึ่งถือว่าการพูดจัดเป็นทักษะที่เราใช้กันมากเป็นอันดับสองรองจากการฟัง สำหรับเราผู้อยู่ในวงการครู วงการศึกษา ย่อมมีหลักเกณฑ์ชีวิตและงานจึงจะก้าวหน้าปราศจากโอษฐ์อภัย (พาดนได้รับความทุกข์ เสื่อม หรือ หายนะจนกระทั่งบางคนถึงกับตายเพราะปาก) คนสำคัญคนหนึ่งของเมืองไทยกล่าวว่า "การพูดไม่ใช่เรื่องของพรสวรรค์ ต้องฝึกต้องศึกษา.." สมกับร้อยกรองที่ว่า

ศิลปะทั้งผองต้องฝึกหัด

ตามบรรทัดฐานเห็นเป็นปฐม

วาทศิลป์เลิศล้ำคานิยม

คมเหนือคมอาวุธไฉนประสูติ

(ยงยุทธ ดลกุล. 2529, หน้า28)

กรมวิชาการ (2525, หน้า 53-57) ได้ระบุว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ เราเน้นให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบด้วย เพราะจะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในลักษณะนี้เป็นธรรมชาติที่สุด การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษต้องสอนคู่กับทักษะการฟัง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องการฝึกพูดให้นักเรียนฟัง จนเข้าใจว่าจะต้องแสดงท่าทางอย่างไร

2. ครูพูดบทสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง

3. นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

4. นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาภายในกลุ่ม

5. ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ข้อควรระวังในการสอนทักษะการพูด ครูจะต้องไม่ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาขณะที่เรียนทักษะการพูดเลยจนกว่านักเรียนจะได้ฝึกพูดในกลุ่มย่อยเสียก่อน เพราะมิฉะนั้นแล้วนักเรียนจะฝึกทักษะการฟัง และการพูดไม่ได้เลย หรือได้ก็น้อยมาก ในการสอนพูดครูอาจจะต้องมีการชักชวนนักเรียนส่วนหนึ่งเพื่อมาพูดสนทนา และแสดงท่าทางประกอบเพื่อเป็นตัวอย่างก็ได้

แรงจูงใจ คือพลังผลักดันให้คนมีพฤติกรรม และยังกำหนดทิศทางและเป้าหมาย ของพฤติกรรมนั้นด้วย คนที่มีแรงจูงใจสูง จะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำ จะไม่แสดงพฤติกรรม หรือไม่ก็ล้มเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย

5. แรงจูงใจ

5.1 ความหมายของแรงจูงใจ (Definition of motivation)

แรงจูงใจ คือพลังผลักดันให้คนมีพฤติกรรมและยังกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นด้วย คนที่มีแรงจูงใจสูงจะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำจะไม่แสดงพฤติกรรม หรือไม่ก็ล้มเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลากหลาย ดังนี้

ชาญศิลป์ วาสบุญมา (2546, หน้า 26) กล่าวว่า แรงจูงใจในการทำงาน หมายถึง พลังทั้งจากภายในและภายนอกซึ่งช่วยกระตุ้นพฤติกรรมให้บุคคลทำในสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จตามเป้าหมายด้วยความเต็มใจและเป็นตามกระบวนการจูงใจของแต่ละบุคคล

ธิดา สุขใจ (2548, หน้า 8) กล่าวว่า แรงจูงใจในการทำงาน หมายถึง สิ่งใดๆ ที่เป็นแรงผลักดัน หรือกระตุ้นให้บุคคลปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมด้วยความเต็มใจ เพื่อที่จะนำมาซึ่งการ

ทำงานที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมูลเหตุจูงใจที่สำคัญคือ ความต้องการ ความพึงพอใจในการทำงานจะนำมาซึ่งการปฏิบัติที่ดีของบุคลากรทำให้บุคลากรมีความและจงรักภักดีต่อองค์กร ซึ่งจะเป็เนื่อนไขสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กรในระยะยาว

ศุภลักษณ์ ตรีสุวรรณ (2548, หน้า 14) กล่าวว่า แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน หมายถึงแรงผลักดันทั้งจากภายนอกและภายในซึ่งช่วยกระตุ้นทิศทางหรือแนวทางของพฤติกรรมให้บุคคลกระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จตามเป้าหมายด้วยความเต็มใจ และเป็นไปตามแรงจูงใจของบุคคล ศิริพร จันทศรี (2550, หน้า 10) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งต่างๆ ที่มากกระตุ้นหรือชักนำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ แรงจูงใจ จะมีทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก บุคคลที่มีแรงจูงใจภายในจะมีความสุขในการกระทำสิ่งต่างๆ เพราะมีความพึงพอใจโดยตัวของเขาเอง ไม่ได้หวังรางวัลหรือคำชม ส่วนบุคคลที่มีแรงจูงใจภายนอกจะทำอะไรต้องได้รับการยอมรับจากผู้อื่น หวังรางวัลหรือผลตอบแทน ดังนั้น แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน หมายถึง การที่ครูโรงเรียนเอกชนมีความปรารถนาหรือความต้องการที่จะปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ โดยเกิดจากความพึงพอใจจากภายใน เมื่อได้ปฏิบัติงานแล้วมีความสุข ไม่เกิดความเบื่อหน่ายท้อถอย ปฏิบัติงานโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เป็นผู้ที่รักงาน มีความตั้งใจ เต็มใจและทุ่มเทในการปฏิบัติงาน และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2550, หน้า 84) กล่าวว่า จุดเน้นหรือหลักสำคัญของเรื่องการจูงใจนั้นอยู่ที่ความสามารถในการตอบสนองความต้องการ หรือทำให้เกิดความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความสามารถในการตอบสนองความต้องการดังกล่าว สิ่งใดก็ตามที่สามารถทำให้เกิดความพึงพอใจขึ้นมาได้ อาจถือว่าเป็นสิ่งล่อใจและสิ่งจูงใจ (Incentive) ซึ่งจะกลายเป็นเป้าหมาย (Goal) ที่บุคคลแสวงหาในองค์การ สิ่งจูงใจหรือเป้าหมายนี้อาจเป็นสิ่งจูงใจ หรือเป้าหมายทางปฏิฐานหรือทางบวก (Positive) เช่น การยกย่องชมเชย การยอมรับ การเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง การเพิ่มเงินเดือน หรืออาจเป็นสิ่งจูงใจหรือเป้าหมายทางนิเสธหรือทางลบ (Negative) เช่น การดูว่ากล่าวตักเตือนสำหรับการทำงานที่ไม่ดี หรือการลงโทษอื่นๆ เป็นต้น สำหรับสิ่งจูงใจหรือเป้าหมายทางนิเสธนี้มักไม่เป็นสิ่งดึงดูดใจ ผู้ปฏิบัติงานจึงพยายามเลี่ยง โดยไม่สร้างพฤติกรรมใดๆ ที่จะนำไปสู่เป้าหมายทางนิเสธนี้

สุชาดา สุขบำรุงศิลป์ (2553, หน้า 17) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่อยู่ภายในตัวบุคคลเป็นแรงขับ เป็นพลังของแต่ละคนที่ทำให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จโดยมีกระบวนการเกิดจากการที่มนุษย์ทุกคนมีความคาดหวัง ความต้องการ (Needs) และเป้าหมายในชีวิต ทำให้เกิดแรงขับ (Drive) เพื่อนำไปสู่เป้าหมาย (Goals) เพราะฉะนั้นแรงจูงใจจึงมีอิทธิพลในการกระตุ้นให้บุคคล

แสดงพฤติกรรมออกมาทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และรักษาพฤติกรรมนั้นไว้เพื่อให้ตนเองนั้นได้สิ่งที่คาดหวัง หรือต้องการ

ชาญเดช วีรกุล (2552, หน้า 3) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้าจากภายใน สิ่งจูงใจหรือสิ่งโน้มน้าวใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรม เกิดความคิด ความเชื่อมั่นและความมานะพยายามที่จะกระทำและคงไว้ซึ่งการกระทำนั้นๆ เพื่อจะบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่งตามที่ตัวบุคคลหรือองค์การได้ตั้งไว้จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจ คือ สิ่งกระตุ้น หรือสิ่งเร้า ที่ทำให้คนมีพลังในการใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ และแสวงหาความรู้ใหม่ ในการทำงานด้วยความเต็มใจ และมีความสุขกับการทำงานเพื่อจะบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์การ

สรุป แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้าจากภายนอกและภายในที่กระตุ้นหรือโน้มน้าวให้บุคคลเกิดแรงขับเพื่อให้ไปสู่เป้าหมายเพื่อให้ตนเองได้สิ่งที่คาดหวังหรือต้องการไว้

5.2 ทฤษฎีแรงจูงใจ

5.2.1. ทฤษฎี E.R. G. ของ Alderfer (Existence Relatedness Growth)

Alderfer (อ้างถึงใน สมยศ นาวิกาน, 2540, หน้า 307-310) ได้ปรับปรุงลำดับชั้นความต้องการของ Maslow เป็นความต้องการ 3 ระดับ ดังนี้

1. ความต้องการดำรงชีวิตอยู่ (existence needs) คือ ความต้องการทางร่างกายและความปลอดภัย ความต้องการรายได้ สวัสดิการและสภาพแวดล้อมการทำงาน
2. ความต้องการความสัมพันธ์ (relatedness needs) คือ ความต้องการทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในสถานที่ทำงาน
3. ความต้องการเจริญเติบโต (growth needs) คือ ความต้องการภายในเพื่อการพัฒนาส่วนบุคคล ความต้องการของบุคคลที่จะเจริญเติบโตพัฒนา และใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ด้วยการแสวงหาโอกาส และการเอาชนะความท้าทายใหม่ๆ

ทฤษฎี E.R.G ของ Alderfer มีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีแรงจูงใจของมนุษย์ของ Maslow ที่ว่า ความต้องการที่ยังไม่ตอบสนองจะจูงใจบุคคลและเห็นด้วยว่า โดยทั่วไปบุคคลจะก้าวขึ้นไปตามลำดับของความต้องการจากระดับต่ำกว่าก่อนความต้องการระดับสูง เมื่อความต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับต่ำจะมีความสำคัญน้อยลง แต่อย่างไรก็ตามภายใต้สถานการณ์บางอย่าง บุคคลอาจจะกลับมายังความต้องการระดับต่ำได้ เช่น บุคคลที่คับข้องใจภายใน การตอบสนองความต้องการการเจริญเติบโต อาจจะถูกใจให้ตอบสนองความต้องการความสัมพันธ์ที่ต่ำลงมา จึงทำให้ทฤษฎีนี้มีทั้ง ส่วนเหมือนและส่วนต่างกับทฤษฎีความต้องการของ Maslow (วุฒิมิพล สกลเกียรติ, 2546, หน้า 193-194)

5.2.2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคคลีแลนด์ McClelland

ทฤษฎีนี้เน้นอธิบายการจูงใจของบุคคลที่กระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการความสำเร็จมิได้หวังรางวัลตอบแทนจากการกระทำของเขา ซึ่งความต้องการความสำเร็จนี้ในแง่ของการทำงานหมายถึงความต้องการที่จะทำงานให้ดีที่สุดและทำให้สำเร็จผลตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อตนทำอะไรสำเร็จได้ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้ทำงานอื่นสำเร็จต่อไป หากองค์การใดที่มีพนักงานที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จำนวนมากก็จะเจริญรุ่งเรืองและเติบโตเร็ว

ในช่วงปีค.ศ. 1940s นักจิตวิทยาชื่อ David I. McClelland ได้ทำการทดลองโดยใช้แบบทดสอบการรับรู้ของบุคคล (Thematic Apperception Test (tat) เพื่อวัดความต้องการของมนุษย์ โดยแบบทดสอบTAT เป็นเทคนิคการนำเสนอภาพต่างๆ แล้วให้บุคคลเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเห็น จากการศึกษาวิจัยของแมคคลีแลนด์ได้สรุปคุณลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความต้องการ 3 ประการที่ได้จากแบบทดสอบTAT ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นสิ่งสำคัญในการที่จะเข้าใจถึงพฤติกรรมของบุคคลได้ดังนี้

1. ความต้องการความสำเร็จ (need for achievement (nach) เป็นความต้องการที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้เต็มที่และดีที่สุดเพื่อความสำเร็จ จากการศึกษาวิจัยของ McClelland พบว่า บุคคลที่ต้องการความสำเร็จ (nach) สูง จะมีลักษณะชอบการแข่งขัน ชอบงานที่ท้าทาย และต้องการได้รับข้อมูลป้อนกลับเพื่อประเมินผลงานของตนเอง มีความชำนาญในการวางแผน มีความรับผิดชอบสูง และกล้าที่จะเผชิญกับความล้มเหลว

2. ความต้องการความผูกพัน (need for affiliation (naff) เป็นความต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ต้องการสัมพันธภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น บุคคลที่ต้องการความผูกพันสูงจะชอบสถานการณ์การร่วมมือมากกว่าสถานการณ์การแข่งขัน โดยจะพยายามสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

3. ความต้องการอำนาจ (need for power (npower) เป็นความต้องการอำนาจเพื่อมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการอำนาจสูง จะแสวงหาวิถีทางเพื่อทำให้ตนมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับหรือยกย่อง ต้องการความเป็นผู้นำ ต้องการงานให้เหนือกว่าบุคคลอื่น และจะกังวลเรื่องอำนาจมากกว่าการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาพบว่าพนักงานที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักต้องการจะทำงานในลักษณะ 3 ประการดังนี้

1. งานที่เปิดโอกาสให้เขารับผิดชอบเฉพาะส่วนของเขา และเขามีอิสระที่จะตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง

2. ต้องการงานที่มีระดับยากง่ายพอดี ไม่ง่ายหรือยากจนเกินไปกว่าความสามารถของเขา

3. ต้องการงานที่มีความแน่นอนและต่อเนื่องซึ่งสร้างผลงานได้และทำให้เขามีความก้าวหน้าในงานเพื่อจะพิสูจน์ตนเองถึงความสามารถของเขาได้

นอกจากงานในลักษณะดังกล่าวแล้วแมคคลีแลนดได้พบว่าปัจจัยที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการทำงานเพื่อให้ได้ผลงานที่มีประสิทธิภาพคือสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับงานที่เขาทำด้วย

5.3 องค์ประกอบของแรงจูงใจ

จากความหมายของแรงจูงใจที่กล่าวมา แรงจูงใจยังมีองค์ประกอบที่ส่งผลให้เกิดเป็นแรงจูงใจ จันท์ ชุ่มเมืองปึก (2546, หน้า 35) แบ่งองค์ประกอบเป็น 2 ประการ คือ

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล เพราะคนแต่ละคนไม่เหมือนกัน (Individual Differences)

มีความแตกต่างกันในสิ่งที่ป็นธรรมชาติ เช่น กรรมพันธุ์ นิสัย อารมณ์ ความต้องการ ผิพรรณ

สีของนัยน์ตา เป็นต้น แต่ธรรมชาติที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของแรงจูงใจ คือ

1.1 แรงขับ (Drive) เป็นความตึงเครียดทางร่างกาย ที่ทำให้เกิดกิจกรรมที่จะบรรเทาหรือลดความตึงเครียดนั้น ๆ เช่น ความหิว ความกระหาย ความรู้สึกทางเพศ ความต้องการที่เป็นความประสงค์อย่างรุนแรงจนกลายเป็นราคะ (Desire) เป็นต้น แรงขับเหล่านี้จะต้องก่อพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้แรงขับหายไป ซึ่งแรงขับเหล่านี้ มี 2 ประเภทด้วยกัน

1.1.1 แรงขับภายในร่างกาย (Primary Drive) หรือว่าแรงขับปฐมภูมิ ได้แก่ แรงขับที่เกิดอยู่ภายในร่างกาย การเกิดแรงขับขึ้นในร่างกาย แปลว่าร่างกายขาดสภาวะสมดุลจนทำให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ เช่น หิว กระหาย ความรู้สึกทางเพศ หรืออหิวาต์ แรงจูงใจภายในร่างกายนี้แต่ละคนจะมีไม่เท่ากัน

1.1.2 แรงขับภายนอกในร่างกาย (Secondary Drive) หรือว่าแรงขับทุติยภูมิ คือแรงขับที่มาจากภายนอกในร่างกาย ได้แก่ พวกแรงขับที่เกิดจากความต้องการด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และสังคม ตัวอย่าง อยากรับสมาชิกวุฒิสภา อยากรับราชการ อยากรับเป็นกรรมการเลือกตั้ง ความต้องการเหล่านี้ล้วนมาจากภายนอกในร่างกายทั้งสิ้น และแต่ละบุคคลจะมีความสนใจ ความต้องการ และแรงกระตุ้นที่มากน้อยต่างกัน และเช่นกันแรงขับประเภทนี้ก็ได้ทั้งทางบวก และทางลบ

1.2 ความวิตกกังวล (Anxiety) ความวิตกกังวลเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นเจตคติด้านอารมณ์ และเป็นความรู้สึกของบุคคลที่วาดภาพไปถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึงที่เรียกว่า Sentiment Concerning the Future พอเกิดความวิตกกังวลก็จะเกิดความกลัวต่างๆ

2. สถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละสิ่งแวดล้อม เป็นองค์ประกอบที่ 2 ของแรงจูงใจเนื่องจากองค์ประกอบที่ 2 เป็นเรื่องของสถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละสิ่งแวดล้อม เช่น บ้านที่ตั้งอยู่ริมถนนใหญ่

มีคนขวักไขว่รุดแล่นเสียงดัง นักศึกษาที่อยู่ในสภาพแวดล้อมนี้ก็คงจะไม่เกิดแรงจูงใจมากพอที่จะอ่านหรือท่องหนังสือได้นานๆ เป็นต้น

5.4 ประเภทของแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้แบ่งการจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการในการทำ การเรียนรู้ หรือแสวงหาบางอย่างด้วยตนเอง โดยมีต้องให้มีบุคคลอื่นมาเกี่ยวข้อง เช่น นักเรียนสนใจเล่าเรียนด้วยความรู้สึกใฝ่ดีในตัวของเขาเอง ไม่ใช่เพราะถูกบิดามารดาบังคับ หรือช เพราะมีสิ่งล่อใจใด ๆ การจูงใจประเภทนี้ได้แก่

1.1 ความต้องการ (Need) เนื่องจากคนทุกคนมีความต้องการที่อยู่ภายใน อันจะทำให้เกิดแรงขับ แรงขับนี้จะก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและความพอใจ

1.2 เจตคติ (Attitude) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งจะช่วยเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลทำในพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น เด็กนักเรียนรักครูผู้สอน และพอใจวิธีการสอน ทำให้เด็กมีความสนใจ ตั้งใจเรียน เป็นพิเศษ

1.3 ความสนใจพิเศษ (Special Interest) การที่เรามีความสนใจในเรื่องใดเป็นพิเศษก็จัดว่าเป็นแรงจูงใจให้เกิดความเอาใจใส่ในสิ่งนั้น ๆ มากกว่าปกติ

2. การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคล ที่ได้รับแรงกระตุ้นมาจากภายนอกให้มองเห็นจุดหมายปลายทาง และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคล แรงจูงใจเหล่านี้ได้แก่

2.1 เป้าหมายหรือความคาดหวังของบุคคล คนที่มีเป้าหมายในการกระทำใดๆ ย่อมกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจให้มีพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสม เช่น พนักงานทดลองงาน มีเป้าหมายที่จะได้รับการบรรจุเข้าทำงาน จึงพยายามตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ

2.2 ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า คนที่มีโอกาสทราบว่าตนจะได้รับ ความก้าวหน้าอย่างไรจากการกระทำนั้น ย่อมจะเป็นแรงจูงใจให้ตั้งใจและเกิดพฤติกรรมขึ้นได้

2.3 บุคลิกภาพ ความประทับใจอันเกิดจากบุคลิกภาพ จะก่อให้เกิดแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมขึ้นได้ เช่น ครู อาจารย์ ก็ต้องมีบุคลิกภาพทางวิชาการที่น่าเชื่อถือ นักปกครอง ผู้จัดการจะต้องมีบุคลิกภาพของผู้นำที่ดี เป็นต้น

2.4 เครื่องล่อใจอื่น ๆ มีสิ่งล่อใจหลายอย่างที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นให้พฤติกรรมขึ้น เช่น การให้รางวัล (Rewards) อันเป็นเครื่องกระตุ้นให้อยากกระทำ หรือการลงโทษ (Punishment) ซึ่งจะกระตุ้นมิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้การชมเชย การติเตียน การประท้วง การ

แข่งขัน หรือการทดสอบก็จัดว่าเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมได้ทั้งสิ้น (ประเภทของแรงจูงใจ, 2555)

5.5 ประโยชน์ของแรงจูงใจ

สุพัตรา สุภาพ (2541, หน้า 125-126 อ้างถึงใน ชาญเดช วีรกุล, 2552, หน้า 6) กล่าวถึงประโยชน์ของแรงจูงใจไว้หลายประเด็นดังต่อไปนี้

1. เสริมสร้างกำลังใจในการปฏิบัติงานให้แก่แต่ละบุคคลในองค์การ เป็นการสร้างพลังรวมร่วมกันของกลุ่ม
2. ส่งเสริมและเสริมสร้างสามัคคีธรรมในหมู่คณะ เป็นการสร้างพลังด้วยความสามัคคี
3. สร้างขวัญและกำลังใจที่ดีในการปฏิบัติงาน แก่ผู้ปฏิบัติงานในองค์การ
4. ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความจงรักภักดีต่อองค์การ
5. ช่วยทำให้การควบคุมดำเนินไปด้วยความราบรื่น อยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัย และมีศีลธรรมอันดีงาม ลดอุบัติเหตุและอันตรายในการปฏิบัติงาน
6. เกื้อกูลและจูงใจให้สมาชิกขององค์การเกิดความคิดสร้างสรรค์ในกิจการต่างๆ ในองค์การ เป็นการสร้างความก้าวหน้าให้แก่ผู้ปฏิบัติงานและองค์การ
7. ทำให้เกิดศรัทธาและความเชื่อมั่นในองค์การที่ตนปฏิบัติงานอยู่ ทำให้เกิดความสุขกาย สุขใจ ในการทำงาน
8. แรงจูงใจก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารจะต้องเอาใจใส่อยู่เสมอ การใช้กำลังบังคับ อาจทำให้ประสิทธิภาพของงานต่ำ ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานที่ถูกต้องแต่อย่างใดการจูงใจแบบปฏิบัติเป็นสิ่งที่ผู้บริหารจะต้องสนใจศึกษาถึงปัจจัยอันที่จะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่ดีอยู่เสมอ และจะต้องเปรียบเทียบสถานการณ์ของการจูงใจในการหล่อหลอมจิตใจของผู้ปฏิบัติงานให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อันจะก่อให้เกิดพลังสร้างสรรค์ในการปฏิบัติงานไปในทิศทางที่ต้องการ และตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

นิตยา ประพฤติกิจ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกปฏิบัติรูปประโยค ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกปฏิบัติรูปประโยค

วิงรอง เทพสุริยวงศ์ (2561) ทำการวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคมจังหวัดยโสธร จำนวน 12 คน ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 25 ชั่วโมง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะ กิจกรรมที่หลากหลายเน้นการสื่อสารด้านการพูด โดยกำหนดรูปแบบของกิจกรรมการละครดังนี้ 1) กิจกรรมเตรียมความพร้อม 2) กิจกรรมบทบาทสมมติ 3) กิจกรรมไปป์บทบาท 4) กิจกรรมจำลองสถานการณ์ 5) กิจกรรมเกมการละคร 6) กิจกรรมการแสดงละคร กิจกรรมดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนและกระตุ้นให้ใช้ภาษามากขึ้นกว่าชั้นเรียนปกติ ผู้เรียนใช้ภาษาได้ดีมีความหมายตามบทบาทและสถานการณ์ที่ตนได้รับ โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก สอดคล้องกับแนวคิดของ ไบรอน ไบรอน (Byron. 1986: 116-117) และ เวสเชิล (1987) ที่ว่ากิจกรรมการละครเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาภาษา เป็นกลวิธี (techniques) ที่สามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะทางภาษาได้ บทบาทของกิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพูด เน้นความสำคัญที่บทบาทของผู้เรียนในฐานะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติเอง (Active Participant) โดยมีองค์ประกอบในการพัฒนาการเรียนรู้คือ สถานการณ์ ปัญหา วิธีแก้ปัญหา ประสบการณ์ อารมณ์ และการลงมือปฏิบัติ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของนิตยา ประพฤติกิจ (2526) ที่พบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกอุปประโยค

2. การจัดการเรียนรู้ด้านการพูดโดยใช้กิจกรรมการแสดงละคร ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ เพราะผู้เรียนได้ฝึกพูดเพื่อสื่อความหมายจากการจำลองสถานการณ์จริง จนเกิดความเคยชินทั้งทางด้านภาษาและท่าทาง สำหรับการนำเสนอ คำศัพท์และหน้าที่ทางภาษา ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายได้ง่ายจากสถานการณ์และบทบาท ผู้เรียนมีจุดประสงค์ในการสื่อความหมาย ใช้ภาษาได้คล่องขึ้น พูดสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ ใช้สีหน้า ท่าทางประกอบ การสื่อสาร สอดคล้องกับคำกล่าวของ มาเล่และด็ฟ (1946) ที่ว่า กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนทราบถึงความหมายและความเหมาะสมของการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ จะเห็นได้จากการใช้กิจกรรมการละครในการวิจัยครั้งนี้ ระดับการประเมินการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์อยู่ในระดับดี

3. การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม ผู้เรียนคอยช่วยเหลือและร่วมมือกันฝึกพูดในกิจกรรมเตรียมความพร้อมและเกมการแสดง สอดคล้องกับแนวความคิดของ เวสเชิล (1987) ที่ว่า จุดประสงค์ของ

กิจกรรมคือ เพื่อก่อให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน รู้จักการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ร่วมมือกันในชั้นเรียนภาษา สอนให้รู้จักคิด จากบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนและจากแบบประเมินการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนพบว่า ระดับการพัฒนาด้านความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่มและการร่วมแสดงละครของผู้เรียนอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยที่ 3.00 ตามสถานการณ์ต่างๆ จากบทบาทสมมติ และใช้ไหวพริบ เชาวน์ปัญญาในการแก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้ จากความโดดเด่นของการจัดการเรียนรู้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร ส่งผลให้นักเรียนที่ทดลองนั้นได้รับการพัฒนาทักษะการพูดและเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้นจึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Ridel (1975) ได้วิจัยเรื่อง An Investigation of the Effect of Creative Dramatics on Ninth Grade Student ผลการวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมการละครมีผลต่อการพัฒนาด้านการสื่อสารและด้านจินตนาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าผู้สอนจะไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการละครมาก่อน

Whitear (1992) แห่งมหาวิทยาลัย Obirin ในประเทศญี่ปุ่น ได้ใช้กิจกรรมการละครในการสอนภาษาในชั้นเรียน ได้ผลดังนี้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษพร้อมกับการฝึกทักษะและมีความมั่นใจที่จะสร้างสรรค์ความคิดของตนเอง ในขณะที่เริ่มเรียนชั่วโมงแรก ผู้เรียนจะร่วมปฏิบัติกิจกรรมเคลื่อนไหวทางร่างกายและกิจกรรมเกมต่างๆ เพื่อส่งเสริมความมั่นใจ ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และการอยู่ร่วมกันในกลุ่ม นอกจากนี้ ยังเป็นการปูพื้นฐานของการตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา การร่วมมือร่วมใจและทัศนคติต่อการร่วมเล่นกิจกรรม ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษคล่องขึ้น นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษากายเพิ่มขึ้น มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองและกล้าแสดงออกมากขึ้น

Singh (2000) แห่งมหาวิทยาลัยบอนด์ คิวินสแลนด์ ประเทศออสเตรเลีย ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ได้ผลดังนี้คือ จากการใช้กิจกรรม การละครในบางโอกาสกับ ผู้เรียนที่ใช้ภาษามาเลย์เป็นภาษาแม่ นั้น พบว่านักเรียนให้ความสนใจและร่วมกิจกรรมมากขึ้นกว่า การสอนแบบเดิมและรู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรม หลังจากนั้นเขาได้ใช้วิธีการนี้กับมหาวิทยาลัย มาลายา โดยฝึกอบรมให้อาจารย์นำหลักการละครไปใช้ในชั้นเรียนภาษา ผลที่ได้รับคือ ผู้เรียนภาษารู้สึกสนุกสนานมากจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั้นเรียน พวกเขาเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษามากขึ้นกว่าชั้นเรียนปกติที่พวกเขาเคยเรียน นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนยังกล่าวอีกด้วยว่า ไม่เคยเห็นผู้เรียนใช้ภาษาได้ดีและมีความหมายมาก่อน ผู้เรียนมีความมั่นใจเมื่อพวกเขาพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นและเริ่มใช้ภาษาอังกฤษในสังคมมากขึ้น ขณะที่ก่อนหน้านี้จะใช้เฉพาะภาษาแม่เท่านั้น เกิดการพัฒนาที่สำคัญก็คือผู้เรียนต้องการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าที่เคย ผู้เรียนไม่

ยอมให้ความอ่อนด้านภาษาปิดกั้นความตั้งใจในการสื่อสารอีกต่อไป พวกเขาสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้มากขึ้น

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีการนำแนวคิดการแสดงละครไปเสริมสร้างความสามารถทางภาษาในทุกทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และยังพบว่าสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างๆ ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่า หากนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ก็จะสามารถเสริมสร้างการพูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งดำเนินการ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. แหล่งข้อมูลในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ดังนี้

1.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยนเรศวร อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูริวรรณ วรานุสาสน์ ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาตะวันออก (ภาษาจีน) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.3 นางสาวนุจรีย์ พวงเพ็อง ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

2. แหล่งข้อมูลในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 39 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ดังนี้

2.1 นักเรียนโรงเรียนชุมแสงสงคราม (อุดรคณาภักษ์) จำนวน 3 คน โดยใช้นักเรียนที่สูง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 1 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75

2.2 นักเรียนโรงเรียนบางระกำวิทยศึกษ จำนวน 9 คน โดยใช้นักเรียนสูง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75

2.3 นักเรียนโรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา จำนวน 40 คน (1 ห้องเรียน) เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75 โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนดังต่อไปนี้

1. นักเรียนสูง เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 3.50 และมีผลการเรียนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาจีนไม่ต่ำกว่า 3.50

2. นักเรียนปานกลาง เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 3.00 และมีผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาจีนระหว่าง 2.50 – 3.50

3. นักเรียนต่ำกว่าปานกลาง เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 และมีผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาจีนต่ำกว่า 2.50

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนการการสร้งและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คำอธิบายรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 โครงสร้างรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 รหัสวิชา จ30201 ภาคเรียนที่ 1 เวลา 40 ชั่วโมง/ภาคเรียน 2 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 1.0 หน่วยกิต ชื่อหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการถามทาง (问路) อาชีพ (职业) และ การซื้อขาย (买卖) เวลา 12 ชั่วโมง

2. ศึกษา และวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา และจำนวน ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ชื่อหน่วยการเรียนรู้ การถามทาง (问路) อาชีพ (职业) และ การซื้อขาย (买卖) รายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาและจำนวนชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ชื่อหน่วยการเรียนรู้ การถามทาง (问路)

เนื้อหา	ผลการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
问路	1. เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล 2. มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ 3. นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆโดยการพูดและการเขียน	4

ตาราง 3 (ต่อ)

เนื้อหา	ผลการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
职业	1. เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล 2. มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ 3. นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน	4
买卖	1. เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล 2. มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ 3. ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม	4

จากการศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาและจำนวนชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การถามทาง (问路) หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 อาชีพ (职业) และหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การซื้อขาย (买卖) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามโครงสร้างรายวิชาภาษาจีน 1 รหัสวิชา จ30201 ผู้วิจัยได้จัดเนื้อหาในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 3 เรื่อง จำนวน 12 ชั่วโมง ดังนี้

1. การถามทาง (问路)	จำนวน 4 ชั่วโมง
2. อาชีพ (职业)	จำนวน 4 ชั่วโมง
3. การซื้อขาย (买卖)	จำนวน 4 ชั่วโมง

3. ศึกษาและวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้การใช้การแสดงละคร

ในการกำหนดสถานการณ์การแสดงละคร ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้เป็นหลัก ได้มีการวิเคราะห์เนื้อหาให้สัมพันธ์กับ

กิจกรรมการเรียนรู้ เน้นในเรื่องความชัดเจน มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน คัดเลือกเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และที่สำคัญให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกพูดภาษาจีนมากที่สุด ในส่วนการแสดงละครนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดให้สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตัดสินใจในการเลือกผู้แสดงด้วยตัวเอง ซึ่งแสดงรายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อกำหนดสถานการณ์แสดงละคร

เนื้อหา	สถานการณ์	การแสดงละคร
1. 问路	กำหนดให้พูดเกี่ยวกับการถามทางและการบอกทาง	หลังเลิกเรียนนักเรียนกำลังรอรถประจำทาง มีนักท่องเที่ยวจีน 2 คน ต้องการไปวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร นักเรียนจะบอกทางไปวัดกับนักท่องเที่ยวจีน 2 คนนี้ได้อย่างไร
2. 职业	กำหนดให้พูดเกี่ยวกับอาชีพ	นักเรียนและเพื่อนกำลังคุยเกี่ยวกับอาชีพในฝัน แต่ว่านักเรียนและเพื่อนอยากรู้จักอาชีพเหล่านั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน นักเรียนและเพื่อนอยากรู้เกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของอาชีพเหล่านั้นและทำไมถึงต้องเลือกอาชีพนั้น
3. 买卖	กำหนดให้พูดเกี่ยวกับการซื้อขาย	นักเรียนและเพื่อนไปเที่ยวประเทศจีน เมืองเสิ่นเจิ้น วันหนึ่งนักเรียนและเพื่อนที่ย่านหลัวหู นักเรียนและเพื่อนจะซื้อของได้อย่างไร

จากการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อกำหนดสถานการณ์และการแสดงละคร ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ดังนี้

เรื่องที่ 1 การถามทาง (问路) ได้กำหนดสถานการณ์ให้พูดเกี่ยวกับการถามทาง โดยกำหนดสถานการณ์ให้หลังเลิกเรียน นักเรียนกำลังรอรถประจำทาง มีนักท่องเที่ยวจีน 2 คน ต้องการไปวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร นักเรียนจะบอกทางไปวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร ให้กับนักท่องเที่ยวจีน 2 คนนี้อย่างไร

เรื่องที่ 2 อาชีพ (职业) ได้กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนและเพื่อนกำลังคุยเกี่ยวกับอาชีพในฝัน แต่นักเรียนและเพื่อนอยากรู้จักอาชีพเหล่านั้นอย่างละเอียดดั่งแท้ นักเรียนและเพื่อนอยากรู้เกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของอาชีพเหล่านั้น และทำไมถึงต้องเลือกอาชีพนั้น

เรื่องที่ 3 การซื้อขาย (买卖) ได้กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนและเพื่อนไปเที่ยวเมืองเสิ่นเจิ้น ประเทศจีน วันหนึ่งนักเรียนและเพื่อนไปซื้อของที่ย่านหลัวหนู นักเรียนและเพื่อนจะซื้อของได้อย่างไร

3. ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการสอนที่มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเน้นด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จากการศึกษาพบว่า วิธีการสอนโดยใช้การแสดงละครมีความเหมาะสม เนื่องจากเป็นวิธีกระตุ้นสถานการณ์ในชีวิตจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยนักเรียนจะต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร เหมือนกับว่านักเรียนกำลังเผชิญกับสถานการณ์นั้นในชีวิตจริง โดยมีจุดเด่นคือสามารถสร้างความสนใจให้นักเรียนได้สื่อสารภาษาจีนโดยการพูด นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนได้ทักษะจำเป็นในการจัดสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง เข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของคนอื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง

3.2 ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เตรียมบทละคร

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทละครและเลือก (หรือผู้สอนกำหนด) บทบาทที่จะแสดง

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาบทที่จะแสดง ข้อมูลการแสดง เตรียมผู้ชมและจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์สำหรับการแสดง

ขั้นตอนที่ 4 แสดงหรือชมละคร

ขั้นตอนที่ 5 อภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น เรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดงและสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการแสดงละคร

4. ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง ซึ่งมีส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

- 4.1 หัวเรื่อง ชื่อเรื่อง กำหนดเวลาเรียน
- 4.2 สาระ / มาตรฐาน / ผลการเรียนรู้
- 4.3 สาระสำคัญ
- 4.4 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 4.5 สาระการเรียนรู้
- 4.6 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 4.7 สื่อ/แหล่งเรียนรู้
- 4.8 การวัดและประเมินผล

5. นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำ ตรวจสอบข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

6. นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว พร้อมแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 121) เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม

7. นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมมาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

8. นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปหาประสิทธิภาพ ดังนี้

8.1 แบบเดี่ยว นำกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงสงคราม (อุดรคณารักษ์อุปถัมภ์) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 จำนวน 3 คน โดยให้นักเรียนที่สูง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 1 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75

8.2 แบบกลุ่ม กิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางระกำวิทยศึกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 จำนวน 9 คน

โดยให้นักเรียนที่สูง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75

8.3 แบบภาคสนาม กิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 (1 ห้องเรียน) จำนวน 40 คน ทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75

9. จัดทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ฉบับสมบูรณ์และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. กำหนดกรอบเนื้อหาและหัวข้อในการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

2.1 เตรียมบทละคร

2.2 ศึกษาบทละครและเลือก (หรือผู้สอนกำหนด) บทบาทที่จะแสดง

2.3 ศึกษาบทที่จะแสดง ซ้อมการแสดง เตรียมผู้ชมและจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์สำหรับการแสดงละคร

2.4 แสดงหรือชมละคร

2.5 อภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น เรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดงและสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการแสดงละคร

3. สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร แบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) และแบบปลายเปิดไว้ส่วนท้ายของแบบประเมินเพื่อสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ โดยกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

- 5 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

4. นำแบบประเมินเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. จัดพิมพ์แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และนำไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. กำหนดกรอบเนื้อหาและหัวข้อในการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

- 2.1 สาระ/มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด
- 2.2 สาระสำคัญ
- 2.3 สาระการเรียนรู้
- 2.4 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 2.5 สื่อและแหล่งเรียนรู้
- 2.6 การวัดและประเมินผล
- 2.7 ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

3. สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ฯ แบบมาตราส่วนประมาณ ค่า (rating scale) และแบบปลายเปิดไว้ส่วนท้ายของแบบประเมิน เพื่อสอบถามความคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะต่างๆ โดยกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

- 5 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

4. นำแบบประเมินเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. จัดพิมพ์แบบประเมินความเหมาะสมของแผนกิจกรรมการเรียนรู้และนำไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1.1 นำแบบประเมินที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน

1.2 นัดหมายผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้

1.3 นัดหมายผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอรับแบบประเมินคืน เพื่อนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2. การหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงผลละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.1 นำกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแสงสงคราม (อุดรคุณารักษ์อุปถัมภ์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 จำนวน 3 คน โดยใช้นักเรียนที่สูง ปานกลาง ต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 1 คน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 72.78/71.21 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ 75/75 จึงนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มต่อไป

2.2 นำกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางระกำวิทยศึกษาศาสตร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 จำนวน 9 คน โดยใช้นักเรียนที่สูง ปานกลาง และต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 3 คน พบว่ากิจกรรม

การเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 จึงนำไปหาประสิทธิภาพแบบภาคสนามต่อไป

2.3 นำกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 (1 ห้องเรียน) จำนวน 40 คน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในชั้นตอนนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1.1 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาตรวจให้คะแนน

1.2 หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ในแต่ละรายการแล้วแปลความหมายของค่าเฉลี่ยให้เป็นระดับความเหมาะสมโดยใช้เกณฑ์จากการคำนวณ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 121)

คะแนนเฉลี่ย	4.51 - 5.00	หมายความว่า เหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายความว่า เหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51 - 3.50	หมายความว่า เหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายความว่า เหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.50	หมายความว่า เหมาะสมน้อยที่สุด

1.3 กำหนดเกณฑ์การพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ฯ โดยใช้เกณฑ์ $\bar{X} \geq 3.5$ และ $S.D. < 1$

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากสูตร E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2537, หน้า 101-102) โดยพิจารณา ดังนี้

2.1 หาค่าร้อยละคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในการเขียนบทละครและแสดงละคร จากกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 3 กิจกรรม (E_1)

2.2 หาค่าร้อยละคะแนนจากแบบวัดความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน (E_2)

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ด้านแหล่งข้อมูล

ประชากร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน จำนวน 1 ห้องเรียน โดยการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง

ตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

แบบแผนการทดลอง

ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน The One- Group Pretest-Posttest Design (ชวลิต ชูกำแพง, 2553, หน้า 66)

ตาราง 5 แสดงรูปแบบการทดลองโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

T_1	X	T_2
สอบก่อน	ให้ตัวแปรทดลอง	สอบหลัง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

T^1 แทน การวัดครั้งที่ 1 หรือวัดครั้งแรก (Pretest)

X แทน การให้สิ่งที่จะทดลองแก่กลุ่มทดลองโดยผู้วิจัย (Treatment)

T² แทน การวัดครั้งที่ 2 หรือวัดครั้งหลัง (Posttest)

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการวิจัยคือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

ขั้นตอนการทดลอง

ในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา จำนวน 40 คน ดังนี้

1. นำแบบทดสอบการพูดภาษาจีน จำนวน 1 ชุด จำนวน 3 สถานการณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทดสอบนักเรียนก่อนใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อนำมาเป็นคะแนนก่อนเรียน

2. ทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3. ใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 หน่วย การเรียนรู้ 12 ชั่วโมง

4. นำแบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 3 สถานการณ์ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนจำนวน 1 ฉบับ จำนวน 10 ข้อ ทดสอบนักเรียนหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อนำมาเป็นคะแนนหลังเรียน

5. เปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของนักเรียนจากคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test แบบ dependent

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. แบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีน
3. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีน

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ 3 สถานการณ์ ประกอบด้วย สถานการณ์ถามตอบการถามทาง สถานการณ์เกี่ยวกับอาชีพและสถานการณ์การชื้อขาย โดยให้นักเรียนแสดงละครโดยวิธีการจับฉลากเพียง 1 สถานการณ์ จาก 3 สถานการณ์ที่กำหนดให้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโดยคำนึงถึงกระบวนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบ เพื่อให้ได้เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้านสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นำมาตรฐานและตัวชี้วัดมากำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ จัดทำโครงสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีน

1.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีน

1.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการทดสอบจะกำหนดให้ผู้เรียนแสดงละครตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ประกอบด้วยสถานการณ์ถามทาง สถานการณ์เกี่ยวกับอาชีพและสถานการณ์การชื้อขาย ให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ด้วยวิธีจับฉลาก โดยกำหนดให้นักเรียนแสดงละครกับเพื่อนและแสดงสลับบทบาทกัน นักเรียนคู่ไหนที่ทำแบบทดสอบแล้ว ผู้วิจัยแยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วเพื่อไม่ให้มาพบกัน เพื่อป้องกันการสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการทำแบบทดสอบ

ตาราง 6 แบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน

เนื้อหา	จุดประสงค์
问路	แสดงละครการถามทาง
职业	แสดงละครเกี่ยวกับอาชีพที่อยากทำ ในอนาคต
买卖	แสดงละครการซื้อขาย

1.4 นำแบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่ยังบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.5 นำแบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ดังนี้

1.5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภูริวรรณ วรรณสาสน์ ตำแหน่ง ศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.5.2 นางสาวนุจรีย์ พ่วงเพ็อง ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

1.5.3 นายคมกฤช จีณกุล ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

พิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละหัวข้อแล้วนำความคิดเห็นทั้งหมดมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Item – Objective congruence: IOC) (ปกรณ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 164) โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป พบว่าแบบทดสอบทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

1.6 นำแบบทดสอบ และแบบประเมินที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเคยเรียนมาแล้ว ในเนื้อหาในหน่วยที่ 1 การถามทาง (问路) หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 อาชีพ (职业) และหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การซื้อขาย (买卖) มาแล้วจำนวน 38 คน โดยให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ด้วยวิธีจับฉลาก

โดยกำหนดให้นักเรียนแสดงละครกับเพื่อนและแสดงสลับบทบาทกัน จากนั้นผู้วิจัยนำข้อผิดพลาดหรือปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบเจอระหว่างทดลองใช้แบบทดสอบไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

1.7 จัดทำแบบวัดความสามารถการพูดภาษาจีนฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.การสร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน จำนวน 1 ฉบับ 3 ด้าน ประกอบด้วย แรงจูงใจต่อตนเอง แรงจูงใจภายในต่อการเรียนวิชาภาษาจีนและแรงจูงใจภายนอกต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยให้นักเรียนประเมินตนเองจากข้อความที่ผู้วิจัยกำหนดให้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโดยคำนึงถึงกระบวนการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัด เพื่อให้ได้เครื่องมือวัดแรงจูงใจที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

2.2 สร้างตารางวิเคราะห์แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์แบบการวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

เนื้อหา	จุดประสงค์	จำนวนข้อ	จำนวนข้อที่ใช้จริง
แรงจูงใจต่อตนเอง	มีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน	9	6
แรงจูงใจภายในต่อการเรียนวิชาภาษาจีน	เห็นความสำคัญของภาษาจีน	3	2
แรงจูงใจภายนอกต่อการเรียนวิชาภาษาจีน	เห็นความสำคัญของภาษาจีน	4	2

2.3 สร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามตารางวิเคราะห์ข้อสอบ ได้ข้อสอบทั้งหมด 16 ข้อ ซึ่งจำนวนข้อที่ใช้จริง 10 ข้อ โดยการวัดจะให้นักเรียนเป็นคนทำแบบวัดแรงจูงใจทั้ง 3 ด้าน คือ แรงจูงใจต่อตนเอง แรงจูงใจภายในต่อการเรียนวิชาภาษาจีนและแรงจูงใจภายนอกต่อการเรียนวิชาภาษาจีน นักเรียนคนไหนที่ทำแบบวัด

แรงจูงใจแล้ว ครูผู้วิจัยจะนำไปเทียบเกณฑ์และนำไปประเมินค่าว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนอยู่ในระดับใด

2.4 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน แบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) และแบบปลายเปิดไว้ส่วนท้ายของแบบประเมิน เพื่อสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ โดยกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

- 5 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง รายการนั้นมีระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตาราง 8 แสดงเกณฑ์การวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ระดับ					
คะแนน	5	4	3	2	1
	(มากที่สุด)	(มาก)	(ปานกลาง)	(น้อย)	(น้อยที่สุด)
ประเด็น					
การประเมิน					
	1. ข้าพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้นเมื่อ				
	เมื่อถึงเวลาเรียนภาษาจีน				
	2. เมื่อเกิดปัญหาในการเรียน				
	ภาษาจีน ข้าพเจ้าพร้อมที่				
	จะต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ				
	เพื่อให้ผลการเรียนบรรลุเป้าหมาย				
	3. ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนภาษาจีน				
	ให้ประสบผลสำเร็จต้องขยันและ				
	อดทน				
	4. ถึงแม้วิชาภาษาจีนจะยาก ข้าพเจ้า				
	จะพยายามและตั้งใจเรียน				
	5. ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะเรียนเพื่อให้เกิดผล				
	สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด				
	6. ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายในการเรียนภาษาจีน				
	อย่างชัดเจน				
	7. การเรียนรู้ภาษาจีนมีความสำคัญต่อข้าพเจ้า				
	เพราะทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้วัฒนธรรมต่างๆ				
	ของเจ้าของภาษา				
	8. การเรียนภาษาจีนช่วยให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนต่างชาติ				
	9. การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญต่อข้าพเจ้า เพราะ				
	ทำให้ข้าพเจ้าได้งานดีๆในอนาคต				

ตาราง 8 (ต่อ)

ระดับ					
คะแนน	5	4	3	2	1
	(มากที่สุด)	(มาก)	(ปานกลาง)	(น้อย)	(น้อยที่สุด)
ประเด็น					
การประเมิน					
10. การเรียนภาษาจีนทำให้					
ข้าพเจ้าได้เรียนในคณะ					
ที่ต้องการ					

2.5 นำแบบการวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่ยังบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.6 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ดังนี้

2.6.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภุชวีวรรณ วรานุสาสน์ ตำแหน่งศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนนคร อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

2.6.2 นางสาวนุจรีย์ พ่วงเฟื่อง ตำแหน่ง ครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์ วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

2.6.3 นายคมกฤช จินกุล ตำแหน่ง ครูชำนาญการ โรงเรียนประชาสงเคราะห์ วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

พิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละหัวข้อแล้วนำความคิดเห็นทั้งหมดมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Item – Objective congruence: IOC) (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 164) โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป พบว่าแบบทดสอบทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

3. นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ที่เคยผ่านการเรียนเนื้อหาในหน่วยที่ 1 เรื่อง

问路 มาแล้วจำนวน 38 คน โดยกำหนดให้นักเรียนที่ทำแบบทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนกันหลังจากแสดงละครแล้ว จากนั้นผู้วิจัยผลที่ได้จากการที่นักเรียนทำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนอยู่ในระดับใด จากนั้นผู้วิจัยนำข้อผิดพลาดหรือปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบเจอระหว่างทดลองใช้แบบทดสอบไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

4. จัดพิมพ์แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการทดลอง ดังนี้

1. ชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากนั้นให้นักเรียนทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบด้านการพูดภาษาจีน ครูอธิบายรายละเอียดในการสอบตลอดจนเกณฑ์การให้คะแนนในการทดสอบ

2. ดำเนินการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการด้วยตนเอง โดยใช้เวลาในการทดลองของคาบเรียนกลุ่มสาระต่างประเทศ จำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วย 3 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยแต่ละแผนใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรม 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง

3. เมื่อเสร็จสิ้นการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบด้านการพูดภาษาจีน และวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ครูอธิบายรายละเอียดในการสอบตลอดจนเกณฑ์การให้คะแนนในการทดสอบ

3.1 นักเรียนแสดงละคร 3 สถานการณ์ สถานการณ์ละ 1 รอบ ใช้เวลาทั้งหมด 120 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมการสอบและอำนวยความสะดวกในการสอบด้วยตนเอง

3.2 นักเรียนทำแบบทดสอบด้านการพูดภาษาจีน โดยให้แสดงละคร ให้เลือกเพียง 1 จาก 3 สถานการณ์ ซึ่งในแต่ละสถานการณ์จะประกอบไปด้วยบทบาทที่แตกต่างกันออกไป นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ด้วยวิธีการจับฉลาก โดยกำหนดให้นักเรียนแสดงละครกับเพื่อนนักเรียนกลุ่มไหนที่ทำแบบทดสอบแล้ว ผู้วิจัยขอความร่วมมือให้นักเรียนกลุ่มที่ทำการแสดงแล้ว ทำ

แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้ให้คะแนนและนำไปเทียบกับเกณฑ์คะแนนว่านักเรียนมีแรงจูงใจไปในทิศทางใด

4. นำผลการวัดด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมาวิเคราะห์ข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นคะแนนจากทดสอบด้านการพูดภาษาจีน 20 คะแนน แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน 25 คะแนน

1.1 นำคะแนนที่ได้จากการตรวจแบบทดสอบด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มาหาคำนวณค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.2 เปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร โดยใช้สถิติทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t- test Dependent) (เกษม สหราษฎร์ทิพย์, 2540 อ้างอิงใน ปกรณ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 239

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 .

ด้านแหล่งข้อมูล

ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน เป็นกลุ่มที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจและตัวอย่างแบบสอบถามความพึงพอใจจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ โดยมีการกำหนดค่าดังนี้

มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด ให้ 5 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้มาก ให้ 4 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ปานกลาง ให้ 3 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้น้อย ให้ 2 คะแนน

มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้น้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

3. จัดทำร่างแบบทดสอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ตามประเด็นเนื้อหาที่กำหนดตามวิธีระบบประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่

3.1 ด้านเนื้อหาสาระ

3.1.1 เนื้อหาสาระที่เรียนน่าสนใจ

3.1.2 เนื้อหาสาระสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน

3.1.3 การจัดเรียงลำดับเนื้อหาสาระมีความเหมาะสม

3.1.4 เนื้อหาสาระที่เรียนส่งเสริมการพูดและแรงจูงใจในการเรียน

ภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น

3.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.2.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจ

3.2.2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

3.2.3 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง

3.2.4 กิจกรรมการสอนของครูส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถ
การพูดภาษาจีน

3.2.5 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีน

3.3 ด้านการวัดและประเมินผล

3.3.1 ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย

3.3.2 นักเรียนรับการประเมินผลการเรียนรู้อยู่เสมอ

3.3.3 นักเรียนได้รับทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง

3.4 ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้

3.4.1 บรรยากาศในการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนมากยิ่งขึ้น

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจแบบร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำใน
ส่วนที่บกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. ปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และนำไป
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจความเหมาะสมของรายการประเมินในแบบสอบถามพึงพอใจโดย
ใช้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้

-1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง
(Index of Item – Objective congruence: IOC) (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 164) โดยเลือก
ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป พบว่าแบบทดสอบทุกข้อมีค่าดัชนีความ
สอดคล้อง 1.00

7. จัดพิมพ์แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจแบบสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล
กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยด้วยตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่
มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยกิจกรรมการ
เรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. นำแบบสอบถามความพึงพอใจมาตรวจให้คะแนนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมมาก	ให้ 4 คะแนน
มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมน้อย	ให้ 2 คะแนน
มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดค่าในการแปลความหมายดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายความว่า	มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายความว่า	มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้มาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายความว่า	มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายความว่า	มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้น้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายความว่า	มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติบรรยาย

1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ปกรณ์ ประจักษ์บาน, 2552, หน้า 214) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยใช้สูตร (ปกรณ์ ประจักษ์บาน, 2552, หน้า 228) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตร (ปกรณ์ ประจักษ์บาน, 2552, หน้า 164) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์ในการคัดเลือกข้อสอบ คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อสอบมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ($IOC \geq 0.5$)

2.2 การหาค่าความยาก (Difficulty Index) โดยใช้สูตร (ปกรณธ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 166) ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

เกณฑ์ในการคัดเลือกค่าความยากของข้อสอบกำหนดไว้ระหว่าง .20 - .80

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) ของข้อสอบอิงเกณฑ์โดยวิธีของ Brennan (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, 2539 อ้างอิงในปกรณธ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 171) ดังนี้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
	U	แทน	จำนวนผู้สอบที่ตอบข้อนั้นถูกของกลุ่มที่สอบผ่านเกณฑ์
	L	แทน	จำนวนผู้สอบที่ตอบข้อนั้นถูกของกลุ่มที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์
	n_1	แทน	จำนวนผู้ที่สอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้ที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์

เกณฑ์ในการคัดเลือกข้อสอบแบบอิงเกณฑ์ คือดัชนีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0 ($B \geq 0$)

2.4 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2537, หน้า 101-102) ได้กำหนดเกณฑ์การหาประสิทธิภาพโดยเน้นกระบวนการ ผลลัพธ์ และกำหนดเป็นตัวเลขร้อยละของคะแนนเฉลี่ยมีค่าเป็น E_1/E_2 โดยมีการคำนวณสถิติจากสูตร

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

A

$$E_2 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

A

เมื่อ	E1	แทน	ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้
	E ₂	แทน	ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนทุกคน
	$\sum F$	แทน	ผลรวมของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทุกคน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

3. สถิติอ้างอิง

การวิเคราะห์คะแนนจากการทดสอบด้วยแบบวัดความสามารถการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยค่าทดสอบค่าที่ t-test Dependent (เกษม สหรัยทิพย์ 2540 อ้างอิงในปกรณ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 39)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}, \quad df=n-1$$

เมื่อ D แทน คะแนนผลต่าง (Difference Score)

N แทน จำนวนข้อมูล

Df แทน องศาแห่งความอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขั้นตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

1.1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เตรียมบทละคร

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทละครและเลือก (หรือผู้สอนกำหนด) บทบาทที่จะแสดง

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาบทที่จะแสดง ซ้อมการแสดง เตรียมผู้ชม และจัดเตรียมวัสดุ

อุปกรณ์สำหรับการแสดง

ขั้นตอนที่ 4 แสดงหรือชมละคร

ขั้นตอนที่ 5 อภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น เรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดงและสรุป การเรียนรู้ที่ได้จากการแสดงละคร ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 5 ขั้นตอน ไปจัดการเรียนการสอนในเนื้อหา 3 เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ 1 问路

เรื่องที่ 2 职业

เรื่องที่ 3 买卖

1.2 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายละเอียดดังตาราง 9

ตาราง 9 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รายการประเมิน	n = 3		ระดับความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
1. ชั้นเตรียมบทละคร กระตุ้นผู้เรียนให้ผู้เรียนบรรล่วัตถุประสงค์ โดยผ่านการเตรียมบทละคร ผู้เรียนช่วยกันเตรียมบทละคร โดยศึกษาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้เนื้อหาหรือข้อมูลมาใช้ในการเตรียมบทละคร	4.67	0.58	มากที่สุด
2. ชั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง กระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา โดยการคัดเลือกนักแสดงให้เหมาะสมกับบทบาทนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพหรือเรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยผู้ที่ได้รับการแสดงละคร ต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจบทบาทตัวละครนั้น เพื่อที่จะได้แสดงและพูดออกมาให้ถูกต้องที่สุด	4.67	0.58	มากที่สุด
3. ชั้นศึกษาบท ข้อความแสดง เตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการกลุ่ม โดยนักเรียนที่มีหน้าที่แสดงทำการแสดง ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แสดง ต้องเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก เพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่ติดขัด นอกจากนี้ ยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจในการเรียน	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

รายการประเมิน	n =3		ระดับความ เหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
4. ชั้นแสดงละครและชมละคร กระตุ้น ให้ผู้เรียนจดบันทึกสิ่งที่เพื่อนแสดง เพื่อ ให้ผู้เรียนสนใจเนื้อหาและทำให้ผู้เรียน เกิดแรงจูงใจในการเรียน	4.33	0.58	มาก
5. ชั้นการอภิปราย กระตุ้นผู้เรียนสรุป การเรียนรู้ ตรวจสอบความเข้าใจของ ผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปความรู้ ที่ได้จากการชมการแสดงละคร	4.67	0.58	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.60	0.09	มากที่สุด

จากตารางที่ 9 พบว่าผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน โดยภาพรวมของกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.60 อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นตอนพบว่าชั้นเตรียมบทละครมีความเหมาะสม 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ชั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดงมีความเหมาะสม 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ชั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์มีความเหมาะสม 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ชั้นแสดงละครและชมละครมีความเหมาะสม 4.33 อยู่ในระดับมาก ชั้นการอภิปรายมีความเหมาะสม 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ชั้นที่มีความเหมาะสมสูงสุดคือชั้นเตรียมบทละคร ชั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง ชั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์และชั้นอภิปราย และชั้นตอนที่มีความเหมาะสมต่ำสุดคือชั้นแสดงละครและชมละคร มีความเหมาะสม 4.33 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 10 แสดงผลการตรวจความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การ
 ละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

ที่	รายการประเมิน	n =3		ระดับความ เหมาะสม
		\bar{X}	S.D.	
1. สาระสำคัญ				
1.1	เขียนสาระสำคัญถูกต้องตามประเด็น ของเรื่องในภาพรวม	4.33	0.58	มาก
1.2	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	4.33	0.58	มาก
	เฉลี่ย	4.33	0.13	มาก
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมด้าน ความรู้ เจตคติและทักษะปฏิบัติ	4.00	0.00	มาก
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	4.00	0.00	มาก
	เฉลี่ย	4.00	0.00	มาก
3. สาระการเรียนรู้				
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.33	0.58	มาก
3.2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4.33	0.58	มาก
	เฉลี่ย	4.33	0.13	มาก
4. กิจกรรมการเรียนรู้				
4.1	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถ ทางการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจใน การเรียนภาษาจีนได้จริง	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 10 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	n = 3		ระดับความ เหมาะสม
		\bar{X}	S.D.	
4.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
4.3	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม	4.00	0.00	มาก
4.4	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด	4.33	0.58	มาก
4.5	มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติ ได้จริง	4.67	0.58	มากที่สุด
4.6	นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
4.7	เน้นให้ผู้เรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปรับ ใช้ได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.62	0.25	มากที่สุด
5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้				
5.1	ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถ การพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน ภาษาจีน	4.67	0.58	มากที่สุด
5.2	เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
5.3	เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
5.4	มีความหลากหลาย	4.67	0.58	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.78	0.25	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้				
6.1	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถ การพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน	4.33	0.58	มาก
6.2	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับวิธีการวัด	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 10 (ต่อ)

6.3 เกณฑ์การประเมินผลเหมาะสมกับผู้เรียน	4.67	0.58	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.56	0.17	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.44	0.16	มาก

จากตาราง 10 พบว่าผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การ
แสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 จากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน โดยภาพรวมของกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม
4.44 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบ พบว่าองค์ประกอบด้านสาระสำคัญมีความ
เหมาะสม 4.33 อยู่ในระดับมาก องค์ประกอบด้านจุดประสงค์การเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.00 อยู่
ในระดับมาก องค์ประกอบด้านสาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.33 อยู่ในระดับมาก
องค์ประกอบด้านกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.62 อยู่ในระดับมากที่สุด องค์ประกอบด้าน
สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.78 อยู่ในระดับมากที่สุด องค์ประกอบด้านการวัดและ
ประเมินผลการเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.56 อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งองค์ประกอบที่มีความ
เหมาะสมสูงที่สุดคือองค์ประกอบด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสม 4.78 อยู่ในระดับมาก
ที่สุด และองค์ประกอบที่มีความเหมาะสมต่ำที่สุดคือองค์ประกอบด้านจุดประสงค์การเรียนรู้มี
ความเหมาะสม 4.00 อยู่ในระดับมาก

1.3 ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการ
พูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์
75/75 รายละเอียดดังตาราง 11

ตาราง 11 แสดงผลการการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียน 3 คน

จำนวนคน (N)	ร้อยละคะแนนระหว่างเรียน (E ₁)	ร้อยละคะแนนหลังเรียน (E ₂)
3	72.78	71.21

จากตาราง 11 พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาความสามารถ การพูดภาษาจีนและแรงจูงใจใน การเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มี ประสิทธิภาพ (E₁/E₂)เท่ากับ 72.78/71.21 ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ หลังจากการ ทดลองผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 3 คน และพบปัญหาการเรียนด้วยการเรียนรู้โดยใช้การ แสดงละคร เพื่อพัฒนาความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจใน การเรียนภาษาจีน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปรับปรุงดังนี้

ปัญหาข้อเสนอแนะ	ปรับปรุง
1. เวลาที่ให้นักเรียนฝึกซ้อมละครและแสดงละคร น้อยเกินไป	ปรับเวลาซ้อมละคร แสดงละครให้นานขึ้น
2. เนื้อหา ยากเกินไปสำหรับนักเรียน	ปรับเนื้อหาให้ง่ายขึ้น

ตาราง 12 แสดงผลการการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียนจำนวน 9 คน

จำนวนคน (N) เรียน	ร้อยละคะแนนระหว่างเรียน (E ₁)	ร้อยละคะแนนหลัง เรียน (E ₂)
9	75.56	74.75

จากตาราง 12 พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาความสามารถ การพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มี ประสิทธิภาพ (E₁/E₂)เท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ผลการเปรียบเทียบด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและ แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายละเอียดดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงผลการการเปรียบเทียบการพูดภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและ แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การทดสอบ	n	x	\bar{X}	S.D.	\bar{d}	S.D. _d	t	p
ก่อนเรียน	40	25	12.60	1.59	2.20	1.21	7.06*	0.0000
หลังเรียน	40	25	23.50	1.15				

*p < .05

จากตาราง 13 พบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ย 12.60 คะแนน และ 23.50 คะแนนตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายละเอียดดังตาราง 14

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การทดสอบ	n	x	\bar{X}	S.D.	\bar{d}	S.D. _d	t	p
ก่อนเรียน	40	50	25.73	1.44	2.20	1.21	7.06*	0.0000
หลังเรียน	40	50	48.00	0.93				

*p < .05

จากตาราง 14 พบว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ย 25.73 คะแนน และ 48.00 คะแนนตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขั้นตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายละเอียดดังตาราง 15

ตาราง 15 ตารางแสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ที่	รายการประเมิน	n =40		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{X}	S.D.	
1. ด้านเนื้อหาสาระ				
1.1	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ	4.53	0.52	มากที่สุด
1.2	เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน	4.53	0.52	มากที่สุด
1.3	เนื้อหาจัดเรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม	4.53	0.52	มากที่สุด
1.4	เนื้อหาทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถในพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.65	0.17	มากที่สุด
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
2.1	ข้าพเจ้าได้นำความรู้และประสบการณ์ที่มีมาใช้ในการเรียนรู้	3.93	0.88	มาก
2.2	ข้าพเจ้าได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเพื่อนและครูผู้สอน	4.47	0.52	มาก
2.3	ข้าพเจ้าพอใจกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม	5.00	0.00	มากที่สุด

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	n =40		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{X}	S.D.	
2.4	ข้าพเจ้าสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง	5.00	0.00	มากที่สุด
2.5	ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ได้	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.68	0.19	มากที่สุด
3. ด้านการวัดและประเมินผล				
3.1	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย	4.76	0.58	มากที่สุด
3.2	ข้าพเจ้าได้รับการประเมินผลการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอ	4.76	0.58	มากที่สุด
3.3	ข้าพเจ้ามีโอกาสรับทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง	4.76	0.58	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.76	0.16	มากที่สุด
4. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้				
4.1	ข้าพเจ้าสนุกสนานและมีความสุขในการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2	บรรยากาศในชั้นเรียนกระตุ้นให้ข้าพเจ้าอยากเรียนมากยิ่งขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3	สื่อการเรียนรู้สามารถช่วยข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย	5.00	0.00	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.77	0.13	มากที่สุด

จากตาราง 15 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจโดยภาพรวมเท่ากับ 4.77 อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ด้านเนื้อหาสาระมีความพึงพอใจเท่ากับ 4.65 อยู่ในระดับมาก

ที่สุด ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความพึงพอใจเท่ากับ 4.68 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการวัดและประเมินผลมีความพึงพอใจเท่ากับ 4.76 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านบรรยากาศการเรียนรู้มีความพึงพอใจเท่ากับ 5.00 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจสูงที่สุดคือด้านบรรยากาศการเรียนรู้มีความพึงพอใจเท่ากับ 5.00 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือด้านเนื้อหาสาระมีความพึงพอใจเท่ากับ 4.65 อยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 5

บทสรุป

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามเกณฑ์ 75/75 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ จนได้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ดังนี้ ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียมบทละคร ชั้นที่ 2 ชั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง ชั้นที่ 3 ชั้นศึกษาบท ข้อความแสดงเตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ชั้นที่ 4 ชั้นแสดงละครและชมละคร ชั้นที่ 5 ชั้นการอภิปราย และได้เนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 เรื่อง ดังนี้ เรื่องที่ 1 问路 เรื่องที่ 2 职业 และเรื่องที่ 3 买卖

1.2 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน มีความเห็นว่าเป็นภาพรวมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.3 ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75

2. ผลการใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า

2.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า โดยภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่สำคัญที่ค้นพบมาอภิปรายผล โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. จากการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากศึกษาและวิเคราะห์สาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้ที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยทำความเข้าใจกับหลักสูตร ทั้งหลักการ จุดมุ่งหมาย สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และหลักสูตรสถานศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ศึกษาหลักการหาประสิทธิภาพของ รัตนะ บัวสนธ์ (2554) อีกทั้งศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยได้ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครตามแนวคิดของ Wessel (1987) อังอิงโน ทิศนา แชมมณี (2550) เพื่อกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกความสามารถการพูดภาษาจีน อีกทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยนำไปหาประสิทธิภาพก่อนนำไปใช้กับ

กลุ่มตัวอย่าง โดยนำมาหาประสิทธิภาพของนักเรียน 3 คน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1, 2 และ 3 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 72.12, 73.11 และ 73.11 ตามลำดับ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 72.78 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 71.21 นั่นคือ กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 72.78/71.21 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 จึงได้นำกิจกรรมไปปรับปรุงแก้ไข การที่ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ เนื่องจาก ผู้เรียนยังไม่เคยเรียนด้วยกิจกรรมนี้มาก่อนและภาษาจีนมีความยากค่อนข้างมาก ประกอบกับผู้วิจัยยังไม่ได้ทดลองกับกลุ่มใดมาก่อน จึงยังไม่ทราบว่ากิจกรรมนี้มีปัญหา อุปสรรคกับผู้เรียน นอกจากนี้ในด้านภาษาที่ใช้อธิบายและเวลาในการทำกิจกรรมมีจำกัด จากนั้นผู้วิจัยนำกิจกรรมการเรียนรู้มาหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 9 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 74.07, 75.93 และ 76.68 ตามลำดับมีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 75.56 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 74.75 นั่นคือกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 การที่ประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องจาก ผู้วิจัยนำกิจกรรมไปปรับปรุงแก้ไขและนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่เคยเรียนด้วยกิจกรรมนี้มาก่อน และผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาจีน ประกอบกับผู้วิจัยเคยทดลองมาก่อนแล้ว จึงทำให้ผู้วิจัยทราบว่ากิจกรรมนี้มีปัญหา อุปสรรคกับผู้เรียนในด้านใดบ้าง ดังนั้นจึงทำให้ประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นนำมาหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 40 คน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 74.25, 76.20 และ 78.15 ตามลำดับ มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 76.20 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 75.82 นั่นคือกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/74.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 เนื่องมาจากผู้วิจัยได้รับคำแนะนำที่ดีจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งแต่ละท่านเป็นบุคลากรที่มีความสามารถในด้านการพัฒนาหลักสูตร และการสอน ด้านการวัดและประเมินผล รวมถึงด้านการสอนภาษาจีน ทั้งในระดับโรงเรียน ระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และระดับมหาวิทยาลัย จึงส่งผลให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด อีกทั้งผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถสร้างความสนใจให้ผู้เรียนได้สื่อสารภาษาจีนและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีนโดยนำเนื้อหาและบริบทที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวันมาจัดกระบวนการเรียนรู้ ทำให้กิจกรรมดูหลากหลายและน่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Singh (2000 : 72-75) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร สามารถทำให้ ผู้เรียนภาษา รู้สึกสนุกสนานมากจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั้นเรียน ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษามากขึ้นกว่าชั้นเรียนปกติที่ผู้เรียนเคยเรียน นอกจากนี้ ผู้เรียนมีความมั่นใจเมื่อพวกเขาพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นและเริ่มใช้ภาษาอังกฤษในสังคม

มากขึ้น ขณะที่ก่อนหน้านี้จะใช้เฉพาะภาษาแม่เท่านั้น เกิดการพัฒนาที่สำคัญก็คือผู้เรียนต้องการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าที่เคย ผู้เรียนไม่ยอมให้ความอ่อนด้านภาษาปิดกั้นความตั้งใจในการสื่อสารอีกต่อไป พวกเขาสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้มากขึ้น

2. จากการใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.50 คะแนน สูงกว่าก่อนเรียนซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.60 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ย 48.00 คะแนน สูงกว่าก่อนเรียนซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.73 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้นจากแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2550) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมบทละคร กระตุ้นผู้เรียนให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์โดยผ่านการเตรียมบทละคร โดยให้ผู้เรียนช่วยกันเตรียมบทละคร โดยศึกษาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้เนื้อหาหรือข้อมูลมาใช้ในการเตรียมบทละครและพูดถ่ายทอดออกมาได้อย่างถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง กระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาโดยการคัดเลือกนักแสดงให้แสดงเหมาะสมกับบทบาทนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพหรือเรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยผู้ที่ได้รับเลือกให้แสดงละคร ต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียดเพื่อให้เข้าใจบทบาทตัวละครนั้น เพื่อที่จะได้แสดงและพูดออกมาให้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นศึกษาบท ข้อความแสดง เตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการกลุ่ม โดยนักเรียนที่มีหน้าที่แสดงทำการแสดง ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แสดง ต้องเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก เพื่อให้การแสดงเป็นไปด้วยความราบรื่น ไม่ติดขัด นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนอีกด้วย

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการแสดงละครและชมละคร กระตุ้นให้ผู้เรียนจดบันทึกสิ่งที่เพื่อนแสดงว่าเรื่องที่เพื่อนแสดงมีใจความสำคัญหลักเกี่ยวกับเรื่องอะไร เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาและทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น เพราะผู้เรียนได้แสดงละครและชมจากสิ่งที่เรียนไป

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นการอภิปราย กระตุ้นให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้จากการชมการแสดงละคร ซึ่งขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้กำหนดสถานการณ์ในชีวิตจริงของผู้เรียน ทำให้มีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเหมือนกับว่าเผชิญสถานการณ์นั้นในชีวิตจริง แต่ในขณะเดียวกันครูก็ยังแสดงให้เห็นให้ผู้เรียนได้เห็นถึงหน้าที่ของภาษา โดยเข้าไปมีบทบาทในสถานการณ์นั้นๆ ในขั้นเตรียมบทละครขั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดงและขั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดง เตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการแสดงละคร ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเอาบริบทรอบตัวผู้เรียนมาผสมผสานเข้าไปในกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บริบทที่คุ้นเคยของผู้เรียนมาแสดงละคร ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารและได้เรียนรู้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย โดยการจัดการเรียนรู้ได้เชื่อมโยงสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวของผู้เรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาการพูดภาษาจีน ผลการวิจัยนี้คล้ายกับผลการวิจัยของวิรงรอง เทพสุริยวงศ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคมจังหวัดยโสธร พบว่าการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งทศนา เขมมณี (2550) ได้กล่าวถึงจุดเด่นของการสอนโดยใช้การแสดงละครไว้ว่า เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมา ทำให้การเรียนรู้มีความเป็นจริงและมีความหมายสำหรับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การเขียน การแสดงออก การจัดการ การแสวงหาข้อมูลความรู้และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมในรูปแบบนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับผู้เรียน 3. จากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้วางกรอบการประเมินความพึงพอใจไว้ 4 องค์ประกอบ คือ

- 1) ด้านเนื้อหาสาระ จะประเมินความน่าสนใจของเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้
- 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จะประเมินความน่าสนใจของขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 3) ด้านการวัดและประเมินผล จะประเมินความน่าสนใจของการวัดและประเมินผล

4) ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ จะประเมินความน่าสนใจของบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ จากการวิเคราะห์ผลข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร พบว่าโดยภาพรวมนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนรู้มีลักษณะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและที่สำคัญเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ตื่นเต้น น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ เนื้อหาที่มีความน่าสนใจใกล้ตัวผู้เรียน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมกระบวนการทำงานกลุ่ม โดยการจัดกิจกรรมจะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและได้ลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน นอกจากนี้นักเรียนมีความพอใจในละคร เพราะละครเป็นสิ่งบันเทิง ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและให้ความรู้สึกตนเองเป็นนักแสดง ได้แสดงออกและได้แสดงอารมณ์ของบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างเต็มที่ ดังนั้นความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ในขั้นการเตรียมบทละคร ขั้นการศึกษบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดงและขั้นการศึกษาบท ซ้อมการแสดง เตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ครูควรใช้คำถามกระตุ้นเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่สถานการณ์และการแสดงให้เหมาะสมกับวัย ความสนใจ เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตอบคำถามอย่างเสรี ไม่ปิดกั้นคำตอบของนักเรียน ครูคอยสังเกตคำตอบของนักเรียนเมื่อมั่นใจว่าผู้เรียนเริ่มเข้าใจแล้ว ครูจึงนำเสนอสถานการณ์และการแสดงละครต่อไป

2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ในขั้นการแสดงละครและชมละคร และขั้นอภิปรายเพื่อสรุปผลการเรียนรู้ ครูควรเน้นย้ำกับนักเรียนว่าการแสดงละครนี้ไม่ใช่มุ่งที่ความสนุก แต่มุ่งที่จะให้เกิดความรู้ ดังนั้นนักเรียนต้องชมด้วยการสังเกตและบันทึกข้อมูล โดยให้เขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงละครมีความเหมาะสมหรือไม่ เพราะอะไร และความรู้ที่ได้จากการแสดงละครมีอะไรบ้าง และนักเรียนจะพัฒนาการแสดงละครของตนเองครั้งต่อไปอย่างไร

3. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้สอน โดยคำนึงถึงข้อจำกัดด้านเนื้อหา ความยากง่าย และความพร้อมของผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. การฝึกผู้เรียนเป็นคู่ ถ้านักเรียนในห้องมีจำนวนมาก ครูอาจจะไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนได้ทั้งหมด ทำให้นักเรียนบางคนอาจจะไม่มีความสนใจ ที่จะปฏิบัติกิจกรรมจริงหรือครูอาจสังเกตไม่ทัน อาจทำให้นักเรียนขาดกำลังใจในการฝึก ดังนั้นครูต้องหาวิธีอื่นเข้าช่วย เช่น คัดเลือกผู้เรียนด้วยตัวเองให้เป็นผู้ช่วยสังเกต หรือการบันทึกภาพ การถ่ายวิดีโอ เป็นต้น เพื่อดึงความสนใจในการฝึกของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า นักเรียนยังศึกษาบทละครและซ้อมการแสดงยังไม่คล่องแคล่วและสมบูรณ์พอต่อการแสดงจริง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการพูดภาษาจีนในขณะแสดงละคร ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษากลวิธีการศึกษาบทละครและซ้อมการแสดง

2. เนื่องจากการแสดงละครเป็นขั้นตอนสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น แต่เนื่องจาก นักเรียนยังขาดประสบการณ์ในการแสดงละครเพื่อการศึกษา ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้ในอนาคต อาจต้องพัฒนาความสามารถในการแสดงละคร โดยให้นักเรียนฝึกทักษะทางปัญญาจากต้นแบบ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑**.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). **แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบาย
การปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2546). **การวัดและประเมินผลทางภาษา**. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพ
วิชาการ.
- กิตติมา ปรีดีดิลก. (2529). **ทฤษฎีการบริหารองค์การ**. กรุงเทพฯ: ธนะการพิมพ์.
- ชนาธิป พวงกุล. (2552). **การออกแบบการสอนการบูรณาการ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชวลิต ชูกำแหง. (2553). **การวิจัยหลักสูตรและการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). **การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน เอกสารการสอนชุดวิชา
เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ถวิล ธาราโรจน์. (2543). **พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน**. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- ทศนา แชนมณี. (2556). **ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ**. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เทิดศักดิ์ เดชคง. (2542). **จากความฉลาดทางอารมณ์สู่สติและปัญญา**. กรุงเทพฯ: มติชน
- อุปทอง กว่างสวาสดี. (2558). **กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นิตยา ประพุดติกิจ. (2559). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนัก
ศึกษาฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการ
ฝึกอุปประโยค**. วิทยานิพนธ์ คบ.ม., (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ
บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- บุรชัย ศิริมหาสาคร. (2547). **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- ปกรณ ประจันบาน. (2552). **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิษณุโลก: รัตนสุวรรณการพิมพ์.

พิชิต ฤทธิจรุณ. (2555). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 7).

กรุงเทพฯ: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิสท์.

พิทยา ว่องกุล. (2542). ปฏิวัติการศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

รัตนะ บัวสนธ์. (2537). การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชราชบัณฑิตยสถาน. (2555). พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

ละเอียด จุฑานันท์. (2543). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ.

กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.

วัฒน์ชัย หมั่นยิ่ง. (2542). หลักการฟังการพูดเบื้องต้น. ภาควิชาภาษา. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. ภาควิชาหลักและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสารคาม, มหาสารคาม.

วิรงรอง เทพสุริยวงศ์. (2561). การใช้กิจกรรมละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร. การค้นคว้าอิสระ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ

ศจี อนันต์นพคุณ. (2542). กลวิธีบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ. สงขลา: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี.

สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2558). ประกาศและรายงานผลการทดสอบ GAT- PAT. <http://www.niets.or.th/>. สืบค้น เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2562
สนั่น มีชันหมาก. (2538). ระเบียบวิธีแห่งวิทยาการสอน. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมจิต ชิวปรีชา. (2535). วาทวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมเดช บุญประจักษ์. (2540). วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร.

- สมยศ นาวิกาน. (2521). การพัฒนาองค์การและแรงจูงใจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมศักดิ์ คงเที่ยงและอัญชลี โพธิ์ทอง. (2542). การบริหารบุคลากรและการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์. ภาควิชาการบริหารการศึกษาและอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สวณิต ยมาภัยและถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์. (2551). หลักการพูดหน้าทีชุมชนสื่อมวลชน
และในองค์กร. ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อการแสดง. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สาโรช ไศภีรักษ์. (2546). นวัตกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: บั๊ค พอยท์.
- ลำลี รักสุทธิ. (2544). วิธีการจัดการเรียนการสอนการเขียนแผนการสอนโดยยึด
ผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: เอ็น.ที.ที.เพรส.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์และคณะ. (2554). วิธีการสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อ
พัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินต์ติ้ง
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์และคณะ. (2545). การจัดการกระบวนการเรียนรู้: เน้นผู้เรียนเป็น
สำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุนันทา สุนทรประดิษฐ์. (2547). การผลิตชุดการสอน. ราชบุรี: ธรรมรักษ์การพิมพ์.
- สมิตรา อังวัฒณกุล. (2535). วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมิตรา อังวัฒณกุล. (2537). วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมิตรา อังวัฒณกุล. (2540). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อมรวิชัย นาคทรัพย์. (2542). ความจริงของแผ่นดิน: ครูเก่ง ๆ ของเรามีอยู่เต็ม
แผ่นดิน. กรุงเทพฯ: เจ.ฟิล์ม.โปรเซส
- อ้อม ประนอม. (2552). วิทยาการสำหรับวิทยากร. กรุงเทพฯ: ช้าวฟ้า.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2539). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา
อังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี แจ่มเจริญ และคณะ. (2526). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์และทำ
ปกเจริญผล.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอนฉบับปรับปรุง. (พิมพ์ครั้งที่ 5) กรุงเทพฯ:
ไอเดียนสโตร

อุบลรัตน์ เพ็งสถิตย์. (2542). จิตวิทยาแห่งการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรเจริญ
ทัศน์

Ridel, S.J. (1975). An investigation of the effects of Creative Dramas on Ninth
Grade Students. Florida.The Florida State University.

Singh, Gill. (2000). Using Drama in the English Classroom in the English teacher.
Mella University. Malaysia.

Wessel, Charlyn. (1987). Drama. Hong Kong: Oxford University press.

Whitear. (1992). English through Drama. Obirin Universty.Japan.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจความเหมาะสมของเครื่องมือการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี	อาจารย์ ภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูริวรรณ วรานุสาสน์	อาจารย์ ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. นางสาวนุจรีย์ พ่วงเฟื่อง	ครูวิทยฐานะชำนาญการ
โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา
อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูริวรรณ วรานุสาสน์	อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร
2. นางสาวนุจรีย์ พ่วงเฟื่อง	ครูวิทยฐานะชำนาญการ
โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา
อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก
3. นายคมกฤช จินกุล	ครูวิทยฐานะชำนาญการ
โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา
อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

ภาคผนวก ข กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อส่งเสริมการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขั้นตอนการสอนโดยใช้การแสดงละคร	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ขั้นที่ 1 การเตรียมบทละคร	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูทักทายนักเรียน พร้อมทั้งบอกวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร 2. นักเรียนจับกลุ่มๆ ละ 5 คน โดยให้แต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับการทักทาย 3. เมื่อนักเรียนศึกษาเนื้อหาแล้ว นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนบทละครส่งครู
ขั้นที่ 2 การศึกษาบทละคร	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนแต่ละกลุ่ม ช่วยกันเลือกบทบาทให้กับสมาชิกแต่ละคน
ขั้นที่ 3 การศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้เวลากับนักเรียนที่เป็นนักแสดงศึกษาบทละครของตนเองและฝึกซ้อมร่วมกันกับสมาชิกภายในกลุ่ม 2. ครูให้เวลากับนักเรียนคนที่ไม่ได้แสดงละครเตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการแสดง
ขั้นที่ 4 การแสดงละครและชมละคร	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนที่เป็นนักแสดงเริ่มทำการแสดงละคร 2. ครูให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงละคร จดบันทึกความรู้ที่สำคัญลงในแบบบันทึกความรู้
ขั้นที่ 5 การอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้จากการดูการแสดงละคร

ภาคผนวก ค แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร
เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

แบบประเมินความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อ
พัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รายการประเมิน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1 รายการประเมินความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาดังต่อไปนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับความเหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
1	<p>ชั้นการเตรียมบทละคร สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์โดยผ่านการเตรียมบทละคร โดยให้ผู้เรียนช่วยกันเตรียมบทละคร โดยศึกษาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้เนื้อหาหรือข้อมูลมาใช้ในการเตรียมบทละคร และพูดถ่ายทอดออกมาได้อย่างถูกต้อง</p>						
2	<p>ชั้นการศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา โดยการคัดเลือกนักแสดงให้แสดงเหมาะสมกับบทบาทนั้นเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพหรือเรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดได้ โดยผู้ที่ได้รับเลือกให้แสดงละคร ต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจบทบาทตัวละครนั้น เพื่อที่จะได้แสดงและพูดออกมาให้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด</p>						
3	<p>ชั้นการศึกษาบท ข้ออมการเตรียมผู้ชมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการกลุ่ม โดยนักเรียนที่มีหน้าที่แสดงทำการแสดง ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แสดง ต้องเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก เพื่อให้การแสดงเป็นไปด้วยความราบรื่นไม่ติดขัด นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนอีกด้วย</p>						

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
4	ชั้นการแสดงละครและชมละคร ให้ผู้เรียนจดบันทึกสิ่งที่เพื่อนแสดง ว่าเรื่องที่เพื่อนแสดงมีใจความสำคัญหลักเกี่ยวกับเรื่องอะไร เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา และทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมากขึ้น เพราะผู้เรียนได้แสดงและชมละครจากสิ่งที่เรียน						
5	ชั้นการอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้จากการแสดงละคร						

ตอนที่ 2

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ง ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตาราง 16 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อส่งเสริมการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3			
1.	ขั้นเตรียมบทละคร กระตุ้นผู้เรียนให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์โดยผ่านการเตรียมบทละคร ผู้เรียนช่วยกันเตรียมบทละครโดยศึกษาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้เนื้อหาหรือข้อมูลมาใช้ในการเตรียมบทละคร	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2.	ขั้นศึกษาบทละครและเลือกบทบาทที่จะแสดง กระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาโดยการคัดเลือกนักแสดงให้เหมาะสมกับบทบาทนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพหรือเรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยผู้ที่ได้รับการแสดงละคร ต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจบทบาทตัวละครนั้น เพื่อที่จะได้แสดงและพูดออกมาให้ถูกต้องที่สุด	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
		1	2	3			
3.	ชั้นศึกษาบท ช่อมการแสดงเตรียมผู้ชม และ เตรียมวัสดุอุปกรณ์ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการกลุ่ม โดยนักเรียนที่มีหน้าที่แสดงทำการแสดง ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้แสดง ต้องเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก เพื่อให้การแสดงเป็นไปด้วยความราบรื่น ไม่ติดขัด นอกจากนี้ ยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
4.	ชั้นแสดงละครและชมละคร กระตุ้นให้ผู้เรียนจดบันทึกสิ่งที่เพื่อนแสดง เพื่อให้ผู้เรียนสนใจเนื้อหาและทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน	4	4	5	4.33	0.58	มาก
5.	ชั้นการอภิปราย กระตุ้นผู้เรียนสรุป การเรียนรู้ ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้จากการชมการแสดงละคร	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย				4.60	0.09	มากที่สุด

ภาคผนวก จ ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการ
พูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4

แผนการจัดการเรียนรู้
แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา จ30201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ชื่อหน่วย 问路 จำนวน 3 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

1. มีทักษะสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
2. นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและเขียน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
3. ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

2. สาระสำคัญ/ ความคิดรวบยอด

การถามทาง เป็นสิ่งที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับบุคคลและกาลเทศะและผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนในการถามทางได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้

การถามทาง เป็นสิ่งที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับบุคคลและกาลเทศะและผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนในการถามทางได้

3.2 ทักษะกระบวนการ

1. เลือกใช้การถามทาง ต่างๆ โดยการพูดและเขียน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับระดับบุคคลและถูกต้องตามกาลเทศะ

3.3 คุณลักษณะ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม

1. มีความสนใจใฝ่รู้หรืออยากรู้อยากเห็น
2. ความรับผิดชอบ ความมุ่งมั่น อดทนและเพียรพยายาม
3. ความมีระเบียบ
4. ความใจกว้าง ร่วมแสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

4.1 ความสามารถในการสื่อสาร

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

5.1 มุ่งมั่นในการทำงาน

6. ชิ้นงาน / ภาระงาน

- 6.1 บทละครภาษาจีนเกี่ยวกับการถามทาง
- 6.2 แบบบันทึกความรู้
- 6.3 การแสดงละครเกี่ยวกับการถามทาง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความสนใจในการเรียน
2. ทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์
3. พูดสื่อสารภาษาจีนได้

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

ขั้นที่ 1 การเตรียมบทละคร (5 นาที)

1. ครูแจ้งจุดประสงค์ให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับการแสดงละคร เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบเกี่ยวกับการเรียนและการเตรียมตัวในการทำกิจกรรม
2. นักเรียนจับกลุ่มๆ ละ 5 คน โดยให้สมาชิกในกลุ่มคิดและเขียนบทละครเกี่ยวกับการถามทางเป็นภาษาจีน

ขั้นที่ 2 การศึกษาบทละคร (20 นาที)

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันคัดเลือกสมาชิกที่จะแสดงเป็นตัวละครนั้น
2. เมื่อคัดเลือกนักแสดงได้แล้ว ครูให้เวลานักเรียนซ้อมการแสดงละคร

ขั้นที่ 3 การศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์ (90 นาที)

1. ครูให้เวลานักเรียนซ้อมการแสดงละคร เตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ในการแสดง เพื่อให้ที่นักเรียนจะได้แสดงออกมาสมจริงที่สุด

ขั้นที่ 4 การแสดงละครและชมละคร (120 นาที)

1. ครูให้แต่ละกลุ่มทำการแสดงกลุ่มละ 15 นาที
2. ในระหว่างที่แสดง กลุ่มที่ไม่ได้แสดงครูจะให้แจกแบบบันทึกให้นักเรียนที่ยังไม่ได้แสดงจดบันทึกสาระสำคัญของที่กลุ่มแสดงนำเสนอ

ขั้นที่ 5 การอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ (5 นาที)

1. หลังจากจบการแสดงของแต่ละกลุ่ม ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้จากการชมแสดงละคร เพื่อสะท้อนความคิดในสิ่งที่ผู้เรียนได้รับหลังจากชมการแสดงละคร

สื่อการเรียนการสอน/แหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียนรายวิชาเพิ่มเติม ภาษาจีนพื้นฐาน 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. แบบบันทึกความรู้
3. อุปกรณ์ประกอบฉาก

การวัดผลและประเมินผล

วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. การตรวจผลงาน (บทละคร)	แบบประเมินบทละคร	เกณฑ์การวัดเป็นแบบ Rubric Score 4 ระดับ 4 ดีมาก (13 – 16 คะแนน) 3 ดี (9 – 12 คะแนน) 2 พอใช้ (5 – 8 คะแนน) 1 ต้องปรับปรุง (0 – 4 คะแนน)
2. การแสดงละคร	แบบประเมินการแสดงละคร	เกณฑ์การวัดเป็นแบบ Rubric Score 4 ระดับ 4 ดีมาก (13 – 16 คะแนน) 3 ดี (9 – 12 คะแนน) 2 พอใช้ (5 – 8 คะแนน) 1 ต้องปรับปรุง (0 – 4 คะแนน)
3. ตรวจสอบการพูดภาษาจีน	แบบประเมินการประเมินการพูด ภาษาจีน	เกณฑ์การวัดเป็นแบบ Rubric Score 5 ระดับ 5 ดีมาก(22 – 25 คะแนน) 4 ดี (18 – 21 คะแนน) 3 พอใช้ (14 – 17 คะแนน) 2 ปานกลาง (10 – 13 คะแนน) 1 ต้องปรับปรุง (0 – 9 คะแนน)

การวัดผลและประเมินผล

วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
4. ตรวจสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน	แบบตรวจสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน	เกณฑ์การวัดเป็นแบบ Rubric Score 4 ระดับ 4 ดีมาก (13 – 16 คะแนน) 3 ดี (9 – 12 คะแนน) 2 พอใช้ (5 – 8 คะแนน) 1 ต้องปรับปรุง (0 – 4 คะแนน)

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

ชั่วโมงที่.....สอนในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผลการสอน

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(.....)

ตำแหน่ง.....

เกณฑ์การประเมินผลงานนักเรียน (บทละคร)

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. ความถูกต้อง	มีความถูกต้อง ชัดเจน สมบูรณ์ ครบถ้วน	ผลงานส่วนใหญ่ ความถูกต้อง ชัดเจน สมบูรณ์ ครบถ้วน	ผลงานมีความ ถูกต้องเป็น บางส่วน	ผลงานมีความ ถูกต้องเป็นส่วน น้อย
2. ตรงต่อเวลา	ส่งงานตรงเวลาที่ กำหนด	ส่งงานช้ากว่า กำหนด 1 วัน	ส่งงานช้ากว่า กำหนด 2 วัน	ส่งงานช้ากว่า กำหนด 3 วัน
3. ความคิด สร้างสรรค์	คิดแปลกใหม่ เชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง	คิดแปลกใหม่ เชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	คิดแปลกใหม่ เชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง เป็นบางส่วน	คิดแปลกใหม่ เชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง เป็นส่วนน้อย

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน 9-10 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
คะแนน 7-8 คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน 5-6 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน 1-4 คะแนน	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินการแสดงละคร

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. การแสดง	การแสดงลื่นไหล มีการใช้น้ำเสียง และมีชีวิตชีวาในการแสดง แสดงได้เป็นธรรมชาติมาก	การแสดงลื่นไหล มีการใช้น้ำเสียง และมีชีวิตชีวาในการแสดง แสดงได้เป็นธรรมชาติ	การแสดงไม่ค่อยลื่นไหล มีการใช้น้ำเสียงและไม่ค่อยมีชีวิตชีวาในการแสดง แสดงได้เป็นธรรมชาติ น้อย	การแสดงไม่ลื่นไหล มีการใช้น้ำเสียงและไม่มีชีวิตชีวาในการแสดง แสดงได้ไม่เป็นธรรมชาติ
2. ด้านภาพรวม ผลงานการแสดง และการวางแผน	สามารถทำงานเป็นทีมได้อย่างสมบูรณ์และแสดงได้ภายในเวลาที่กำหนด	สามารถทำงานเป็นทีมได้อย่างสมบูรณ์และแสดงเกินภายในเวลาที่กำหนด 3 นาที	สามารถทำงานเป็นทีมไม่ค่อยสมบูรณ์และแสดงเกินภายในเวลาที่กำหนด 4 นาที	ไม่สามารถทำงานเป็นทีมได้ และแสดงเกินภายในเวลาที่กำหนด 5 นาที
3. การนำเสนอ บนเวที	เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากเหมาะสมกับเนื้อเรื่องมากที่สุด	เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากเหมาะสมกับเนื้อเรื่องมาก	เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากเหมาะสมกับเนื้อเรื่องปานกลาง	เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบฉากเหมาะสมกับเนื้อเรื่องน้อยที่สุด

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน 9-10 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
คะแนน 7-8 คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน 5-6 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน 1-4 คะแนน	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินการพูดภาษาจีน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1.ด้านการออกเสียง	ผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา	ผู้พูดออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้างแต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดได้เป็นอย่างดี	การออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังยังต้องตั้งใจฟัง จึงสามารถทำความเข้าใจและมักจะออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนในบางครั้ง	การออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมาก จนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆว่าพูดอะไร	การออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมาก จนไม่สามารถเข้าใจคำพูดได้เลย
2. คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางภาษา	ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางภาษาถูกต้องและเหมาะสม	ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางภาษาถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางภาษาถูกต้องแต่ไม่หลากหลาย	ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางภาษาแบบง่ายๆ มีข้อผิดพลาดบ้าง	ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางภาษาแบบง่ายๆ มีข้อผิดพลาดมาก
3. เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้อง มีรายละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาถูกต้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดบ้าง	เนื้อหาไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดมาก

เกณฑ์การประเมินการพูดภาษาจีน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
4. ความคล่องแคล่ว	พูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ คล่องแคล่ว สื่อสารได้ชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา	พูดติดขัด บางครั้ง แต่ยังสามารถสื่อสารได้ชัดเจน	พูดคล้ายแบบท่องจำ พอสื่อสารได้บ้าง	พูดเป็นแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารได้เล็กน้อย	พูดเป็นแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารไม่ได้เลย
5. การแสดงท่าทางประกอบการพูด	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ในระดับดีมาก	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ในระดับดี	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ในระดับพอใช้	พูดโดยไม่แสดงท่าทาง น้ำเสียงคล้ายการอ่าน	พูดโดยไม่แสดงท่าทาง ประกอบน้ำเสียงพูดเป็นแบบการท่องจำ

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน 9-10 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
คะแนน 7-8 คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน 5-6 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน 1-4 คะแนน	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินความมุ่งมั่นในการทำงาน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. ตั้งใจเรียน	ตั้งใจเรียน มีสมาธิในการเรียน ไม่เล่นกันขณะครูสอน	ตั้งใจเรียน มีสมาธิในการเรียน เล่นกันบ้าง เล็กน้อยขณะครูสอน	ตั้งใจเรียน ไม่มีสมาธิในการเรียน และเล่นกันขณะครูสอน	ไม่ตั้งใจเรียน ไม่มีสมาธิในการเรียน เล่นกันขณะครูสอน
2. เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ	เข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ไม่เคยขาดเรียน	เข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ขาดเรียน 2 ครั้ง	เข้าร่วมบ้างเป็นบางครั้ง ขาดเรียน 3 ครั้ง	ไม่เข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ขาดเรียนมากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป
3. บันทึกความรู้ วิเคราะห์ ตรวจสอบบางสิ่งที่เรียนรู้ สรุปเป็นองค์ความรู้	บันทึกความรู้สิ่งที่ได้เรียนไปและสรุปเป็นความรู้ของตนเองทุกครั้ง	บันทึกความรู้สิ่งที่ได้เรียนไปและสรุปเป็นความรู้ของตนเอง บางครั้ง	บันทึกความรู้สิ่งที่ได้เรียนไปและสรุปเป็นความรู้ของตนเองน้อยครั้ง	ไม่บันทึกความรู้สิ่งที่ได้เรียนไป และไม่สรุปเป็นความรู้ของตนเอง

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน 9-10 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
คะแนน 7-8 คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน 5-6 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน 1-4 คะแนน	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

ภาคผนวก จ แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รายการประเมิน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1 รายการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาดังต่อไปนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับความเหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
	แผนการจัดการเรียนรู้						
1	สาระสำคัญ						
1.1	เขียนสาระสำคัญถูกต้องตามประเด็นของเรื่องในภาพรวม						
1.2	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ						
2	จุดประสงค์การเรียนรู้						
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมด้านความรู้ เจตคติ และทักษะปฏิบัติ						
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน ครอบคลุมสาระการเรียนรู้						
3	สาระการเรียนรู้						
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
3.2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ						
4	กิจกรรมการเรียนรู้						
4.1	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้จริง						
4.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้						
4.3	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม						
4.4	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด						
4.5	มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติได้จริง						
4.6	นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้						
4.7	เน้นให้ผู้เรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มีปรับใช้ได้จริง						
5	สื่อและแหล่งเรียนรู้						

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
5.1	ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน						
5.2	เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้						
5.3	เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						
5.4	มีความหลากหลาย						
6	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้						
6.1	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน						
6.2	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวิธีการวัด						
6.3	เกณฑ์การประเมินเหมาะสมกับผู้เรียน						

ตอนที่ 2

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ข ผลการความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน

ตาราง 17 แสดงผลการตรวจความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การ แสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3			
1.	สาระสำคัญ						
1.1	เขียนสาระสำคัญถูกต้องตาม ประเด็นของเรื่องในภาพรวม	3	5	5	4.33	0.58	มาก
1.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับสาระสำคัญ	3	5	5	4.33	0.58	มาก
	เฉลี่ย				4.33	0.13	มาก
2.	จุดประสงค์การเรียนรู้						
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุม ด้านความรู้ เจตคติ และทักษะปฏิบัติ	4	4	4	4.00	0.00	มาก
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	4	4	4	4.00	0.00	มาก
	เฉลี่ย				4.00	0.00	มาก
3.	สาระการเรียนรู้						
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้อง กับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	3	5	4.33	0.58	มาก

ตาราง 17 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3			
3.2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	5	3	5	4.33	0.58	มาก
	เฉลี่ย				4.33	0.13	มาก
4.	กิจกรรมการเรียนรู้						
4.1	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถ ทางการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจ ในการเรียนภาษาจีน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
4.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
4.3	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	3	4	5	4.00	0.00	มาก
4.4	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด	4	4	5	4.33	0.13	มาก
4.5	มีความหลากหลายและสามารถ ปฏิบัติได้จริง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
4.6	นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.7	เน้นให้ผู้เรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ ปรับใช้ได้จริง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย				4.62	0.26	มากที่สุด
5.	สื่อและแหล่งเรียนรู้						
5.1	ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถ การพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน ภาษาจีน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 17 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
		1	2	3			
5.2	เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
5.3	เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.4	มีความหลากหลาย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย				4.78	0.12	มากที่สุด
6.	การวัดและประเมินผลและการเรียนรู้						
6.1	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน	5	3	5	4.33	0.13	มาก
6.2	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวิธีการวัด	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.3	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	เฉลี่ย				4.56	0.10	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย				4.44	0.12	มาก

ภาคผนวก ซ แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการพูด
ภาษาจีน

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการพูด
ภาษาจีน
มัธยมศึกษาปีที่ 4
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามแบบทดสอบวัดการพูดภาษาจีน โดยทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่
ระบุไว้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
ที่ระบุไว้
- 1 หมายถึง สถานการณ์นั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อคำถามข้อที่	คะแนนการพิจารณา		
		+1	0	-1
นักเรียนสามารถถามทางและบอก ทางได้อย่างถูกต้อง	หลังเลิกเรียน นักเรียนกำลังรอรอด ประจำทาง มีนักท่องเที่ยวจีน 2 คน ต้องการไปวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ วรมหาวิหาร นักเรียนจะบอกทางไป วัดให้นักท่องเที่ยวจีน 2 คนนี้ อย่างไร คำสั่ง: ให้นักเรียนแสดงละครใน การถามทางและบอกทาง			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อความคำถามข้อที่	คะแนนการพิจารณา		
		+1	0	-1
นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับอาชีพได้	นักเรียนและเพื่อนกำลังคุยเกี่ยวกับอาชีพในฝัน แต่นักเรียนและเพื่อนอยากรู้เกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของอาชีพเหล่านั้น และทำไมถึงต้องเลือกอาชีพนั้น คำสั่ง: ให้นักเรียนแสดงละครเกี่ยวกับอาชีพที่อยากทำในอนาคต			
นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับการซื้อขายเป็นภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนและเพื่อนไปเที่ยวประเทศจีน เมืองเสิ่นเจิ้น วันหนึ่งนักเรียนและเพื่อนไปซื้อของที่ย่านหลัวหู นักเรียนและเพื่อนจะซื้อของได้อย่างไร คำสั่ง: ให้นักเรียนแสดงละครเกี่ยวกับการซื้อขาย			
นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับงานอดิเรกเป็นภาษาจีนได้	นักเรียนและเพื่อนกำลังคุยเกี่ยวกับงานอดิเรกของตนเอง แต่นักเรียนและเพื่อนต้องการทราบว่า ทำไมนักเรียนและเพื่อนถึงเลือกทำงานอดิเรกนั้น คำสั่ง: ให้นักเรียนแสดงละครเกี่ยวกับงานอดิเรกที่ชื่นชอบ			

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ฅ ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถ
การพูดภาษาจีน

ตาราง 18 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถ
การพูดภาษาจีน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
ข้อที่ 1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 2	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 4	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ก แบบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีน

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
มัธยมศึกษาปีที่ 4
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน โดยทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้
0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้
-1 หมายถึง สถานการณ์นั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนนการ พิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
แรงจูงใจต่อตนเอง					
1	ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง				
2	ข้าพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้นเมื่อถึงเวลาเรียนภาษาจีน				
3	เมื่อเกิดปัญหาในการเรียนภาษาจีน ข้าพเจ้าพร้อมที่จะต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้ผลการเรียนบรรลุเป้าหมาย				
4	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จต้องขยันและอดทน				
5	ถึงแม้วิชาภาษาจีนจะยาก ข้าพเจ้าจะพยายามและตั้งใจเรียน				
6	ข้าพเจ้าพยายามสอบวิชาภาษาจีนให้ได้คะแนนดีขึ้นกว่าเดิม				
7	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะเรียนเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด				

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนนการ พิจารณา			หมายเหตุ
		+1	0	-1	
8	ข้าพเจ้านั่งเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนอย่าง ชัดเจน				
9	ข้าพเจ้าพยายามทำงานหรือการบ้านภาษาจีนด้วย ตนเองไม่หวังพึ่งคนอื่น				
แรงจูงใจภายในต่อการเรียนวิชาภาษาจีน					
10	การเรียนรู้ภาษาจีนมีความสำคัญต่อข้าพเจ้า เพราะ ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้วัฒนธรรมต่างๆของเจ้าของ ภาษา				
11	การเรียนภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนต่างชาติ				
12	การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญกับข้าพเจ้า เพราะ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มคนที่ พูดภาษาจีนได้				
แรงจูงใจภายนอกต่อการเรียนวิชาภาษาจีน					
13	การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญกับข้าพเจ้า เพราะ ทำให้ข้าพเจ้าได้งานดีๆทำในอนาคต				
14	การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญกับข้าพเจ้า เพราะ ภาษาจีนช่วยให้ข้าพเจ้ามีความรู้มากขึ้น				
15	การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญกับข้าพเจ้า เพราะ ทำให้ข้าพเจ้าจะได้รับการยอมรับมากขึ้น ถ้ามีความรู้ ด้านภาษาต่างประเทศ				
16	การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญกับข้าพเจ้า เพราะ ภาษาจีนจะช่วยข้าพเจ้าในการศึกษาต่อ				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง

ภาคผนวก ก ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีน

ตาราง 19 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
	ข้อที่ 1	+1	+1		
ข้อที่ 2	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 3	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 4	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 5	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 6	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 7	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 8	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 9	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 10	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 11	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 12	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 13	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 14	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 15	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ข้อที่ 16	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ก ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 3 คน

ตาราง 20 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดง ละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 3 คน

นักเรียน คนที่	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E ₁)				ประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ (E ₂)
	กิจกรรมที่ 1	กิจกรรม ที่ 2	กิจกรรมที่ 3	รวม	
คะแนน	20	20	20	60	30
1	15	14	16	45	15
2	16	18	18	52	16
3	17	19	19	55	18
รวม	48	51	53	152	49
เฉลี่ย	16	17	17.67	50.66	16.33
ร้อยละ	72.12	73.11	73.11	72.78	71.21
$E_1/E_2 = 72.78/71.21$					

ภาคผนวก ฐ ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 9 คน

ตาราง 21 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดง ละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 9 คน

นักเรียน คนที่	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E ₁)				ประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ (E ₂)
	กิจกรรมที่ 1	กิจกรรม ที่ 2	กิจกรรมที่ 3	รวม	
คะแนน	20	20	20	60	30
1	17	18	18	53	17
2	16	19	16	51	16
3	19	17	17	53	17
4	18	19	19	56	19
5	15	17	18	50	15
6	18	17	17	52	16
7	15	18	17	50	15
8	19	19	19	57	19
9	19	19	19	57	19
รวม	156	163	160	429	153
เฉลี่ย	17.33	18.11	17.78	47.66	17
เฉลี่ย	74.07	75.93	76.68	75.56	74.75
ร้อยละ					
$E_1/E_2 = 75.56/ 74.75$					

ภาคผนวก ท ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 40 คน

ตาราง 22 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดง ละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 40 คน

นักเรียน คนที่	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1)				ประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ (E_2)
	กิจกรรมที่ 1	กิจกรรม ที่ 2	กิจกรรมที่ 3	รวม	
คะแนน	20	20	20	60	30
1	17	18	18	53	17
2	16	19	16	51	16
3	19	17	17	53	17
4	18	19	19	56	19
5	15	17	18	50	17
6	18	17	17	52	16
7	15	18	19	52	16
8	19	18	18	54	17
9	19	19	19	57	16
10	18	19	19	56	19
11	17	18	16	51	19
12	18	20	20	58	20
13	19	20	20	59	20
14	20	20	20	60	20
15	19	18	18	55	18
16	18	17	18	53	18

ตาราง 22 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E ₁)				ประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ (E ₂)
	กิจกรรมที่ 1	กิจกรรม ที่ 2	กิจกรรมที่ 3	รวม	
คะแนน	20	20	20	60	30
17	18	17	18	53	18
18	17	18	18	53	18
19	16	19	16	51	19
20	19	17	17	53	17
21	18	19	19	56	19
22	15	17	18	50	17
23	18	17	17	52	16
24	15	18	19	52	16
25	19	18	18	54	17
26	19	19	19	57	16
27	18	18	18	54	17
28	17	19	16	52	16
29	16	17	17	50	17
30	17	18	18	53	17
31	19	19	19	57	16
32	20	20	20	60	20
33	16	17	17	50	17
34	17	18	19	54	17
35	18	19	20	57	16
36	19	19	19	57	16
37	19	19	19	57	16
38	18	18	18	54	17
39	17	17	17	51	15

ตาราง 22 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1)				ประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ (E_2)
	กิจกรรมที่ 1	กิจกรรม ที่ 2	กิจกรรมที่ 3	รวม	
คะแนน	20	20	20	60	30
40	17	18	18	54	18
รวม	637	728	717	2,104	693
เฉลี่ย	15.92	18.20	17.93	52.6	17.33
เฉลี่ยร้อยละ	74.25	76.20	78.15	76.20	75.82

ภาคผนวก ฅ ผลคะแนนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้
การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตาราง 23 แสดงผลคะแนนการพูดภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วย
กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
(25 คะแนน)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	12	22
2	13	23
3	14	24
4	15	24
5	15	23
6	16	22
7	14	21
8	13	22
9	12	23
10	11	24
11	14	24
12	15	24
13	13	23
14	12	22
15	11	24
16	13	25
17	14	22
18	13	23
19	13	23
20	14	22

ตาราง 23 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
21	12	25
22	13	24
23	14	25
24	15	24
25	12	23
26	15	22
27	14	25
28	13	24
29	12	25
30	12	24
31	13	23
32	14	25
33	15	25
34	13	25
35	14	24
36	15	25
37	12	25
38	13	24
39	14	23
40	15	23

ภาคผนวก ฅ ผลคะแนนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการ
เรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
4

ตาราง 24 แสดงผลคะแนนด้านแรงจูงใจของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วย
กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูด
ภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 (50 คะแนน)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	22	46
2	23	48
3	24	47
4	25	49
5	22	50
6	24	45
7	23	42
8	24	50
9	24	49
10	24	45
11	24	48
12	23	47
13	22	48
14	23	50
15	22	45
16	22	45
17	22	45
18	23	44
19	24	45

ตาราง 24 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
21	22	49
22	23	50
23	24	45
24	24	45
25	22	45
26	23	45
27	22	46
28	23	47
29	22	48
30	23	49
31	23	46
32	23	47
33	22	48
34	23	48
35	23	47
36	24	46
37	22	47
38	22	48
39	23	49
40	22	49

ภาคผนวก ด แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อ
พัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อ
พัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของรายการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ
กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่าที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้
-1	หมายถึง	สถานการณ์นั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

หัวข้อ	รายการประเมิน	คะแนนกาพิจารณา		
		+1	0	-1
1. ด้านเนื้อหาสาระ	1.1 เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ			
	1.2 เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน			
	1.3 เนื้อหาจัดเรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม			
	1.4 เนื้อหาทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถในการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น			
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.1 ข้าพเจ้าได้นำความรู้และประสบการณ์ที่มีมาใช้ในการเรียนรู้			
	2.2 ข้าพเจ้าได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเพื่อนและครูผู้สอน			
	2.3 ข้าพเจ้าพอใจกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม			
	2.4 ข้าพเจ้าสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตัวเอง			
	2.5 ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ได้			
3. ด้านการวัดและประเมินผล	3.1 ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อย่างหลากหลาย			
	3.2 ข้าพเจ้าได้รับการประเมินผลการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ			
	3.3 ข้าพเจ้ามีโอกาสรับทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง			
4. ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.1 ข้าพเจ้าสนุกสนานและมีความสุขในการเรียนรู้			
	4.2 บรรยากาศในชั้นเรียนกระตุ้นให้ข้าพเจ้าอยากเรียนมากยิ่งขึ้น			
	4.3 สื่อการเรียนรู้สามารถช่วยข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น			

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง

ภาคผนวก ต ผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตาราง 25 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1. ด้านเนื้อหาสาระ						
1.1	เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.2	เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.3	เนื้อหาจัดเรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.4	เนื้อหาทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถในการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
2.1	ข้าพเจ้าได้นำความรู้และประสบการณ์ที่มีมาใช้ในการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.2	ข้าพเจ้าได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเพื่อนและครูผู้สอน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.3	ข้าพเจ้าพอใจกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.4	ข้าพเจ้าสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตัวเอง	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
2.5	ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ได้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. ด้านการวัดและประเมินผล						
3.1	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการ เรียนรู้อย่างหลากหลาย	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.2	ข้าพเจ้าได้รับการประเมินผลการ เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.3	ข้าพเจ้ามีโอกาสรับทราบผล การเรียนรู้ของตนเอง	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้						
4.1	ข้าพเจ้าสนุกสนานและมีความสุข ในการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.2	บรรยากาศในชั้นเรียนกระตุ้น ให้ข้าพเจ้าอยากเรียนมากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.3	สื่อการเรียนรู้สามารถช่วย ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ก แบบสอบถามความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรง
จูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

แบบสอบถามความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้
การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนและแรงจูงใจใน
การเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

นักเรียนประเมินการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เพื่อพัฒนาการพูด
ภาษาจีนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้ทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความพึงพอใจตามความพึงพอใจของนักเรียน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้มาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้น้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้น้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

หัวข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
1.ด้าน เนื้อหาสาระ	1.1 เนื้อหาที่เรียนเป็น เรื่องที่น่าสนใจ						
	1.2 เนื้อหาที่เรียน สอดคล้องกับ ชีวิตประจำวัน						
	1.3 เนื้อหาจัดเรียงลำดับ ได้อย่างเหมาะสม						
	1.4 เนื้อหาทำให้ข้าพเจ้า มีความสามารถด้านการ พูดภาษาจีนและแรงจูงใจ ในการเรียนภาษาจีนได้ดี ยิ่งขึ้น						
2.ด้านการ จัดกิจกรรม การเรียนรู้	2.1 ข้าพเจ้าได้นำความรู้ และประสบการณ์ที่มีมา ใช้ในการเรียนรู้						
	2.2 ข้าพเจ้าได้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ระหว่างเพื่อนและ ครูผู้สอน						
	2.3 ข้าพเจ้าพอใจกับ กิจกรรมการเรียนรู้แบบมี ส่วนร่วม						
	2.4 ข้าพเจ้าสามารถสร้าง ความรู้ได้ด้วยตนเอง						
	2.5 ข้าพเจ้าสามารถ ประยุกต์ใช้ความรู้ได้						

หัวข้อ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
3. ด้านการวัดและประเมินผล	3.1 ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อย่างหลากหลาย						
	3.2 ข้าพเจ้าได้รับการประเมินผลการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ						
	3.3 ข้าพเจ้ามีโอกาสรับทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง						
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.1 ข้าพเจ้าสนุกสนานและมีความสุขในการเรียนรู้						
	4.2 บรรยากาศในชั้นเรียนกระตุ้นให้ข้าพเจ้าอยากเรียนมากยิ่งขึ้น						
	4.3 สื่อการเรียนรู้สามารถช่วยข้าพเจ้าเข้าใจในบทเรียนได้ดีขึ้น						

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	n =40		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{X}	S.D.	
2.5	ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ได้	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.68	0.19	มากที่สุด
3. ด้านการวัดและประเมินผล				
3.1	ครูใช้วิธีการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ที่หลากหลาย	4.76	0.58	มากที่สุด
3.2	ข้าพเจ้าได้รับการประเมินผลการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอ	4.76	0.58	มากที่สุด
3.3	ข้าพเจ้ามีโอกาสรับทราบผลการเรียนรู้ ของตนเอง	4.76	0.58	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.76	0.16	มากที่สุด
4. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้				
4.1	ข้าพเจ้าสนุกสนานและมีความสุข ในการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2	บรรยากาศในชั้นเรียนกระตุ้นให้ ข้าพเจ้าอยากเรียนมากยิ่งขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3	สื่อการเรียนรู้สามารถช่วยข้าพเจ้า เข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ย	5.00	0.00	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.77	0.13	มากที่สุด

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล ศวิตา ถาวรพจน์
วัน เดือน ปี เกิด 4 เมษายน 2535
ที่อยู่ปัจจุบัน 199/227 หมู่ 1 ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
60000
ที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา 23 หมู่ 17 ตำบลหนองกุดา
อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก 65140
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ครู
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2558 ศษ.บ. (เกียรตินิยมอันดับ 1) สาขาวิชาการสอนภาษาจีน
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง